



Библиотека Любов и Съжба

КРИСТИНА
ДОД

Внимавай какво
оставяш в трезора...

СЪБЛАЗЪН

КРИСТИНА ДОД СЪБЛАЗЪН

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Внимавай какво оставяш в трезора...

Да имаш за шеф толкова завистлива и коварна жена като Стефани е напаст, която идва в повече дори на Неса Дал. Колкото и да стиска зъби, както и да се сдържа, уволнението ѝ си остава на една искра разстояние. Но когато Стефанозавърът я заключва в трезора на банката заедно със следователя, изпратен да инспектира серия банкови обири, нещата излизат извън контрол. Особено след като Неса разбира, че мъжественият Джеръми Макнот не е този, за когото се представя. Самата тя се оказва въввлечена в престъпление... и в приключение, за което не би посмяла да признае пред никого. Но тъкмо тази плетеница от лъжи и страсти ще я амбицира да покаже какво наистина може една красива жена, поставена натясно...

Книга от Кристина Дод е като чаша шампанско —
искряща и греховно вкусна!

Лайза Клейпас

ЕДНО

*Седемдесет и шести етаж Банка „Премиер Сентрал“
Филаделфия, щата Пенсилвания*

Госпожа Берта Фрейтаг, най-импозантната и оправна асистентка, която Мак Макнот бе успял да си намери, отвори вратата на кабинета и застана така, че да опази неговото лично пространство от външни погледи.

— Господин Рийд е тук.

— Пуснете го. — Стиснал дистанционното, Макнот се изправи пред стената от видеоекрани, наредени като войници на парад. Те му осигуряваха жива връзка с японските банкери — мъже и жени като него, решили, че светът на финансите е техен, — работещи до един за него.

— Заповядайте, моля — госпожа Фрейтаг покани Рийд да влезе.

Частният детектив беше слаб като върлина, с безлична физиономия, провиснали сиви мустаци и плешиво теме. Малкото му останала коса започваше над ушите. Той се сливаше с обстановката, явно не си падаше много по компаниите и бе невероятно търпелив. Тези качества го правеха спец в областта и затова Мак се беше спрял на него.

Като се обърна към екраните, той даде бърза, отсечена команда на японски. Главите усърдно закимаха. Макнот се поклони в знак на поздрав. Щракна с дистанционното и си спести техните поздрави.

— Приятно ми е да ви видя. — Рийд му протегна ръка. Макнот я стисна и посочи един стол.

— Настанете се. Започвайте с доклада.

Рийд седна, където му бяха казали — на неудобния твърд стол, разположен пред бюрото от стомана и стъкло.

— Както поискахте, заминах за Ню Орлиънс, за да разследвам Мънистените бандити.

— Кого? — Мак се взря в Рийд. Изглеждаше някак по-различен. С тен. Отпочинал.

— Бандитите, които обират вашите банки. Там им викат така. — Детективът се ухили глуповато. — Мънистените бандити.

— И защо са ги кръстили така? — Рийд беше позагладил косъма. И не се тътреше както обикновено, а пристъпваше напето.

— Защото са облечени в претенциозни костюми, пишат учтиви бележки за откуп, не стрелят по никого и не вземат прекалено големи суми. Освен това крадат веднъж годишно, по време на Марди Гра. Хората не гледат на тях като на заплаха.

— Така... разбрах... и аз. — Макнот заобиколи бюрото и се отпусна в луксозното си кожено кресло. Вложи сарказъм в следващия си въпрос: — И защо ли четири банкови обира, извършени по време на карнавала от едни и същи лица, трябва да бъдат вземани на сериозно?

Усмивката на Рийд посърна, той се разприказва, забърбори:

— Както поискахте, съсредоточих разследването си върху госпожица Дал. Проследих я как отива на работа, как се среща с приятелки, разпитах някои от пансионерите в дома Дал.

— Моля? *Домът Дал* ли? — Мак почука с писалка по бюрото и с премрежени очи се втренчи в доскоро неуязвимия детектив.

— Така наричат дома ѝ в Ню Орлиънс. Домът Дал. Защото семейство Дал живеят там поколения наред. — Рийд отново почна да се усмихва.

По лицето на Мак нямаше и помен от усмивка.

Детективът шумно преглътна.

Добре. Значи все пак му беше останала капка мозък, за да прецени, че срещата не протича както трябва.

— Все едно, госпожица Дал не участва в съмнителна дейност. Работи здраво, излиза за по някое кафе или питие. Обича джаз и е добра танцьорка.

Писалката се закова на едно място.

— Да не сте танцували с нея?

— Само защото службата го изискваше! Честна дума! В Ню Орлиънс е различно. Ако човек не танцува, започва да бие на очи, а моята цел беше да не изпъквам. — Рийд повдигна пръст като някаква глупава статуя. — *Laisse le bon temps rouler!*

— Каква е тази глупост, по дяволите? — изнерви се Мак.

— Нека забавленията пребъдат! Не може да не сте чували пословицата.

— Не съм. — Мак продължи с въпросите по същество. — Кои са нейните приятели?

— Има едно ченге, Джорджия Ейбъл. Неса...

— Неса? — Мак присви очи.

— Всички ѝ викат така. Неса. — Детективът неловко започна да пригладжа панталоните си. — Както и да е, Неса се разбира чудесно с касиерките, но не е близка с никоя от тях, струва ми се, защото това не би било разумно.

— Кой друг?

— Всички я обичат. Всички я ценят. Тя има много приятели.

Бавно, с очевидно наложено търпение, Мак попита:

— Някои от тях представляват ли интерес като евентуални заговорници?

— Има една Пати в пансиона. Наемателка в дома Дал. — Рийд направи физиономия. — Боже, тази жена е странна.

— Вече решихме, че обирджиите са мъже, преоблечени в женски костюми.

— Тази Пати би могла и да е мъж — замисли се Рийд. — Идва от Ню Йорк и нямам представа какво търси в Ню Орлиънс, защото се щура като муха без глава. Работи на тавана, неизвестно какво. Целият свят ѝ е крив. Никой не ѝ идва на гости.

Мак си записа.

— Пати чия?

— Пати ди Стефано. Проучих я в интернет и оттам не излезе следа. Фамилията не е истинска.

— Или някой хакер е изчистил досието ѝ. Кой друг?

— В дома Дал живеят двама музиканти. Райън Райт и Скийтър Грейвс. Абсолютни смотаняци.

Мак си записа и това.

— И двамата са страшно навити на Неса, но по мое мнение им липсва ум, за да извършат обирите.

— Някой от тях достатъчно умен ли е, за да се справи, ако тя му обясни как?

— Да, но тя едва ли... — Гласът на Рийд секна, когато си спомни, че не му влиза в работата да съди дали Йонеса е виновна, а

само да събере информация за нея. — Стана дума, че Мънистените бандити са травестити. Райт и Грейвс не биха могли да се издокарат в такива сложни костюми за милион години.

— Сред нейните приятели има ли травестит, който *може* да се издокара в сложен костюм?

— Може би, хм, Даниел Френдли. — Рийд неловко се размърда.

— Какво за него?

— Той е шоумен, спечелил известност под името Дейна, и страшно го бива. Ако не знаех какъв е, щеше да ме заблуди. — Набръчканата кожа на Рийд се зачерви и Мак разбра, че детективът все пак се е заблудил.

— Възможно ли е тази Дейна да е едно от копелетата, които ми обират банките?

— Не е достатъчно висок.

— Добре ли върви на високи токчета? — Мак започваше да съска, когато се ядоса.

Детективът наведе глава.

— Ами да, не е изключено.

— Говорихте ли директно с госпожица Дал?

— Всъщност *тя* говори с *мен* — срамежливо си призна Рийд.

— Я, какво съвпадение — саркастично подметна Мак. — Изпращам частен детектив да провери дали една моя служителка не е замесена в годишните обири по Марди Гра, а тя решава да си поприказва с него.

— Преиначавате. В онзи град гостоприемството е начин на живот, а аз се навъртах около момичето.

Мак изобщо не се съмняваше.

— Тя го забеляза и ме покани да намина, а аз реших, че това е добър начин да спечеля доверието ѝ. Излизахме няколко пъти...

— На *среща*! — Мак едва удържа кипящия си гняв.

— Не, не в този смисъл! — Рийд изглеждаше уплашен и доволен. — Тя ме включи в приятелския си кръг. Излязохме цяла компания на вечеря, обядвахме в дома Дал, запознах се с лелите ѝ — а те двете са големи образи! — и така опознах Неса.

— Тоест вашето разследване е опорочено.

Рийд настръхна.

— Никак даже. Пожелахте да научите за кирливите ризи на госпожица Дал — ето ги. Работата в банката не я удовлетворява, тя мрази пряката си началничка. Не ѝ е приятно, че в къщата живеят наематели, и би ги изпъдила, но семейството се нуждае от средства. Тя е най-очарователният човек, когото съм срещал, но под повърхността е неспокойна, търси нещо повече... — Рийд зарея поглед над рамото на Мак, явно унесен в мечти по Йонеса Дал.

— Добре. — Мак се изправи, вече взел решение. — Бяхте дотук. Приберете чека си от госпожа Фрейтаг. И само имайте късмета да сте се издънили! — Той изрече думите бавно и ясно, оставяйки детектива да схване истинския им смисъл.

Рийд пребледня и Мак разбра, че не е говорил на вятъра.

Ако се беше изпуснал пред Йонеса за неговите подозрения, Мак щеше да съсипе бизнеса му.

Рийд се разбърза и излезе, оставяйки Мак да гледа втренчено в затворената врата и да се бори с импулсите, които напоследък го измъчваха.

Мак нищо не разбираше. Той се беше издигнал до върха благодарение на собствените си сили, обожаваше бруталните корпоративни сливания — с една дума, беше студено и безчувствено копеле. Обличаше се в скъпи консервативни костюми. Черната му коса бе строго подстригана. Гордееше се с чупения си нос и белезите по лицето и шията, изобщо не се замисляше за пластична хирургия.

Офисът му беше обзаведен така, че да му подхожда. Подът беше бетонен. По стените висяха груби модерни етични картини — цапаници от черно и червено. Липсваха цветя и растения, които да омекотят впечатлението, че се намираш в индустриален комплекс. Бръмченето на трите компютъра бе единствената музика, от която Мак имаше нужда. Гигантският прозорец зад бюрото му разкриваше мегаполис от бетон и стомана, където снегът застилаше тротоарите и се превръщаше в киша по улиците.

Какво у нея го караше да я гледа непрестанно?

Същото, което бе накарало горкия глупав Рийд да се влюби. Същото, което оплиташе други мъже в паяжината на Йонеса Дал.

Почти неволно Мак посегна към дистанционното и включи единствен видеоекран. Разположената на тавана камера му показва същото, което бе виждал безброй пъти: типично банково фоайе,

облицовано с мрамор и дървесина, наредените на опашка клиенти, касиерките, които си приказват, докато извършват платежни операции. Възникна проблем, клиентът започна да спори на висок глас и в кадър се появи млада жена — висока, стройна, дългокрака, спокойна. Тя носеше консервативния син костюм на заетите в банковия сектор. Имаше черна коса, прибрана назад.

Макнот увеличи кадъра.

Лицето беше бледо, устните и страните леко розовееха, на ушите блестяха сапфирени обици — а Неса не приличаше на жена, която носи имитации. Щом Мак нагласи фокуса, сведената ѝ надолу глава изпълни монитора. Неса вдигна поглед и той натисна стопкадър. Подпря лакти на коленете си и се загледа, без да може да откъсне очи.

Кадрите от далечно разстояние не бяха справедливи към нея. Наистина, не беше кой знае каква хубавица — с твърде изразени черти и издължени устни. Но тъгълчетата на големите ѝ сини очи бяха извити нагоре (Мак беше сигурен, че опушените мигли са истински) и тя се взираше в клиента, сякаш думите му бяха чисто злато. Накрая нещастникът взе да заеква и стана като тесто в ръцете ѝ.

Тя беше Йонеса Дал. Възпитаничка на бизнес училище „Гоисуета“ към университета „Емъри“ в Атланта. Дипломира се с пълно отличие.

Тя беше жената, за която Мак подозираше, че е планирала и извършила обирите в неговите банки.

Тя беше неговата мания.

ДВЕ

Квартал „Градините“, Ню Орлиънс

В пътеводителите пишеше, че Домът Дал в квартал „Градините“ олицетворява най-представителната архитектура на Ню Орлиънс, така както и неговата най-представителна фамилия — Дал, построили изисканото старо имение през 1847 година, което оттогава непрекъснато се намираше в тяхно владение.

В пътеводителите не пишеше, че последният основен ремонт е от 1901 година, когато били прокарани водопроводна и електрическа мрежа, нито че климатичната инсталация, монтирана през 1971-ва, вече издъхва. Домът Дал бе своеобразна институция, която вплиташе името на знатната фамилия в тъканта на Ню Орлиънс и го издигаше до такива висоти, че всички — от първия чернокож кмет до последния продавач в супермаркета — почитаха неговите настоящи собственички Хестия и Калиста Дал.

Наричани с обич „момичетата Дал“, Хестия и Калиста бяха съответно на осемдесет и на осемдесет и две години, високи жени с артритни пръсти. Косата на Хестия беше снежнобяла, късо подстригана и направена на ситни къдрички чрез студено къдрене. С тази прическа тя можеше всяка сутрин да се изкъпе набързо, да изтича до кухнята и да започне приготвянето на закуската, без да погледне гребена. Носеше бермуди от изкуствена материя с ластик, който се впиваше в мършавия ѝ кръст, ризи, които не подходждаха много-много на бермудите, и фланелки за под пуловер, които си купуваше от разпродажби.

Кестенявата коса на Калиста можеше да се похвали с буйни червени кичури, а към края на всеки месец — и с поникнали сиви корени. Когато се издокарваше с тесни джинси, купени от Уол Март, тя гордо разправяше как хората ѝ казвали, че младее за възрастта си, и се смееше, когато Хестия питаше: „Колко пък да младееш, муци? Като за седемдесет и осем ли?“.

Момичетата Дал бяха почти последните от рода.

Почти.

Честта по спасяването на семейното име (и на лелите ѝ) се падаше на Йонеса Дал.

Както правеше всеки ден, откакто дойде да живее при тях като четиригодишна, Йонеса слезе по широкото вито стълбище. Застана пред огледалото със златна рамка в преддверието, оправи изгладената си бяла риза с копченца, сакото с едно копче и правата пола. Носеше чадър — в Ню Орлиънс винаги съществува опасност да те завали порой, а този февруари беше топъл и влажен. Тя изправи доволно рамене и кимна на отражението си на консервативен, успял banker.

Разбира се, в тази къща имиджът ѝ не струваше пукната пара.

— Как върви бизнесът, Даниел? — долетя от трапезарията гласът на леля Хестия — висок, чист, звънък — примесен с потракването на сребърни прибори и китайски порцелан от трапезарията.

Съблазнително ухание на бекон проникна в преддверието. Даниел, прегракнал от вдишването на прекалено много цигарен дим и пеенето в шоупрограми, отговори:

— Тази година не е много добре. Туристите не консумират колкото обичайно и не дават бакшиши, защото са кисели заради безкрайните дъждове.

— Раздавай хавлиени кърпи преди шоуто. Сухият турист е доволен турист. — Райън Райт бе от Тексас или Оклахома (никой не знаеше със сигурност), а високомерието му не беше подкрепено нито от успехи, нито от интелигентност. За свой късмет той беше хубав и свиреше на саксофон, а в Ню Орлиънс музикант с тези две качества не оставаше гладен.

— Брилянтна идея — сряза го Даниел с тънка ирония. — Как не съм се сетил?

Неса влезе в трапезарията, наля си кафе в чаша от старинния шкаф с мраморна облицовка и застана с лице към масата. В резултат на сто и петдесет години усърдна употреба махагоновата повърхност се беше надраскала, но масивната дървесина имаше благородна патина. Подложките за храна бяха пластмасови, чиниите — изхабени „Корел“, ала карнавалните гирлянди в лилаво, зелено и златно внасяха известна празничност.

— Добро утро, сладурано. — Калиста подаде към Неса меката си, набръчкана буза.

— Добро утро, лельо Калиста. Тръпна в очакване на голямата вечер! — Неса прегърна леля си и я целуна. Калиста винаги миришеше свежо и тръпчиво, като лимонов пай.

— Зная. Нямам търпение. — Калиста хвърли поглед на часовника.

— Ела да вземеш яйцата! — извика Хестия от кухнята.

— До довечера, Неса. — Калиста я щипна по бузата и отиде да помогне на сестра си.

Квартирантите ядяха разточителна южняшка закуска: шунка и яйца, овесена каша, плуваща в масълце, бисквити, които топяха в ароматен сос. Неса мислеше, че холестеролът ще ги закопае живи, но поне щяха да умрат щастливи.

Скийтър Грейвс определено беше щастлив. Прегърнал чинията си, той лапаше бърканите яйца със скоростта на човек, убеден, че ако не ги изяде бързо, някой ще му ги отмъкне. А Скийтър даже не беше у тях на квартира; той беше басист, приятел на Райън и все гледаше да си изпроси нещо за ядене.

Райън седеше до него — мрачно красив, с яки рамене и широки гърди, изложени на показ от хавайската риза, закопчана само до средата. Той смигна на Неса като мъж, който е наясно с имиджа си на прелъстител и разчита на него.

— Хей, маце. — Гласът му преминаваше в гърлено ръмжене, когато говореше на Неса — всъщност на която и да е жена. Беше като Гастон от анимацията на *Дисни* „Красавицата и звярът“. Неса едва ли не очакваше да го види да си разкъсва ризата, за да ѝ покаже плочките си.

До него седеше Деби Войтила. Деби беше готина, миловидна, възторжена, умна разведена жена на средна възраст, която не криеше увлечението си по Райън. Тя постави длан на ръката му и му се усмихна.

— Кафето е горещо. Искаш ли да ти донеса нова чаша?

— Благодаря, Деби, но Неса без друго е права. Нека тя ми налее. — Той протегна чаша.

Цял живот Неса с усмивка беше търпяла подобни глупости от мъжете, без да вдига скандали. Мъжете с малки... с малко его...

обичаха да им прислужват. Така че гледаше на това със смях. Но напоследък започна да ѝ писва. До гуша ѝ беше дошло хората — мъже и жени — да злоупотребяват с добрината ѝ, да я лъжат, да я използват. Обвиняваше за това изминалите седем години. Те бяха същинско чистилище, което бе пресякло млякото на човешката ѝ доброта, превръщайки го в нещо различно.

Неса грабна каната, поднесе я към протегнатата чаша и изля тънка струйка върху китката на Райън.

— По дяволите! — Той изпусна чашата и оплиска пода с утайка.

Леля Хестия застана на прага.

— Господин Райт, не толерираме такъв език в трапезарията. — Но очите ѝ блестяха закачливо.

— Много съжалявам. — Неса върна каната на котлона.

— Неса! Тази сутрин си много непохватна! — Деби измъкна едно ледено кубче от чая си, уви го в салфетка и го постави на китката му.

— Така е много по-добре. — Райън драматично въздъхна, улови ръката на Деби и я целуна. — Благодаря ти. Ти си ангел.

Лицето на Деби цъфна в трапчинки и порумения. Райън изчака тя да продължи със закуската. После се обърна към Неса и театрално завъртя очи.

Неса съжали, че не е изляла кафето в скута му.

— Неса, скъпа, изглеждаш невероятен професионалист в този костюм. С червен акцент около врата би направила заявка за победа — посъветва я Даниел Френдли.

Неса седна до него.

— Имам шалче в чантата си.

— Искаш ли аз да ти го завържа? — предложи Даниел.

Неса широко му се усмихна.

— Мога да вържа толкова един възел.

— Аз не връзвам възли, скъпа. Аз творя шедьоври от коприна. — Даниел беше окичен с бронзови пайети, бели пера и изкуствени камъни. Бледа кожа, майсторски положен грим и големи кафяви очи. Буйна руса коса и изпръхнали устни. И фигура, която караше мъжете да им потичат лигите, а жените — да щипят мъжете си. Докато не откриеха, че е травестит.

Неса знаеше само, че когато седи близо до Даниел — Дейна за своята публика, — се чувства половин жена. В своите обноси, жестове и външност Даниел беше свръхженствен. Единствено гласът го издаваше.

Лея Калиста чевръсто остави пред племенницата си препълнена чиния: яйца, шунка и бисквити.

— Яж. Трябва ти нещо питателно, за да работиш в Онази Банка.

— С Онази Жена — добави лея Хестия, докато зареждаше тостера с още хляб.

Лелите винаги го казваха така, с главни букви — Онази Банка, Онази Жена — и придружаваха думите със смръщени погледи.

Неса нагласи салфетката в скута си.

— Скоро ще ме повишат.

— Време беше — коментира Даниел.

— Като си помисля, че Онази Жена разпространяваше слухове, че си била мекушава — ти, потомката на Алтея Дал! — занарежда Калиста.

— Не приличам много на Алтея Дал — възрази Неса.

— Е, така де, не си отровила мъжа си. То даже и мъж си нямаш. Не че това е проблем, млада си още, но ако от време на време излизаш на срещи, нищо няма да ти стане. — Хестия й намигна. — Довечера ще ни доведеш ли някого?

Мади подаде глава от кухнята. Готвачката им беше чернокожа, висока метър и четирийсет и пет, я тежеше четирийсет килограма, я не, по-стара от Господа и авторитетна като него.

Разговорите замряха, щом Мади затръби:

— Макхауърови изпратиха желе от месо и домати — къде място в хладилника за това? — господин Ришарм дойде с плик, а госпожа Банс е приготвила от нейните бонбони с пълнеж. — Черните очи на готвачката се спряха на Калиста. — Преброила съм ги, така че никой да не е посмял да ги пипне. А в кухнята се е появила поредна мишка!

— О, боже. — Калиста тръгна към отворената врата.

— Момичета, трябва да извикате ловец на плъхове. Тук не е мястото за икономии. След наводнението малките гадини се завъдиха в целия град: навират се в килерите, изкарват ми акъла... а вие само ги хващате... — гласът на Мади заглъхна, когато вратата се затвори.

Хестия изненадано се обърна, когато техният най-стар квартирант се домъкна в трапезарията, дърпайки куфар на колелца.

— Пати, нима си слязла! Трябваше да ни предупредиш, че ще закусваш. Останаха само замразени кравайчета.

— 'Сичко е наред. — Пати ди Стефано така го измърмори, че прозвуча като една дума.

— Накъде в това прекрасно утро? — бодро запита Хестия.

— Н'йорк.

— О, Пати, нали знаеш, че довечера е големият празник!

Пати уморено я погледна.

— Виж какво, Пати, поне веднъж трябва да видиш за какво ти говоря — заубеждава я Хестия. — Целият Ню Орлиънс ще се изсипе на прага ни. Ще бъде страшно весело. Сигурна съм, че ще ти хареса!

— Не. — Пати седна на масата и злобно се втренчи в храната.

— Мади не е спряла да готви — продължи Хестия. — Приготвила е задушени скариди в еклерово тесто. Любимото ти.

Пати видимо се разколеба, но поклати глава.

— Трябва да се видя с едни роднини, но все пак благодаря.

Едра, пълна, затворена по характер, гонеща четирийсетте, тя не притежаваше суета или умение да общува с околните. Пушеше до пресилване, черната ѝ някога коса беше вече прошарена. Неса подозираше, че Пати никога не е използвала спирала за очи и едва ли се е обличала с друго, освен с шорти, тениски и сандали. Десет години живееше на тавана им, но дори любопитните ѝ лели не знаеха нищо за нея, освен че е италианка и никога, нито веднъж не е имала посетител.

Да вижда Пати, беше болезнено. Това непрекъснато ѝ напомняше, че се е провалила.

Калиста се върна и докато вратата се затваряше, всички чува възмутените викове на Мади:

— Ами ако на вечеря гостите видят мишка? Представяш ли си? Онези наконтени госпожички ще се разпищят и ще разлеят коктейлите си по килима...

Калиста сложи пред Пати претоплени кравайчета, сирене крема и шарлота с боровинки.

— Хванах мишката — съобщи тя.

— Противни гадини! — Деби се беше наежила. — Кълна се, че нощем ги чувам да цвърчат на тавана. Да знаете, че видя ли някоя в

спалнята си, госпожице Калиста, никой няма да може да мигне тази нощ.

— Не се тревожете — намеси се Хестия. — Ще се отървем от тях до края на седмицата.

Калиста зае мястото си начело на масата.

— Неса, щеше да ни разказваш за повишението си.

— Онази Жена нарочно те спъва. — При мисълта за Стефани Декър веждите на Хестия сърдито се сбърчиха. — Защото ти завижда.

— Искам да ми позволи да ѝ помогна с гримирането. — Даниел беше искрено потресен. — Тя е бежов тип. Бежов тип. Нима смята, че е достатъчно да носи хубави дрехи? Не разбира ли, че трябва да изпъква, а не да се слива?

— Тя е жена в мъжки свят. — Неса разтвори салфетката си с рязко движение. — Трябва да бъде...

— Кучка ли? — попита Пати с уста, натъпкана с кравайчета.

— Да не бъде изтривалка — поправи се Неса.

— Твърде си добра, Неса. — Хестия пхна лъжица в топлата стъклена тава с боровинковите шарлоти, сервира я на масата и седна. — Ти вършиш цялата работа, а тя обира лаврите.

Пати си взе огромна порция сладкиш.

— Тя е мениджърът на клона. Предполага се, че аз трябва да върша неблагодарната работа. — На практика Неса управляваше клона и там беше грешката ѝ: че не дава Стефани да се развилнее в салона и да подлуди както касиерките, така и клиентите. — Вчера ме накара да приготвя големия офис в ъгъла. Когато я попитах защо, се оплете в обяснения. Не била наела никого, но от Филадельфия ѝ били спуснали заповед — сецате се какво означава това. Господин Макнот се намесва.

Всички на масата се спогледаха разтревожено и се втренчиха в нея.

— Няма нищо — увери ги Неса. — Щом Стефани е нещастна, значи новината е добра за мен. Този път ще получа повишение, истинско повишение, което ще усетя по джоба си. — И лелите ѝ щяха да заживеят както подобава: сами в къщата, без да трябва да слугуват на разни квартиранти.

Неса щракна с пръсти и си пожела поне веднъж да е в състояние да проведе разговор с лелите си, без всички да ѝ дават акъл.

— Тоест ще се нанесеш в самостоятелно жилище — заключи Хестия.

— На нея ѝ харесва да живее у нас — възрази Калиста.

— Така е. — Независимо, че щеше да ѝ е страшно приятно да говори с лелите си, без квартирантите да слушат и да изразяват мнение, Неса не можеше хем да си купи апартамент, хем да изплаща ипотеката на дома Дал. Затова щеше да остане.

— Не е в това работата, Калиста — обясни Хестия. — Като се изключи университетът, тя не е живяла на чуждо място с чужди хора. На двайсет и седем е, а аз се притеснявам, че още е мома.

Неса установи, че всички погледи са приковани в нея.

Калиста изглеждаше ужасена.

Дже Хестия изглеждаше изненадана.

— Не съм — промърмори Неса. — Все пак учих в университет.

— О, боже — прошепна Деби и се усмихна със съчувствие.

Райън захласнато въртеше глава наляво и надясно.

Скийтър вдигна поглед от чинията си и така се ухили, че Неса я полазиха тръпки.

Пати се изправи.

— Колкото и да е интригуваща темата, трябва да вървя. — Помъкна се към изхода, но се върна и спря до стола на Неса. — Виж, хлапе, ако някога набереш смелост да зарежеш тъпата банка, ела при мен. Умна си. Мога да те обуча.

Неса се завъртя на стола си и се опули на излизащата Пати. Входната врата от масивно дърво се затръшна.

— Много мило. — Изразителните вежди на Хестия отново се присвиха. — Ако съм я разбрала.

— Тя какво *работи*! — попита Деби.

— Не знаем — отговори Калиста.

— Следователно не искате и Неса да работи същото, нали? — любопитства Даниел.

— Най-вероятно не. — Хестия замислено долепи пръст до устата си.

— Кой нормален човек би искал да работи с тая? Едно че е смахната, друго, че името ѝ е шантаво и никога не си бърсне белите кълки. — Райън изтри ръце в гърдите си, сякаш бършеше слуз.

— *Господин Райх* — Хестия строго фиксира Райън. — Не даваме квартира на нехранимайковци, нито на мъже, които правят грубиянски подмятания. Моля ви, спомнете си това, преди да сме взели друго решение по отношение на вас. Същото важи и за вас, господин Грейвс.

Скийтър тревожно започна да мести поглед ту към чинията си, ту към Хестия. Като всяко дете от Юга той отговори:

— Да, мадам.

Агресивното поведение на Райън се смени с момчешка свенливост.

— Извинете. Недостойно е да разнасям клюки. Все пак тя не е от Мънистените бандити.

— Само това липсваше. — Хестия очевидно се докачи. — Пати е сладурана, но никой от Мънистените бандити не е проклет янки.

Неса не удържа тихия си смях.

— Разбира се. Само в Ню Орлиънс са достатъчно луди, за да обират банки за такива смешни суми.

— Не луди, *chere*. — Калиста се почука по челото. — Умни.

— Превъртели — изфъфли Скийтър.

— Е, скъпи мои, трябва да се занесе до клуба. — Обгърнат от пайети и мирис на парфюм, Даниел се наметна с боата. — Издействах си следобедното шоу, за да бъда тук на партито. О, и... — Той измъкна от деколтето си плик. — Тук има нещо, което ще го направи още по-специално.

Притеснена, Неса извърна глава.

— Не биваше, Даниел. — Но Калиста взе плика и го целуна по бузата.

— Нямам търпение, скъпи мои — извика Даниел.

— Ние също ще се „занесем“ по улиците. Марди Гра е егати... — Райън улови укоризнените погледи на сестрите. — Марди Гра е страшно много работа, но с бакшишите мога да се издържавам половин година. — Той се изправи. Деби също.

— Чакай, Райън. Ще те изпратя.

— Страхотно. — Райън дръпна Скийтър да става. Скийтър натъпка една бисквита в джоба си и кимна на лелите.

— Благодаря ви, госпожице Хестия, госпожице Калиста. Великолепно беше.

Входната врата се затръшна неколkokратно — могъщият звук на пет сантиметра махагон в съприкосновение с масивната рамка, преди трапезарията да потъне в тишина.

Хестия покри ръката на Неса с шепата си.

— Много се извинявам.

— Хестия, какво те прихвана? За малко да припадна, когато изтърси онова... За Неса... — Калиста изгуби дар слово.

— За миг — Хестия стисна пръстите на Неса — ми се стори, че сме седнали тук с нашето семейство.

— Те не са ни семейство — свирепо ѝ се нахвърли Неса.

— Зная, мила. Но все пак ги имаме за познати хора, а така ясно си спомням онези дни, когато обядвахме тук с всичките ни сестри, включително с мъничкия Бъди, татко и мама. — Хестия се обърна към племенницата си. — Мъничкият Бъди е дядо ти, да не се чудиш.

— Това ми е ясно, лелю.

— Аз също си спомням — рече Калиста. — Седяхме на същата тази маса, мъничкият Бъди се кипреше на детското си столче. Прекрасни закуски бяха, как ли не се шегувахме...

— И за вашата девственост ли? — Неса повиши тон.

— Е, чак за това не. — Хестия се усмихваше. Калиста също се усмихна.

— Чак за това не, но почти. Можехме да споделяме с майка си всичко, затова, когато татко отидеше на работа, се подигравахме на ухажорите си и търсехме от нея съвети — о, беше невероятно. Много пъти имавме гости — роднини и приятели, — които оставаха у нас дни наред. Оплаквахме се, че ден след ден сме принудени да гледаме все едно и също, но преди войната и оня проклет ураган Ню Орлиънс беше велик град и ние страшно се гордеехме с него.

— Умът ми не го побира: бяхме толкова много, а се стопихме. — Хестия объркано поклати глава.

— Нашият род не е много плодовит — изкоментира Калиста.

— Мама и татко наплодиха цяла сюррия деца.

— Да, но татко вечно гонеше мама из кухнята.

— Мама случи на мъж!

Лелите се унесоха в спомени.

Ала според Неса имаше тема, по-унизителна от разговорите за сексуалните похождения на лелите ѝ: подвизите на прабаба ѝ и

прадядо ѝ в кухнята.

— Както и да е. Скъпи мои лели, много ви обичам, но не желая да обсъждам такива неща с вас.

— А би могла. Все пак ние не сме девици — отбеляза Калиста.

— Освен това аз бях женена — добави Хестия.

На Неса ѝ идеше да запуши уши.

— Щом си била женена, приемам, че...

— Но младият ми любим не се върна от война. — В усмивката на Калиста прозираше болка.

Хестия нежно стисна дланта на сестра си. Неса също стисна ръката на леля си.

— Много тъжно.

— Отдавна беше — отговори Калиста — и много пъти съм се благодарила, че не чаках. След онова обаждане от неговите родители се старах да живея така, че да не съжалявам за нищо. Ти трябва да направиш същото, Неса!

— Поне веднъж Калиста да е права — обади се Хестия. — Вслушай се в думите ѝ!

— Че за какво да съжалявам? Имам най-готините лели в цял свят! — Неса бързо стана от стола, за да си спести поученията, че една млада жена трябва да има нещо повече от лели и кариера в банката.

Защото може и да беше така, обаче Неса си имаше цел.

Сладките лели бяха ипотекирали къщата, за да платят скъпото ѝ обучение. Те казваха, че си е струвало, защото Неса им донесла такава радост, че се чувствали задължени.

Но Неса не се хващаше на въдицата. Всеки божи ден лелите ѝ ставаха в зори и чистеха, сменяха чаршафи, пазаруваха в бакалията и вършеха още куп дреболии, свързани с пансиона.

Затова тя щеше да им се издължи, да изпъди наемателите, а Калиста и Хестия никога повече нямаше да сменят завивки или да приготвят закуска.

— Отивам на работа и се надявам на заслужено повишение. — Неса целуна жените по съсухрените бузи. — А довечера празнуваме!

ТРИ

Великден тази година беше късно, така че Марди Гра също беше късно. Неса излезе навън. Беше такава влага, че почти можеше да я вкуси. А може би Ню Орлиънс беше този, който можеше да вкуси. Тя хвана трамвая до Френския квартал и слезе на спирката на Канала и Сейнт Чарлс стрийт.

Осем сутринта беше достатъчно рано, за да може да види единствено собствениците на магазинчета, които метяха останалите боклуци от снощното парти на булеварда, случайния турист, който се олюляваше на път към хотела си и Джорджия Ейбъл, най-добрата приятелка на Неса от основното училище и в момента полицайка в Нюорлиънското полицейско управление.

Семейството на Джорджия живееше в Ню Орлиънс толкова отдавна, колкото и това на Неса, първоначално като роби, а после като свободни чернокожи, и тя познаваше всеки сантиметър от града. Големите ѝ меки кафяви очи, бавният, привлечен говор и закръглена фигура криеха характер на стоманена магнолия, който тя използваше така умело, както служебния си револвер.

Сега беше кацнала на гърба на един полицейски кон с нахлупена на главата шапка и мрачно оглеждаше улицата зад тъмните си очила, но при вида на Неса се усмихна и вдигна ръка.

Неса спря да потупа коня Голиат.

— Шествията започват днес.

— Сякаш че не го знам! — отвърна Джорджия.

— Смяната ти сега започва, или сега свършва?

— Сега започва, но ме извикаха снощи заради тълпите, които се разбесняха. Спала съм само четири часа и ей толкова ми остава — Джорджия показва на Неса няколко сантиметра между палеца и показалеца си — да удуша първия турист, който си хвърли мънистата върху Голиат. — Като се наведе напред, тя го потупа по врата. — Горкото момче, и той е изморен не по-малко от мен.

— Още малко остава. — Неса посочи към една количка. — Искаш ли да ти донеса кафе с мляко?

— Не, благодаря. Изпих толкова кафе, че бълбукам. — Джорджия снижи топлия си, мек глас до шепот, така че само Неса да може да чуе. — И непрекъснато трябва да ходя до тоалетната.

Неса се усмихна.

— Искаш ли да направя табелка? Полицай със спазми и подуване. Давайте, разкажете й играта!

— Наистина ли смяташ, че съм подпухнала? — Джорджия свали тъмните очила на носа си и изпрати смъртоносен поглед на Неса, сочейки пистолета си.

— Не съм казала такова нещо! — извика престолено уплашена Неса. — Бронежилетката те прави да изглеждаш опасна, не подута.

— Наистина?

— Наистина. Просто продължавай да повтаряш — още само деветнайсет дена. Още деветнайсет дена и край на шествията, туристите ще са си тръгнали и пак ще настанат Великите пости.

— Още деветнайсет дена, още седемстотин ареста за пиянство на обществено място и неприлично поведение, но Господ да ни е на помощ.

— Радвам се, че работя в банка — каза Неса сериозно.

— Стига да не си банката, която ще оберат този Марди Гра.

— *Оберат!* Ааа. Имаш предвид Мънистените бандити. Някакви следи?

Наивният тон на Неса раздразни само още повече Джорджия.

— Ти, както и всички в Ню Орлиънс до такава степен гледате на тях като на очарователни шегаджии, че пресата им измисли този умилителен прякор. Но как да откриеш улики при такива обири?

— Не забравяй, че те крадат от студенокръвна корпорация, базирана във Филадельфия.

— И това го има. — С пъргавост, която противоречеше на състоянието ѝ на изтощение, Джорджия изгледа с присвити очи група туристи, излизащи от един бар, които изглеждаха така, сякаш са имали дълга и трудна нощ, и поклати глава. След това върна вниманието си отново към Неса и добави: — Шефът всеки ден ни повтаря да си отваряме очите на четири, но това е Марди Гра. И вече едва стоя на коня.

— Вярно ли е, че старият Макнот е голям гадняр?

Джорджия се наведе на седлото.

— От върха на плешивата глава до върха на блестящите му черни обувки.

— Чух слухове, че изглеждал като Дани де Вито.

— Възможно е. Аз пък чух, че е отшелник, който се крие от пресата.

— Янки — въздъхна Неса.

— Да са живи и здрави.

Жените размениха разбиращи усмивки.

— Ами ти? К'во прайш? — попита Джорджия на нюорлиънския диалект патоа, което накара Неса да се разсмее.

— Страхотно. Просто страхотно. Тази сутрин говорих за секс с лелите ми.

Джорджия се изправи на седлото.

— Научи ли нещо?

— Да. Научих, че и двете не са девственици.

Джорджия примигна.

— Мислех, че си говорила за твоя сексуален живот.

— Боже, да, това също. Нищо не ме плаши вече. Ще дойдеш ли на партито довечера?

— Ти шегуваш ли се? Не ме интересува какви размирици стават днес. Не бих пропуснала партито в дома Дал. — Джорджия сниши глас: — Не знам колко ченгета ще са в състояние да се отбият, но събираме пари. Не много, само колкото да помогнем при разходите. Ще ти донеса плика довечера.

— Благодаря ти. Благодаря и на другите. — Традицията да се дава на момичетата Дал по някой и друг долар в плик за компенсиране на разходите беше започнала много преди раждането на Неса и тя призна без фалшива гордост: — Не бихме могли да го направим без вашата помощ, а ако не организираме партито, това ще разбие сърцата на лелите ми.

— Партито в дома Дал, това е Марди Гра — каза Джорджия.

— Ще доведеш ли гадже?

— Не. — Джорджия беше лаконична до грубост.

Кое то не възпря Неса.

— И защо не?

— Цивилните не искат да си имат работа с жена, която може да ги повали и да ги пребие, и със сигурност не могат да понесат часовете, когато работят по време на Марди Гра. — Тя потупа коня по гърба и загледа надолу към улицата. — Кое то означава, че остават само ченгета, а те всички са женени или мижитурки.

— С изключение на...

— Всички са женени или мижитурки. — Джорджия погледна Неса.

— Добре, де. Щом казваш. Но аз харесвам Антоан и случайно знам, че е свободен.

— Не знам защо все ми навираш в очите Антоан Валто. — Всичко у Джорджия — изражение, стойка, движения — излъчваше раздразнение.

Това обаче не впечатли Неса.

— Не го правя. И той те харесва, Джорджия.

— Не се интересувам от мъже за една нощ. — Джорджия вдигна ръка. — Просто спри, Неса. Просто... спри. Ще кажа на лелите, че имам гадже, но че не може да излезе от работа...

Неса присви очи замислено.

— Може би и аз трябва да кажа точно това. Че той не може да се откъсне от работа...

— Кой не може да се откъсне от работа? — Джорджия беше изморена. Не следеше мисълта й.

— Не знам. Някой митичен тип.

— Искаш да кажеш, че *ти* довчера няма да си с гадже?

Като погледна с раздразнение полицайката на коня, Неса попита:

— Спомняш ли си, когато преди три години доведох Брад Огълсби, той се огледа, реши, че домът Дал му харесва и влезе вътре? Единственото гадже, което в продължение на година се превърна в истинско мъчение за мен, като заключваше всяка вечер вратата ми, за да не се изкуши да влезе вътре.

— Бях го забравила. — Джорджия се отпусна. — Това беше страхотно.

— Да. Страхотно. Да не споменаваме как преди две години Рейф Кабело се нафирка и цялата вечер повръща в банята.

— Той още те харесва, да знаеш. — Джорджия видимо се оживи от спомените на приятелката си за миналите ужасии. — Трябва да

спреш да отблъскваш тези мъже. Понасят го толкова трудно.

— А последната година беше най-гадна. Онзи метеоролог от Канал 6. — Неса потръпна от неподправен ужас.

— Рейбърн Плъч домъкна телевизионните камери и ти направи предложение. — Джорджия избухна в смях. Между изхълцванията попита: — А спомняш ли си костюма на Елвис? И сините велурени обувки? Мили боже, Неса, каква физиономия направи само, когато разбра...

Неса изгледа приятелката си възмутено.

— Живея единствено за това. Да те развличам.

— Не. Наистина. Съжалявам. — Джорджия избърса лицето си и се опита да се успокои. — Просто... не се сдържах... и когато си спомня пайетите на яката му... бакенбардите... и така нататък. — Последва нов пристъп на смях.

— Ако вече си свършила — Неса потупа за последно Голиат, — аз ще трябва да тръгвам за работа. — И тя се насочи към банката.

— Хей, Неса? — извика след нея Джорджия. — Ще си доведеш ли гадже?

ЧЕТИРИ

Неса й показва среден пръст, после тръгна през Френския квартал към изисканата стара банка на Чартърс стрийт. В осем и половина тя изкачи стъпалата и почука на стъклената врата.

Униформеният пазач я пусна да влезе и силната струя от климатика я накара да изпита блаженство.

— Добро утро, мис Дал.

— Добро утро, Ерик. — Старомодното фоайе блестеше с мраморните си подове и полирани дървени плотове, гирляндите за Марди Гра искряха, закачени за лампите и маските, украсяващи стените.

Тя пъкна чантата си в заключващото се чекмедже на бюрото си, онова, което бе точно срещу стената на фоайето — същото, което скоро щеше да остави завинаги — после мина зад гишето към трезора. Набра кода на електронния панел и кръглата стоманена врата се отвори тихо.

Последния петък беше проверила парите в чекмеджетата за кеш и беше сложила сумата в отделни банкови торби. Сега извади торбите на рафтовете и чекмеджетата на масата. Малко по-късно днес щеше да дойде бронираната кола и да вземе по-голямата част от парите в брой, банката щеше да отвори и цикълът на работа да започне отново.

Неса взе сега пачките с банкноти от рафтовете, преброи ги, после напълни чекмеджетата. Като нареди чекмеджетата едно върху друго, ги вдигна и отиде до броячната машина. Разпредели ги и погледна часовника си, докато чакаше машината да свърши и да потвърди сумата.

8:50 сутринта. Системата за проверка приключи бързо, но онази грешка, която бе направила преди седем години само бе доказала колко необходимо е да отделяш достатъчно време и да правиш нещата както трябва.

Пет жени и един мъж чакаха на местата си. Всеки беше облечен в костюм, който олицетворяваше определен период от нюорлиънската

история. По-възрастните касиерки, Джулия, Дона и Мари, бяха популяризирали това миналата година. Джулия и Дона носеха рокли от бурните двайсет. Мари беше облякла слугинска униформа от 19-ти век в бяло и черно. Джефри се беше пременил в официалния костюм на южняшки заселник, беше пуснал дълги бакенбарди и явно се забавляваше на иронията в облеклото си; Джефри беше чернокож. Тези четиримата изглеждаха страхотно и се чувстваха добре.

Лиза и Керъл, нови в банката, млади и привлекателни, бяха избрали за себе си ефектни костюми от стария Юг. Но сега плащаха за суетата си с дискомфорт.

— Хей, Керъл, как е? — попита Неса най-жално изглеждащата касиерка, стройна кахуна с кафяви като на кошута очи, великолепен водопад от лъскава кестенява коса и къса дантелена рокля с обръч от предвоенните години.

— Скарлет О'Хара да ми диша праха. Този корсет ще ме убие. — Керъл хвана корсажа си и го подръпна. — Никакъв климатик, с всички тези фустии... как горките жени са понасяли тези неща?

— Затова са припадали непрекъснато — обади се Джулия.

— И са страдали от депресии. — Керъл изгледа Джулия завистливо.

— И ти щеше да имаш депресия, ако кръстът ти беше стегнат толкова, че да не можеш да пуснеш въздух. — Дона, достатъчно възрастна, за да може да мине за баба на всички, и честна до крайност, се ухили на ужасеното изражение на Керъл.

— Май сте се затъжили за добрите стари дни, а? — Мери провери запасите си от дезинфектант за ръце.

— Не и аз — каза Джефри.

— Нито пък аз. — Изящната, с хубав тен Лиза поклати глава и дантеленото ѝ вдовишко боне, кацнало на къдриците ѝ, се плъзна встрани.

— Чакай, скъпа, позволи на мен. — Докато Лиза се мръщеше, Дона бързо извади една фиба от косата си, оправи бонето и го върна на мястото му.

— Ами ти, Неса? — попита Лиза. — Ти изобщо не си се дегизирала.

— Ето. — Ерик забърза към нея с няколко наниза мъниста. — По-добре си ги сложи, преди онзи Стефанозавър да те види. Знаеш я

каква е.

Останалите потиснаха смеха си след прозвището, с което нарече шефката им, и зачакаха Неса да смърри Ерик. С високомерните си изисквания и строг надзор Стефани си бе спечелила напълно заслужено прякора.

Вместо това Неса изви глава към отворената врата на ъгловия офис на Стефани.

— Тук ли е вече?

Стефани обикновено не идваше преди отварянето на банката.

— О, тук е. — Ерик изимитира походката ѝ. — Като със забучен бастун отзад. Но това означава добри новини за теб, нали, мис Дал?

Неса предположи, че секретарката на Стефани е разпространила новината за новия офис на Неса. Тя погледна към останалите и кръстоса пръсти.

— Надяваме се да получиш повишението този път, госпожице Дал — каза Джулия.

Останалите кимнаха.

— Знам, че не трябва да се надяваме прекалено много. — Макар че Неса винаги го бе правила. Просто си беше такава. Беше от онзи вид оптимисти, които не само виждаха чашата полупълна, но и вярваха, че е от оловен кристал.

Като хвърли поглед на часовника си, тя мина зад гишето.

— Една минута до девет. Нуждаете ли се от нещо? Готови ли сте?

— Готови сме. — Мари изправи рамене.

— Поредният ден в рая — каза Дона.

— От нас се иска само да издържим днешния ден и довечера ни очаква партито в дома Дал — усмихна се Джефри.

Неса погледна към вратата и видя високата, тясна фигура на мъж, облечен в омачкан черен костюм. Погледът му се местеше от една касиерка на друга, върхът на дългия му нос запотяваше стъклото.

— Господин Милър чака да отворим.

Касиерките простенаха.

— След това няма какво по-лошо да стане — каза Мари весело.

— Казваш го, защото няма да дойде при теб — изсумтя Керъл.

— Не, със сигурност няма. Той е от онези типове, които обичат да падат във вашите капани. — Мари кимна към цепката на деколтето

на Керъл.

— Девет часът. — Неса даде знак на Ерик. — Отвори вратите.

Ерик направи каквото му беше казано.

Както винаги, опашката от клиенти, чакащи отварянето на банката, беше дълга, и както винаги в петък, господин Милър беше начело. Той изчезна в мъжката тоалетна и излезе оттам с ролка тоалетна хартия под мишница.

Керъл се усмихна и подкани първия на опашката да се приближи, така че се оказа заета при повторната поява на господин Милър.

Той се насочи към Джулия, която промърмори:

— Днес аз изтеглих късата клечка.

— Добро утро. — Господин Милър, за когото се твърдеше, че е министър, беше безкрайно дружелюбен и повече от любезен. Щеше да е идеалният клиент, ако не беше противният му ритуал да развива руло тоалетна хартия и да си бърше носа, преди да изброи парите си и да ги внесе.

Джулия приключи с него бързо и го изчака да напусне банката, за да използва дезинфектанта и да изчисти ръцете и гишето си. После покани следващия клиент и така се изтърколи още един работен ден.

Но това не беше нормален ден.

Днес Неса започваше новия си живот.

— Йонеса! — Високият крясък откъм офиса на Стефани накара дори клиентите да трепнат.

Неса се приближи до секретарката на шефския офис, която промърмори:

— Вземи си повишението, но не приближавай много пръст до устата й. Тези големи зъби ще ти отхапят костта.

Когато Неса влезе, Стефани разигра цял театър като започна да рови из листовете. Беше трийсет и една годишна жена, отличничката на випуска си в „Тюлейн“, средна на ръст, добре облечена, и — както Даниел каза — бежова. Косата ѝ беше мръсноруса, тази жена никога не носеше ясни цветове и дори очите ѝ бяха в някакво неопределено лешниково. Не изпускаше служебни банкети и вдигаше тостове, досаждайки на всички до смърт. Имаше връзка, но излизаше с гаджето си само в събота и само ако горкият нещастник я заведеше някъде, където могат да я видят. На бюрото ѝ нямаше никакви снимки и

използваше електронната си поща единствено за служебна комуникация. Беше се посветила на кариерата си, перфектният мениджър.

— Миналата седмица ми се обади лично големият шеф. — Стефани вдигна очи и я погледна. — Да, Йонеса, вярно е. Самият господин Мак Макнот ми звънна. Има личен интерес от залавянето на Мънистените бандити.

— Изпълнителният директор на „Премиер Сентрал“ се занимава с Мънистените бандити? — Какво става, да не би Стефани да беше изперкала от напрежението да ръководи банката? През изминалите три години господин Мак Макнот беше оглавявал списъка на списание „Форчън“ за най-богат мъж. — Не са откраднали сто хиляди долара! Защо се е загрижил за такава незначителна сума?

И защо, всъщност, обсъждаха това в момента?

— Има реноме на човек, който презира крадците, и ето че се оказва истина. — Стефани смачка листа, който държеше, после, виждайки, че Неса гледа стиснатите ѝ пръсти, направи усилие да ги отпусне и да изглади хартията. — Изпраща застрахователен агент — следовател да проследи крадците и да ги арестуват.

— Хубаво. — Неса продължаваше да се чуди. За какъв дявол Стефани ѝ разправяше всичко това? — Какво си мисли, че ще е в състояние да направи един застрахователен следовател?

— Не е впечатлен от работата на Нюорлиънското полицейско управление по този случай и смята, че човекът, който идва, ще подпали огън под мързеливите им задници.

— Хм. — Неса познаваше повечето от полицаите от управлението лично. Бяха идвали неведнъж в дома Дал. Тя обслужваше банковите им сметки. Съмняваше се, че някой надут янки ще помогне, като се изтърси в полицейското управление и започне да раздава заповеди наоколо да разследват по неговия начин.

— Нареди да му подготвя офис тук, в банката... — Шокът предизвика студени тръпки по гърба на Неса. Тя се заслуша — ... и да му предоставя някой, който познава града и полицаите достатъчно добре, за да улесни работата му. Предложих да съм аз — израснала съм тук, тук съм учила и познавам всички, но не. Вече имал някого наум.

Току-що подготвеният офис. Нарездането да са готови да се изнесат. Лелите ѝ бяха прави. Това нямаше нищо общо с Неса и

повишението ѝ. Било е за застрахователния следовател на господин Макнот. Устните на Неса бяха вдървени, когато произнесе:

— Господин Макнот иска мен.

— Разбира се, че *теб* иска. Не знам как, но се е разчуло за чара и връзките ти чак до Филадельфия и господин Макнот държи ти да помагаш на неговия човек. — В гласа на Стефани се усещаха злоба и завист. — Не разбирам защо винаги *ти* си тази, която получава похвалите, защо винаги за *теб* клиентите пишат възторжени писма. Аз съм мениджърът. Ако не бях аз...

Неса вдигна вежди.

Стефани затвори уста. Беше бясна, но все пак не посмя да заяви, че банката работи единствено благодарение на нея.

— Какво се очаква да правя за този... следовател? — попита Неса предпазливо с равнодушен тон, като не позволи на чувството на отчаяние да проникне в гласа ѝ. Това само щеше да зарадва Стефани.

— Да му носиш кафе. Да водиш бележки. Обичайните неща, които една секретарка прави.

— Доколкото знам, вече ги наричат административни помощници. — След това, тъй като Стефани ясно бе показала, че не иска да се занимава с натресения им от Макнот агент, Неса добави: — Надявам се да свърша достатъчно добра работа, за да предизвикам вниманието на господин Макнот.

Изстрелът на Неса явно бе попаднал в целта, защото Стефани смачка нещастния лист отново и този път не си даде труд да го оправи. Бледите ѝ очи се присвиха. Трябва да беше забелязала пукнатина в хладнокръвието на Неса, защото възкликна:

— Горката Йонеса! Да не би да си си помислила, че този офис е за теб?

Стефани имаше навика да удря там, където боли, но когато се касаеше за съобразителност, Неса разполагаше с голям запас амуниции.

— Предполагам, че ти лично ще заемеш мястото ми зад гишетото?

Стефани мразеше да помага на клиентите да се ориентират в заеми и инвестиции, и клиентите ѝ отвърщаха със същото.

— Да, разбира се — изсъска тя. — Като няма друг квалифициран!

А кой е виновен за това, искаше да попита Неса. Стефани не искаше да поощри никого, от страх, че може да я засенчи.

В този момент телефонът звънна. Стефани вдигна, говори кратко, после затвори и каза на Неса:

— Той пътува за насам.

Неса се изправи.

— Има ли си име?

— Джеремая Мак. — Шефката ѝ се облегна в стола си. — Предполагам, че е някой стар досадник, а ти? Все пак е застрахователен следовател, а това не е нищо повече от превъзнесен счетоводител.

— Никога не съм излизала на срещи със застрахователен следовател или със счетоводител, така че не знам. Те стари досадници ли са? — Неса изчака деликатния момент обидата да подейства, и след като устните на шефката ѝ се изкривиха, излезе от офиса.

Разтърка пръстите си. Оправи реверите на сакото си. И се усмихна отмъстително. Наистина Стефанозавър.

* * *

Стефани вдигна вазата зад бюрото си, претегли я в ръка, после неохотно я остави. Независимо от неистовото ѝ желание да я запрати в стената, нямаше да го стори. Беше собственост на банката. Виж, ако беше на Йонеса...

Не разбираше защо всички харесват проклетата Йонеса. Всички говореха за нея — колко била мила, колко била добра с лелите си, колко ефективна...

Добре де, хубаво, но ако беше по-умна, щеше да разбере как Стефани я е използвала. Преди седем години двете бяха започнали работа в банката като помощник-мениджъри. Неса беше осъзнала, че се съревновават за топ мястото — все пак не беше глупачка, — но беше мекушава. Една от касиерките ѝ беше разказала сълзлива история за болно хлапе и Неса ѝ бе позволила да си тръгне, без да преброи парите в чекмеджето ѝ, и петстотин долара си бяха тръгнали с нея.

Грешката на живота. Стефани си бе подсигурила позицията на банков мениджър и веднага получи имейл от самия господин Макнот.

Дръж под око Йонеса Дал.

И Стефани направи точно това. Не бе изпуснала от поглед Йонеса, когато тя подобри ефективността на касиерите, и Стефани си приписа заслугата за идеята. Не я изпускаше от поглед и когато Йонеса застрахова сметките на някои от най-влиятелните хора в Ню Орлиънс и Стефани получи похвала за скока на влоговете. Държеше я под око и когато осигури най-големите жилищни кредити на всички служители в „Премиер Сентрал“ в историята, а Стефани си приписа заслугата за всеки един от тях.

Господин Макнот имаше репутация на истински кучи син, който мачка хората, без дори да забележи пукането на костите им под чепиците си.

Но той даваше награди за ефективност, за мотивация, за находчивост. Според „Бизнес Нюз манти“ банка „Премиер Сентрал“ беше една от топ компаниите за работа, стига да си ловък и умен.

Господин Макнот беше сериозно впечатлен от представянето на Стефани и ѝ бе дал големи бонуси.

Стефани хвалеше от време на време Йонеса с половин уста — не чак толкова, че да я повишат, но достатъчно, за да я задържи. Защото последното нещо, което Стефани Декър искаше, бе да се наложи да върти тази банка сама.

А докато този проклет следовател свършеше, щеше да бъде принудена да прави точно това.

Като взе вазата, тя я запрати към стената. Стъклото се разби на стотици парченца и Стефани си пое дълбоко дъх.

Чистачките бяха толкова небрежни.

ПЕТ

Преди да се върне във фоайето, Неса остави климатика да охлади пламналите ѝ страни.

Тя спечели битката, но Стефани беше спечелила войната. Винаги го правеше, защото колкото и да си напомняше да не обръща внимание на обидите и клеветите ѝ, Неса реагираше. Занимаваше се с проклети гаджета, ексцентрични лели, шумни наематели, стараейки се да не им позволи да нарушат съня и спокойствието ѝ. Но имаше нещо в самодоволната злоба на Стефани, което караше Неса да иска да я размаже — и днес разочарованието беше победило здравия ѝ разум. Сега имаше горчив вкус в устата и ясното съзнание, че Стефани ще се радва да ѝ отмъсти.

Опашката се беше стопила до госпожа Фосет, приятелка на лелите ѝ от младите им години, и Джордж Брусард, господин на средна възраст, преуморен барман, който работеше в „Пивницата на Майк“, две пресечки по-надолу. Сутрешната треска беше преминала. Слава богу. Точно сега Неса не можеше да се справи с криза, тъй като всички очи бяха вперени в нея. Всички в банката — клиентите, касиерките и пазача Ерик — я чакаха да чуят добрата новина.

Слава богу, тя имаше опит в ироничните усмивки.

В този момент вратата на банката се отвори. Вътре влезе едър мъж, блокирайки ярката нюорлиънска светлина отвън.

Неса погледна. Реакцията ѝ дойде с известно закъснение. *Мили боже.*

Беше висок. Много висок. Широките му рамене се свиваха трапецовидно до тесен кръст, ръцете му бяха едри. С едната държеше издуто кожено куфарче. Беше облечен в тъмен костюм, бяла риза и червена вратовръзка, която би трябвало да привлича окото, но не беше така. Лицето му бе, което прикова вниманието ѝ... Красивото му, сурово лице. Неса си помисли, че ѝ прилича на Ръсел Кроу в „Гладиатор“, смазан и надигащ се като феникс от пепелта на живота си.

Той олицетворяваше трагедия.

Излъчваше сила.

Мъжът погледна малката групичка от слисани касиерки, погледът му премина от лице на лице, запомняйки всяка черта, но изражението му остана безстрастно... Докато стигна до Неса. Погледът му се спря задълго върху нея, в зелените му очи проблесна интерес.

Неса направи малка, несъзнателна крачка назад.

После с плавната грация на спортист, с дълги крачки и като размахваше ръце, той продължи пътя си, влезе в новообзаведения офис и затвори вратата след себе си.

— Зърната ми настръхнаха — прошепна Джулия.

— Шшт! — изсъска й Дона и я смушка. — Разгонена дърта курва!

— О, сякаш че твоите не са!

— Да, но не говоря за това.

— Брей! — Госпожа Фосет затвори най-последно устата си и се затътри към гишетото.

Керъл, която я чакаше, кимна.

— Това беше изумително. Госпожице Дал, кой, според вас, беше този? Човекът, който ще съобщи за вашето издигане... тъй да се каже?

През малката група премина смях.

— Не разбирам. За какво говорите, дами? — попита господин Брусард. — Този прилича на човек, който ще изхвърли петима наведнъж от бара и ще сме късметлии, ако не се върне за още.

— Да, този тип не изглежда добре — съгласи се Ерик.

— Със сигурност — каза Джулия с ентусиазъм. — Той е повече от добре изглеждащ.

Дона изпусна дълга въздишка на удоволствие.

— Божествен е.

— Да ви кажа, дяволски ме изплаши. — Лиза стоеше, притиснала ръце към плоските си гърди. — Искях да кажа на Ерик да извади оръжието си и да го застреля.

Неса се усмихна с крива усмивка.

— Той е застрахователен следовател, който е дошъл, за да разреши загадката на Мънистените бандити.

— Но какво прави в офиса ти? — попита Лиза.

— Това не е моят офис. А неговият. — Неса почти усети вкуса на горчицината. — Единственото, което ще правя, е да му помагам да събере доказателствата.

Дона си пое шумно въздух. Неса поклати глава при шокираните, съжалителни изражения, насочени към нея. — Недейте. Казах ви, че вече не се надявам. Не трябва да го правите и вие. — Тя им се усмихна. — Защото Стефани ще ръководи операциите в банката до следващо нареждане.

— Кучка! — изсъска Керъл.

Госпожа Фосет я потупа по ръката.

— Достатъчно, млада госпожице.

Да, помисли си Неса, когато тръгна към офиса на господин Мак. Това беше начинът да ги откъсне от внезапното отлагане на повишението ѝ. И да им посочи тяхното собствено.

Тя влезе в офиса си.

О, пардон. В офиса на господин Мак.

Спря на прага на отворената врата.

— Господин Мак? Аз съм Неса Дал. Ще ви помагам в разследването ви.

Господин Мак вдигна очи от папките, които бе разпилял по бюрото си и я изгледа с присвити очи, търсейки грешка там, където тя знаеше, че такава не съществува.

— Заповядайте, влезте — кимна той. — Затворете вратата след себе си.

Тя направи каквото ѝ каза, цинично осъзнавайки, че е облечена отчасти като изпълняваща роля на шеф, отчасти като подмазвачка.

— Седнете. — Той ѝ посочи стола пред бюрото.

Възмущението от командата му беше яростно и изненадващо. Беше преживявала достатъчно пъти разочарования, за да приеме този неуспех с обичайното си хладнокръвие.

Какво щеше да каже на лелите си? Ами наемателите... о, боже, беше казала на всички, че очаква повишение. Толкова много хора щяха да узнаят за провала ѝ...

— Госпожице Дал. — Господин Мак произнесе името ѝ толкова рязко, че тя подскочи.

— Да, сър. — Щеше да мисли по-късно. А сега се фокусира върху него.

Очите му бяха толкова наситено зелени, косата му толкова тъмна, лицето толкова неукротимо мъжествено, че навремето трябва да е бил красив. Но сега приличаше повече на уличен гангстер, отколкото на застрахователен следовател. Сигурно беше към трийсет и шестгодишен и с ръст над един и деветдесет. Носеше тъмната си коса на къса военна подстрижка. В някакъв момент в миналото лицето му трябва да е било използвано за стенобойна машина. Скъпият костюм беше преправен така, че да му стои идеално, но въпреки това нищо не можеше да скрие тежките мускулести рамене и ръце. Когато той обърна глава, тя забеляза един белег, почти скрит, по дължината на челюстта му, сякаш умел хирург я бе възстановявал. Косата му бе сресана на една страна и падаше на лек бретон над челото, но бели белези изпъстриха кожата близо до линията на косата. Сякаш някой го бе съборил и го бе ритал — а при ръста му не искаше да си представи какъв трябва да е бил онзи, който го е направил.

Нищо чудно, че най-възрастните касиерки едва не припаднаха, а младата Лиза се разтрепери. Когато погледна Неса така, както го правеше в момента, с толкова зелените си и студени като лед очи, тя се запита какво ли е вършил, преди да започне работа като застрахователен следовател. Слагаш му една картчница в ръцете и ето ти истинска касапница на Свети Валентин.

Когато заговори, гласът му беше дълбок и груб, сякаш беше настинал, или онзи бой бе повредил и гърлото му.

— Чувал съм, че тактичност е способността да кажеш на човек да върви по дяволите и да го накараш да очаква пътуването.

Каквото и да очакваше, определено не беше това. Тя примига насреща му и произнесе предпазливо:

— И аз така съм чувала.

— Казвано ми е ясно, че аз нямам тази способност.

Тя мразеше да се съгласява с човек, с когото се е запознала преди трийсет секунди, но предположи, че е прав.

— Ето защо вие сте била избрана да ми помагате в това разследване. Известна сте със способността си да се справяте с трудни характери.

— С вас ли трябва да се справям? — Гадна си, Неса. Човекът няма вина, че не можеш да се пребориш да се издигнеш по хранителната верига.

Той вдигна вежди, сякаш отговорът ѝ го изненада.

— Аз не съм труден характер. Другите са.

Тя едва не се разсмя. Не бил труден характер? Може би не. Взискателен. Интелигентен. Краен. Предполагаше, че е всичко това, че и повече. Ако не го забравяше, можеше да се справи с него.

Но внезапно ѝ се прииска някой да си даде труда да се справи с нея.

— Познавате престъпниците, нали? — попита той.

— Толкова, колкото всички останали, които живеят тук, познават Мънистените бандити.

— И аз така мисля, но изглеждате толкова развълнувана, че си помислих, че може би съм ви смутил.

— Съвсем не. Аз... — Какво можеше да каже? — Чудех се как един следовател някъде от Север...

— Филадельфия.

— Разбира се. От Филадельфия, е открил, че съм известна със способността си да се справям с хората.

— Точно затова ме наричат следовател. — Той говореше с безизразно лице, сякаш не подозираше, че е смешен — или пък нямаше никакво чувство за хумор.

О, боже.

— Откъде искате да започнете?

— Необходимо ми е да видя банките тук в града, където са ставали престъпленията. Гледал съм видеозаписите, но нищо не може да се сравни с това да се изкачиш по стъпалата, да влезеш вътре и да огледаш ситуацията. Предполагам, че ще видя честването на Марди Гра?

— Няма да можете да избягате от него. — *Всъщност, не познавате никого в града. Елате на партито в дома Дал довечера.* Думите бяха на езика ѝ. Чувството ѝ за гостоприемство я подтикваше да заговори. Но един вътрешен предупредителен сигнал я възпря. Партито беше прочуто, забавно, съкрушително, приятели идваха и си тръгваха през цялата нощ. Но Неса имаше чувството, че Джеремая Мак ще мине през тълпата като черна дупка и ще изсмуче живота от партито.

С пълни с папки ръце, той отиде до шкафа и отвори горното чекмедже.

Хубаво. Стефанозавърът може да гледаше на Неса като на негова секретарка, но той явно не. Неса реши да го изпробва. — Да ви донеса ли кафе?

— Когато излезем, ще се отбием в „Старбъкс“.

Тя беше напрегната, но докато гледаше този мъж тук да работи, се отпусна.

— Това е Ню Орлиънс. Ще се отбием в „До“. — Ха! Освен това й харесваше и да го командва.

— Както кажете. — Той остави кафявите папки на предишното им място. — Познавате ли другите клонове?

— Разбира се. Случва се от време на време нещо спешно, което изисква да ги посетя, за да помогна.

— Искам да разговарям с всички касиери, които са били обрани.

— Тази сутрин ли?

— Разбира се.

— Трябва да направя списъка.

— Изберете някое неутрално място. Защо не и „До“, щом ви харесва. — Той затвори чекмеджето и я погледна. — След това трябва да говоря с дежурния полицай, който се занимава със случая.

— Началник Кътър, значи.

— Познавате го.

— Стар семеен приятел.

Той кимна, сякаш това потвърди някакво негово схващане за нея.

— Казаха ми, че познавате всички в Ню Орлиънс.

Тя отново се напрегна.

— Кой ви го каза?

— Вярно ли е?

— Да, но... — Беше почти плашещо колко добре я познава, сякаш я беше проучвал отдалече.

— Така избрах сътрудничката си мъдро.

Сътрудничка. Почувства се поласкана. Въпреки това й се искаше да го разпита по-нататък, да разбере с кого е разговарял за нея. Но той вече бе показал, че няма да отговаря на въпросите й, ако не желае. Допусна, че това е част от следователската му работа; трябваше да защитава източниците си.

Но що за източници биха говорили чак толкова много за нея?

— Значи навсякъде, където отидем, вие ще говорите? — попита той.

— Да. — Когато я погледнеше като в момента, сякаш знаеше какъв цвят са бикините ѝ, косата ѝ на врата настръхваше. Тя се изправи бързо и пристъпи неспокойно от крак на крак.

— Ще... отида да проведе няколко телефонни разговора.

— Направете го оттук.

Нищо чудно, че се нуждаеше от човек, който да му помага. Той беше най-странният, най-резкият мъж, когото бе срещала. Нещо повече, въпреки че работеше, докато тя говореше по телефона, като изпразваше куфарчето си и зареждаше дивидита в новия чейнджър, който бе сложил там за удобство, тя бе напълно сигурна, че я подслушва. Защо, нямаше представа. Да звъни на банките и да убеждава със сладък гласец мениджърите да освободят служителките си за около час не беше толкова интересно. Нито пък, когато позвъни на касиерките, които бяха отишли на друга работа. Когато накрая остави слушалката, се чувстваше изтощена.

— Уредено е. Необходимо ли е да уведоим някого, че излизаме?

— Не.

Тя почака, но очевидно Джеремая Мак не виждаше причина да ѝ дава обяснения — на нея или на когото и да било другиго.

Хубаво, добре.

— Ще си взема чантата, господин Мак.

— Наричайте ме Джеремая.

— Добре, Джеремая. — Стефанозавърът щеше да побеснее, че Неса се обръща към него на първо име. Че Неса излиза в работно време. Че Неса вече не ѝ докладва — а тя нямаше да каже и дума. Самият господин Макнот беше поискал сътрудничеството на Неса.

Тя се хвана, че тази задача започва да ѝ харесва.

Извади чантичката от бюрото си — бюрото, с което се бе сбогувала тази сутрин, онова същото, което играеше ролята на невидима, но неразбиваема усмирителна риза — и бодро помахна на касиерките, прекоси фойето и излезе на тротоара, следвана от Джеремая Мак.

Горещината и влажността се бяха засилили. Улицата беше оживена. В далечината можеха да се чуят виковете от безкрайното парти на Бърбън стрийт.

— Да отидем на ъгъла. Оттам можем да хванем такси.

Джеремая се отдалечи на няколко крачки, после спря и се обърна назад към банката.

— Прилича на къща.

— Прав сте, сър. — Неса се заслуша с удоволствие как южняшкият ѝ акцент се усилва в отговор на безличните, плоски нотки в гласа на янкито Джеремая. — Този клон на „Премиер Сентрал“ си има история. Бил е построен преди междуцатската война от преуспялата фамилия Стив Уилямс. Уилямсови, бидейки истинско сантиментално нюорлиънско семейство, подкрепили Конфедерацията, и по времето, когато войната свършила, състоянието им било изчезнало.

— Полезно е да се подкрепя печелившата страна — каза Джеремая, без гласът му да се промени.

— Да, така се прави, въпреки че някои биха казали, че честта и интегритетът са по-важни от печалбата.

— Тези, които го казват, никога не са държали лайнения край на пръчката.

Тя внезапно се развесели и се засмя.

Той я погледна.

— Прав ли съм?

— Определено сте прав. — Макар че излъчваше аура на богатство, навремето явно е бил беден. Достатъчно беден, за да разбере как мизерията може да смачка човек, да го постави в безизходица и да изяде самоувереността му, докато се страхува да направи движение, защото поредното бедствие се задава на хоризонта.

— Какво бихте сторили, ако трябваше да изберете между честта и паницата на масата? — попита той.

Тя си помисли за лелите си и стегнатата топка в стомаха ѝ се стегна още повече.

— Аз изхранвам семейството си. Но не казвайте на никого, че съм ви го казала.

— Гражданската война отдавна свърши.

— Войната между щатите — поправи го тя. — Но тук тя не е спирала.

Той я погледна. Само я погледна, но тя изведнъж си представи как трябва да са се чувствали онези някогашни южняшки красавици,

когато войските на завоевателите янки са влизали в града.

— Заради Марди Гра всички таксите са заети. Няма да намерим никое на стоянката. Трябва да отидем до „Еспланада“ авеню — то граничи с Френския квартал, а там ще имаме по-голям шанс. — Тя тръгна.

Той я последва.

— Разказвахте ми историята на банката.

— Вярно. — Тя съблече жакета си и се остави бризът да я облъхне. — Един богат авантюрист, някой си господин Фредерик Вайкър купил къщата след това. Живял в нея осемнайсет години и тъкмо той превърнал най-долния етаж на сградата в банка. Построил трезор, за да държи там богатството, което събрал от просрочените ипотeki на войнишките вдовици и техните деца. Ставал все по-параноичен за спестяванията си и нощем се заключвал с парите вътре.

— Легенда.

— Може би. Но както се оказва, господин Вайкър е бил прав да е параноичен. Една сутрин не се явил в банката. Когато уплашените служители накрая отключили трезора, го намерили вътре, пребит до смърт. — Тя понижи глас до загадъчен шепот. — Парите били разпилени по пода. Но не липсвал и един цент. — Беше разказвала историята и преди, и я разказа добре.

Но вместо обичайното изражение на ужас и изненада, Джеремайя отново спря и се обърна назад към банката, оглеждайки всеки сантиметър от сградата.

— Случило се е едно от двете. Пуснал е нападателя си да влезе. Което е най-вероятният сценарий. Или е построил таен изход, някой го е намерил и е проникнал вътре през него.

— Прекрасно. Съсипвате една страхотна история.

— Това е история, която не може да бъде съсипана. — Той сниши глас до същия мистериозен шепот като нея. — Защото независимо каква е била причината за смъртта му, алчният му призрак още броди из трезора.

— Вече сте я чули? — попита тя разочарована.

— Вече знам как да играя тази игра.

Тя се разсмя.

— Наистина се засраших. Да, духът му още броди из трезора. Казвали са ми, че една среща е незабравима, защото по времето на

неговата смърт той е тежал двеста килограма и е пушил кубински пури.

— И се е наслаждавал на бурен секс?

— В трезора? Не, такова нещо не съм чувала.

— Значи това е девствен трезор?

Ако не внимаваше, току-виж започнала да харесва този янки.

— Ню Орлиънс щеше да му хареса повече, ако се беше отдал на бурен секс — от всякакъв вид. Можем да оправдаем разгула. Но никой не може да оправдае човек, който избира да се отдели от себеподобните си, за да извини жестокостите си.

— Жесток ли е бил?

— Заради него са останали бездомни толкова много вдовици и деца. — Съдба, от която тя тайно се страхуваше, ако не за себе си, то заради пралелите си. — Притежавал е имоти из целия град, между тях и красиви къщи — а е спял в трезор. Истински вампир.

— Още едно създание, с което Ню Орлиънс е прочут. — Джеремая очевидно познаваше творчеството на Ан Райе^[1]. — Но защо го казвате?

— Изсмуквал е живота от хората.

— Драматично — порица я Джеремая с една дума.

— Не съм драматична. Помислете само. Семейства с разбити надежди и мечти, със загубено самоуважение, загубили сигурността си... Що за безмилостно чудовище може да причини подобно нещо на хората?

— Може би такова, което притежава добре вървяща банка и има нюха да обяви ипотеката върху къщата за просрочена тогава и само тогава, когато тя не се изплаща регулярно? — предположи Джеремая.

— Господин Вайкър не признавал закъснели плащания. Никога. Дори изпълнителният директор на „Премиер Сентрал“ дава на хората втори шанс по заемите им. Разбира се — добави тя замислено, — тези шансове са по нареждане на правителството.

— А това е лоша политика за банката, ако той конфискува имота, без да позволи втори шанс.

Стигнаха до „Еспланада“. Трафикът беше натоварен, пешеходците се разхождаха по улиците, гледаха къщите, а такситата профучаваха покрай тях. Един уличен музикант свиреше чувствен,

великолепен джаз на тромпета си и събираше бакшиши от минаващите туристи.

— Познавате ли господин Макнот? — Тя избра едно такси, усмихна се на шофьора и му махна с ръка.

Таксито изскърца с гуми и спря.

— Да. — Джеремая задържа вратата, докато тя се качи вътре.

Когато се настани до нея, тя го попита:

— И той ли е така безмилостен, както разправят?

— Да.

— Страхотно — промърмори тя мрачно. — Работя за дявола.

Той се обърна в седалката и плъзна изучаващо поглед по нея, а тя се сви притеснено.

— В този случай и аз така мисля.

[1] Американска писателка, известна с вампирските си романи.
— Б.пр. ↑

ШЕСТ

— Това беше три години преди наводнението. Преди урагана Катрина. — Мелиса Роузуел взе чашата с безкофеиново кафе, което Джеремая сложи пред нея с нервна усмивка на благодарност. — Никога преди не са ме обирали. Всъщност, не са ме обирали и след това. Но банката ни обучава какво трябва да правим в такива случаи. Трябва да сътрудничим на крадците. Ако е възможно, да активираме безшумната аларма. За да не ни убият. Аз наистина обърнах внимание на тази последна част.

Неса седеше от другата страна на малката масичка в пекарната „До“, недалеч от клона на „Премиер Сентрал“ на Баракс стрийт, и следеше разговора между Мелиса и Джеремая.

Те бяха толкова различни, колкото двама души изобщо могат да бъдат.

Мелиса беше красива, с пищна фигура, чернокожа, местна, от Шремпорт, Луизиана. Леко фъфлеше, имаше големи очи с мек кафяв цвят и беше в напреднала бременност. Беше първата касиерка, обрана от Мънистените бандити и се бе съгласила на този разговор не защото ѝ харесваше да бъде център на внимание, а защото Неса я бе помолила за това.

Със сигурност не би го направила за Джеремая.

Джеремая на свой ред беше неприветлив, огромен и излъчваше властност, което накара Мелиса да се вцепени в стола си и да се чуди накъде да гледа, за да избягва очите му.

Неса се протегна и потупа младата жена по ръката.

— Разбира се, скъпа. Да останеш жива е най-важната част от работата.

Мелиса се фокусира върху Неса.

— Онзи следобед обаче това беше последното, за което мислех.

— Спомняте ли си кой следобед точно стана? — Джеремая побутна през масата кафето с мляко към Неса и сложи чиния с мекици между двете жени.

Неса си пое дълбоко въздух. Мирисът на цикория, прясно изпечено тесто и пудра захар я накара да примижи от удоволствие.

Усмихна се замечтано, но видя, че Джеремая я наблюдава по начин, по който не бе очаквала от един консервативен следовател янки.

Защо я гледаше така, сякаш я познава?

Гласът на Мелиса разкъса невидимата връзка между тях.

— Беше обикновен петъчен следобед по време на Марди Гра, пълно с хора, украсени с лилави, зелени и златни мъниста. Половината от тях бяха облечени в забавни костюми, а другата бяха почти голи. Аз... не знам дали е истина, но изглеждаше сякаш всички са пияни. Със сигурност обаче имаха вид на хора, нуждаещи се от няколко банкноти преди уикенда. Така че не си помислих нищо, когато онези двама души влязоха в банката.

— Представям си. — Неса потупа отново ръката на Мелиса. — Петък следобед по време на Марди Гра. Истинска бъркотия.

— Вече не искам да работя в петък по време на Марди Гра. — Мелиса затвори очи и разтърка кръста си, сякаш я болеше.

— Не се ли чувствате добре, госпожо Роузуел? — попита Джеремая. — Защото можем да направим това по-късно.

Мелиса отпусна ръката си в скута си.

— Не. Моля ви. Винаги съм се чувствала виновна, защото... защото позволих това да се случи.

— *Не* сте позволила това да се случи. — Джеремая отчупи едно парче от топлата мекица, изтръска купчинката пудра захар и ѝ го предложи. — Гледах видеозаписа от охранителната камера. Държали сте се точно както е трябвало.

Мелиса внимателно пое парчето, после очите ѝ се насочиха към Джеремая и се спряха върху него.

— Благодаря ви, господин Мак. Много сте мил.

Неса примигна. Инстинктите ѝ подсказваха много неща за Джеремая Мак. Че е надарен, неумолим, с изненадващи изблици на хумор. Че Мънистените бандити са обречени, защото той няма да се откаже, докато не залови онзи, който стои зад това. Че властта му е абсолютна.

Но *мил*? Не.

Той повтори същия ритуал с мекицата, като изтръска излишната захар, преди да ѝ я подаде.

Тя я взе, усмихна се на Мелиса, опитвайки се да се държи естествено в тази ситуация, докато, всъщност, Джеремая я бе довел до ръба. Той разглеждаше Мелиса, града и Неса с живо любопитство, сякаш всичко бе ново и различно. Разбира се, Ню Орлиънс беше уникален, но при тази негова работа той беше разпитвал много жертви на престъпления, беше имал много асистенти, с които се бе разделял с. Защо бе толкова нетърпелив да слуша?

— Искам да ви помогна, ако мога — каза Мелиса. — Искам да ги заловите. И да, знам, че това клеймо промени живота ми, а те не навредиха никому... поискаха само малко пари, но тези мъже... ами да, мисля, че са мъже — те ме изплашиха.

— Тогава искам да ми разкажете всички подробности от този първи обир. Всичко, за което се сетите, без значение колко е маловажно или глупаво. Всичко, което сте си помислили или направили, всичко, което ви се е случило оттогава. Искам да го чуя. Понякога най-дребният елемент е този, който разрешава престъплението. — Джеремая се премести напред.

Неса си помисли, че ако той гледаше Мелиса с половината от интензивността, с която гледаше нея, Мелиса щеше с радост да сподели всяка подробност от престъплението, мислите си, живота си, освен това да му сготви вечеря и да му връчи ключа на града.

И наистина, Мелиса изправи рамене в стола си, сякаш той за миг бе излекувал болката в кръста ѝ.

— Когато влязоха, не усетих ни най-малък намек за беда. Двамата мъже бяха облечени...

— Какво ви накара да мислите, че са мъже? — притисна я Джеремая.

— Бяха високи. Бих казала по метър и деветдесет или малко по-малко, освен това вървяха сковано, сякаш не им беше лесно да движат телата си, затова предположих, че нощният клуб на ъгъла, „Април в Париж“, е затворил, защото иначе ще се влачат по улицата?

Неса беше гледала кадри по телевизията. Те бяха зърнест, снимани от лош ъгъл и черно-бели. Но тя бе свикнала с високия професионализъм на Даниел и в град, където много мъже си изкарваха прехраната, обличайки се като жени, само най-добрите работеха в „Април в Париж“.

— Единият беше облечен в лилава копринена рокля и направо метеше пода с нея, и имаше турнюр, който стърчеше над задника му, когато вървеше. — И тя им показа, като се размърда, после вдигна ръце към главата си. — Освен това носеше шапка с огромна периферия — не знам, сигурно имаше петдесетина сантиметра; беше я килнал над очите си, а от ръба ѝ се спускаше тъмен воал надолу до кръста му. Изглеждаше строг, като човек, който си служи добре с камшика. Беше толкова драматичен, че почти не забелязах другия.

— И какво правеше? Онзи, в лилавата рокля? — Джеремая разтърка челото си с ръка, отмятайки бретона настрани, и Неса зърна белезите, които бе видяла преди.

— Остана да стои до вратата — отвърна Мелиса.

Джеремая изпитваше паметта на Мелиса, осъзна Неса, карайки я да си спомни всеки детайл.

— Добре, ами другият? — попита Неса.

— Другият беше с по-обикновен костюм, дълга, копринена рокля на точки, с малко златни нишки тук-там. — Мелиса посочи към гърдите и очите си. — Приличаше по-скоро на новак. И двамата бяха с дълги до лактите ръкавици.

— О! — Това за Неса беше важен елемент. Ръцете на мъжете бяха доста по-различни от женските и ръкавиците прикриваха много неща. — Звучи като бал преди сто години.

— Да, точно така! — Мелиса се наведе напред в стола си, сякаш възбудена от това, че така точно го е описала. Тя отпи от безкофеиновото си кафе и хапна мекица. — Беше горещ ден, влажността стигаше сигурно до осемдесет процента, че и повече.

— Като днес — отбеляза Джеремая.

— Да, като днес. — Мелиса се намръщи, когато погледна навън, и поглади корема си, сякаш да успокои бурята в него. — Не мога да си представя как тези мъже издържат в корсетите и фустите. Но тази вечер ще ходя на парти, така че ще се помъча да ги забравя и да се концентрирам върху три неща — да остана вежлива, да извършвам трансакциите правилно и бързо, и търпеливо да изчакам края на работното време.

— Съвсем правилно. — Джеремая ѝ кимна одобрително.

— Онзи в синята рокля изчака сигурно десетина души пред него да си съберат парите и да си тръгнат. Беше много търпелив, не

пухтеше недоволно, както правят някои клиенти. Когато му дойде редът при първата освободила се касиерка, той направи знак, че ще изчака за моето гише.

Неса отпи от кафето си прекалено бързо и изгори езика си.

— Позна ли го?

— Не, единствената ми мисъл беше, че този тип ме познава, а аз нямам представа кой е той. Знаете, че понякога това създава усложнения — някои хора искат да ги помня, дори и да съм ги обслужвала преди три месеца. — Мелиса направи физиономия. — Да не споменаваме, че господин Росен-пресен носеше голяма маска с пера и пайети, които покриваха лицето му от челото до брадичката.

— Маска? — Джеремая прозвуча строго.

Неса и Мелиса се спогледаха.

— Всички се преобличат за Марди Гра — вдигна рамене Мелиса.

— Обирът предизвика промяна в политиката на банката. Охранителите вече не позволяват на клиентите да влизат маскирани — обясни спокойно Неса.

— Възможността за обир... — започна Джеремая.

— ... винаги е съществувала за нас, но такъв никога не беше ставал — довърши тя.

Джеремая наклони глава. Знаеше го, очевидно, но все пак беше смущаващо.

Неса побутна чинията към него.

— Престъпление е да дойдете в „До“ и да не опитате мекиците, господин Мак.

— Не ям понички. — Гласът му прозвуча нетърпеливо. Рязко.

Тя вдигна вежди и проточи с бавния, меден южняшки маниер:

— Господ да ви благослови, господин Мак. Това не са понички.

А мекици.

— Каква е разликата?

— Опитайте ги и ще разберете.

Той изгледа двете жени, Мелиса, отпуснала ръце върху корема си, и Неса, изтипосала лека, изкуствена усмивка. Нещо в тях трябва да беше пробило дебелата му броня на янки, защото той изръмжа, всъщност изръмжа раздразнено, и поднесе една към устата си. Лапна я.

— Внимавайте със захарта, господин Мак — посъветва го Мелиса.

Той задържа дъх и започна да дъвче.

Мекиците не бяха нищо повече от хубаво изпържено тесто, поръсено с пудра захар... И нищо по-малко от божествени. Той довърши още топлата мекица и започна втора.

Неса вдигна три пръста към готвача зад щанда и още няколко парчета тесто отидоха във фритюрника. Втората партида кацна на масата, докато той облизваше пръсти.

Погледна към Неса.

— Добре, де. Чудесни са. Доволна ли сте?

— Ние тук обичаме да храним мъжете си. — Неса отново проточи гласните. — Намираме, че това ги прави по-цивилизовани.

— Аз почти винаги съм цивилизован — отвърна той.

Мелиса вдигна ръка пред устата си, за да потисне смеха.

— А това, че съм бил манипулиран... манипулирайте ме, нали? — попита той. — Бих искал да чуя останалото от историята на госпожа Роузуел.

Усмивката на Мелиса изчезна. Тя прочисти гърлото си.

— Господин Росен-пресен дойде до гишето ми, сложи вечерната си мънистена чанта на плота, отвори закопчалката и извади разписка за депозит. Тогава си помислих: „А, добре. Ще погледна името му да си спомня“. И се разговорихме.

— Вие какво казахте? — Джеремая взе трета мекица и започна бавно да я яде.

— Нещо от рода на: „Прекрасен костюм. Страхотна нощ за всички ни. Ще ходите ли на парти довечера?“. Нали разбирате, обичайното. — Мелиса и Неса кимнаха една на друга. — Той не каза нищо, но аз си помислих, че се усмихва.

— Защо си го помислихте?

— Очите му сякаш блестяха. — Мелиса изглежда си спомни, че той иска подробностите и добави: — Сини очи. И двамата бяха белокожи.

— Според експертите, които са изследвали видеозаписа, двамата наистина са били бели, малко над един и осемдесет — потвърди Джеремая.

— Той побутна разписката за депозит към мен. Беше една от нашите и аз погледнах за име, но такава нямаше, вместо това бяха напечатани цифри, както и съобщение. С едър шрифт, лесно за четене. Първата ми мисъл, когато видях, че пише „Скъпа, госпожице Мелиса“ — беше, че съм била права, че този тип ме познава, а аз нямам представа кой е. — Тя продължи да държи чашата, но сега ръката ѝ трепереше.

Неса започна да я успокоява, но Джеремая втренчи очи в нея и поклати глава.

— Какво пишеше в бележката? — Гласът му беше спокоен, ненатрапчив.

— „Скъпа госпожице Мелиса — изрецитира тя. — Този нюанс на синьото, който носите днес, подчертава красивите ви кафяви очи и топлата ви кожа. Блузата на витрината на «Чери'с» на Медисън стрийт ще ви стои прекрасно — купете си я и вашият господин Роузуел няма да може да откъсне очи от вас. Той ще е много самотен, след като съпругата му умре, но все пак може да се смята за щастливец, че е спечелил такова сладко момиче като вас.“

— Тогава сте били Мелиса Джуд. — Думите му бяха безобидни, но двете жени ясно чуха обвинението.

— Да, но кълна се, Брад и аз не се срещаме, нито сме говорили или нещо друго. Нямаше причина тези мъже да мислят...

— И все пак, ето че сте се омъжила за господин Роузуел — каза Джеремая.

— Харесвах го. Разбира се, че го харесвах. Добър човек е. Но той беше банковият мениджър. Аз бях касиерка. Не ме забелязваше. Или поне аз си мислех така. — Мелиса сложи ръка на бузата си. — Но когато той разбра, че са ме обрели, ме защити. Обади се да ме откарат в болницата...

— Бяха ли те простреляли? — Неса не си спомняше.

— Не, но когато се хвърлих на пода, си ударих главата в бюрото. Кървах, ченгетата ми крещяха, а Брад крещеше на тях.

— Значи полицията е мислела, че сте участвали в обира? — каза Джеремая.

— Не съм участвала — отговори му Мелиса остро. — След като съдържанието на бележката се разгласи, се почувствах унижена. Можете ли да си представите... ами, не, *вие* не можете. — Тя се обърна

към Неса. — Представяш ли си да си влюбена в някого тайно и целият град да разбере? Знаеш ли, че Чери ми изпрати онази блуза, а после пусна информация в пресата? Беше истински кошмар. Всеки път, когато Брад ми кажеше нещо, всеки път, когато погледнех към него, всеки път, когато носех синя блуза всички се подхилваха и се побутваха. Не смеехме да се погледнем през цялата следваща година. *Боже*. — Тя притисна длани към очите си.

— Какво стана? — попита Неса.

— Вторият обир. — Неса не си спомняше, но Мелиса не беше забравила нито една горчива подробност. — Слухът беше отминал и следващата година Мънистените бандити нападنا друга банка. Това промени нещата. Имаше друга бележка до друга касиерка с поредни модни съвети и искане на пари. Пак успели да ги вземат, но е било много по-интересно — полицията хвана мъж, който носел една от роклите и по новините съобщиха, че един от бандитите е бил заловен. Оказа се, че човекът има алиби — пил в „Нортън“ цял ден и бил толкова пиян, че нямало как да извърши престъплението, освен това признал в полицията, че намерил костюма в боклукчийската кофа зад Къщата на блуса. Ченгетата проверили и открили в кофата и другата рокля. Когато всичко това се случи, вече не издържах. Напуснах и се върнах в колежа. — Мелиса се усмихна. — Същата вечер входният звънец звънна и когато отворих вратата, на прага стоеше Брад. Попита дали се връзвам на слуховете. Казах „не“ и излязохме. — Очите ѝ бяха невинни, когато погледна Джеремая. — Това е всичко.

Неса познаваше Брад Роузуел. Харесваше ги двамата с Мелиса. Беше присъствала на сватбата им. Но за първи път осъзна какво всъщност означаваше бележката.

— Значи сте харесвала господин Роузуел. И не сте му казала. Не сте казала на *никого*, така ли?

— На никого — съгласи се Мелиса.

— Откъде тогава Мънистените бандите са *научили*? — попита Неса.

Лицето на Джеремая изглеждаше твърдо, неотстъпчиво, като една от маските, които не одобряваше.

— Избрали са момента перфектно. Дошли са в най-натоварения ден от седмицата, когато всички са разсеяни и бързат да се приберат вкъщи. И двамата са били дегизирани в костюми, което по време на

Марди Гра не привлича вниманието. Избрали са Мелиса неслучайно и са използвали тайната ѝ, за да забавят реакцията ѝ. Всичко в обира доказва, че хладнокръвно са обмислили всеки ход — и че са наблюдавали Мелиса достатъчно дълго, за да научат онова, което тя е смятала за тайно. Всички в Ню Орлиънс изглежда са с впечатлението, че тъй като крадците не крадат големи суми и пишат очарователни малки бележки, те са спонтанни. Но не са. — За секунда маската му се пропука.

Беше бесен. Приемаше тези обири лично.

Интересно. Неса не би допуснала, че на един застрахователен следовател ще му пука чак толкова.

— Госпожо Роузуел, кажете на госпожица Дал какво друго пишеше в бележката — подкани я той.

— „Моля, сложете в дребни банкноти сумата от 1192.45 долара в чантата“ — издекламира Мелиса.

— Смътно си спомням, но май чух, че това е най-голямата сума, която са взели — каза Неса.

— Не е искано повече. Всъщност, при другите обири парите са били за по-малко. — Чувството на безсилие в гласа на Мак беше като матово стъкло.

— Не знаех какво да правя. Бях толкова уплашена. Не се сетих да натисна алармения бутон. — Мелиса отмести кафето. — Не направих нищо, просто си стоях там. Господин Росен-пресен бръкна в чантата си. Извади малък сребрист пистолет и го насочи към мен. Аз просто... помислих си... стоях там, а той каза: „Веднага!“.

Неса дръпна стола си напред.

— Как звучеше гласът му?

— Нисък. Дрезгав.

— Акцент? — попита Джеремая.

— Сър, *вие* имате акцент — сопна се Мелиса.

Неса потисна една усмивка.

Джеремая не каза нищо, изчака търпеливо младите жени да се върнат на темата.

— Не забелязах акцент — каза Мелиса, — но бях уплашена. Никой не разбра какво става. Опашката беше дълга, както винаги. Възрастните касиерки бяха заети. Купър, нашият охранител, се занимаваше с обичайните мърморковци, които бяха дошли прекалено

късно, за да влязат, и ги отпращаше от вратата. Другият травестит... другият травестит държеше малко по-голям пистолет в гънките на полата си. Неговата пола. Полата. Господин Росен-пресен каза: „Не натискайте безшумната аларма. Не ме карайте да ви застрелям. Просто сложете парите в чантата ми“. — Знаех, че ако стреля в мен от това разстояние, дори с онзи малък пистолет, ще съм мъртва. Не исках да умра. Така че пяхнах бордерото в броячната машина, написах сумата 1192.45 долара, отворих чекмеджето си и извадих шепа стотачки. — Тя хвана ръба на масата. Мъжът ми каза да ги изброя точно. Не искаше нито повече, нито по-малко. И аз започнах: сто, двеста... И през цялото време не спирах да мисля, че алармения бутон е точно до коляното ми и ако се протегна малко, мога да го включа. Но онзи сякаш знаеше какво си мисля. Направи малък кръг с пистолета и каза: — Не го прави. — Тя спря задъхана.

Като се наведе, Джеремая сложи ръка на рамото на Мелиса.

— Поемете си дълбоко дъх. Всичко свърши. Направили сте правилното нещо. Жива сте и ми помагате в разследването. Когато се уплашите, мислете за това.

— Понякога имам кошмари — призна Мелиса.

— Отмъщението ще излекува кошмарите ви. Обещавам.

Неса почти подскочи, когато го видя да се усмихва в лицето на Мелиса.

Виж ти! Можел да бъде обаятелен. И... мил? Даа. Може би мил.

Мелиса видимо се успокои.

— Бих се радвала. — Тя се усмихна и изправи рамене. — Това наистина ще е невероятно.

— За разлика от това да бъдеш обран от добре облечени травестити. — Джеремая продължаваше да се усмихва.

— Вярно е. Казах на господин Росен-пресен: „Аз наистина се нуждая от тази работа“. А той ми отвърна: „Трябва да завършите колежа“. — Звучеше строго, като майка ми. Свърших с броенето на кеша, сложих парите в плик и ги побутнах през гишето. Той ги взе и каза: „Не искате да работите цял живот като касиерка. Може да налетите на някой като мен отново“. И когато произнесе: „А сега се дръпнете от гишето“ и погледна зад себе си, аз натиснах безшумната

аларма, изпищях и се хвърлих на пода. — Мелиса погледна над рамото на Неса. — Брад!

— Свършихте ли с разпитите на жена ми? — Брад Роузуел говореше зад Неса.

Тя усети безпокойството, скрито зад враждебния му тон, и когато се обърна, произнесе безгрижно:

— Почти. Не мисля, че сме я измъчили прекалено много. Познавате ли се с господин Мак?

Джеремая стана и двамата мъже си стиснаха ръцете, премервайки се един друг с поглед.

По някакъв начин си приличаха. И двамата бяха високи, изпъкващи сред останалите, в тъмни костюми, бели ризи, червени вратовръзки. И двамата излъчваха авторитет, но тук приликите свършваха.

Брад Роузуел изглеждаше като банков мениджър, мъж, който разбира от цифри и който работи добре с подчинени и с клиенти.

Джеремая Мак изглеждаше като главорез в дизайнерски костюм.

— Госпожа Роузуел много ни помогна — каза Джеремая. — Ще седнете ли при нас, докато приключим?

Брад седна на един стол близо до жена си и хвана ръката ѝ.

— Добре съм — каза тя. — Наистина.

Брад не се отпусна, но се наведе към Джеремая.

— Държа да разберете, че искам онези проклети бандити да бъдат заловени. В същото време не ми е приятно да предъвкваме събитията от онзи ден. Едва не загубих работата си, и дори още по-лошо, едва не загубих Мелиса.

— Какво искаш да кажеш с това, че едва не си изгубил работата си? — попита Неса.

Мак се облегна и скръсти ръце пред гърдите си.

— Онази вечер ми се обади по телефона господин Макнот. Човекът направо е превъртял на тема загуба на пари. Имам предвид, че той е banker, ние всички превъртаме на тема пари, но той беше на ръба. Започна да ми трие сол на главата, задаваше ми какви ли не въпроси. — Мелиса разтърка ръката на съпруга си, докато той говореше. — Знам, че вече е бил получил запис от охранителната камера на банката, така че не знам какво е предполагал, че може да открие, но си помислих, че като нищо ще ме уволни.

— Защото вашият банков клон е бил обран? — Неса беше скептична.

— „Отговорността не може повече да бъде прехвърляна“, каза ми той. — Брад попи челото си с кърпичка. — Всеки Марди Гра си мисля: *Моля те боже, не допускай отново да оберат моята банка.*

— Господин Макнот ме изпрати да открия престъпниците и с помощта на вашата съпруга ще се опитаме да направим така, че вече да не се притеснявате. — Седнал в сянката на кафенето, Джеремая приличаше на издялан от камък.

— Благодаря, сър. — Брад Роузуел стана и отново разтърси ръката на Джеремая. — Радвам се да го чуя. — И като провря ръка под мишницата на Мелиса, той ѝ помогна да се изправи. — Хайде, скъпа, ще те заведа вкъщи.

Джеремая също стана.

— Само още един въпрос, госпожо Роузуел. Има ли друга информация, която бихте желали да спделите? Каквато и да е?

Тя си пое дъх. Погледна съпруга си. Погледна суровото лице на Джеремая. И поклати глава.

— Не. Нищо.

СЕДЕМ

Шумът, ароматите и духът на улиците изпълниха фойето на Нюорлиънското полицейско управление. Акценти от всякакъв вид щурмуваха ушите на Мак — френски, италиански, испански и кахунски. Хората миришеха на пот, на парфюм и на бира. Бяха облечени в сложни костюми. Носеха маски. Един тип беше гол, единствено по обувки за тенис. Някаква жена крещеше, защото ѝ били задигнали портмонето. Друга крещеше, защото била хваната да краде портмонета. Опашка от десетина души чакаше да говори с изтощения дежурен. Навсякъде из тълпата сновяха полицаи, убеждаваха, заплашваха, успокояваха.

— Трябва им по-голяма сграда — каза Мак.

Неса изсумтя.

— Късметлии са, че имат и тази. След урагана повечето от пожарникарите работят навън в каравани... Ето какво ще направим сега. — Неса смъкна слънчевите си очила и ги закачи на V-образното деколте на блузата си. — Ще ви заведа да говорите с шефа на полицията. Началник Кътър участва в разследването и понесе много обвинения, че няма арести.

— Предполагам. — Мак също свали тъмните си очила и ги сложи в калъфа в джоба на сакото си. Погледна Неса крадешком.

Беше изненадан, но на живо тя изглеждаше много по-красива, отколкото на видеото, по-харизматична и приятна, с топъл глас, който накара либидото му да препуска като „Шеви 427“. Тя напомняше на Мак за секс на слънце, за страст преди избухване на пожар, за любов... Чиста, възхитителна, вечна любов.

Тя продължи:

— Значи решаваме: можете да задавате въпроси, но когато го правите, се усмихвате. Можете да говорите, с когото си искате, но ако ви смушкам, ритна или ви настъпя по крака, се усмихвате.

— Точно така. Усмихвам се — повтори той.

Тя можеше да накара всеки мъж да си загуби разсъдъка и Мак предположи, че го прави поне веднъж годишно, без да се провали.

Не го подозираше, че не е този, за който се бе представил: следовател, който разследва Мънистените бандити, и тя му беше помагала с всичко, с което може. Защо да не го направи? Да управлява разследващия ѝ даваше илюзията, че управлява разследването.

— Сигурна съм, че можехме да получим повече информация от Мелиса Роузуел, ако не стояхте през цялото време с това каменно лице.

— Госпожа Роузуел ни помогна много — отвърна ѝ той сурово.

Думата „неприветливо“ го описваше добре, помисли си той, особено в Ню Орлиънс по време на бурното празнуване, каквото беше Марди Гра.

— Но не ни даде онази последна пикантна подробност, защото я накарахте да се чувства глупава — обвини го Неса.

— Добре де. Схванах. Ще се усмихна! — Неса беше раздразнена като комар, който кръжи около главата му, но сега, като си помисли, беше права. Мелиса Роузуел се канеше да им каже нещо, но в компанията на съпруга си и Мак се беше разколебала.

— Опитайте се да се усмихвате на мен — предложи тя.

Той изкриви тъглчетата на устните си в някакво подобие на усмивка.

Тя го изгледа насмешливо.

— Може би с практиката ще се подобрите.

Това беше последната им спирка за деня. До този момент бяха посетили всички пострадали от обири клонове, бяха се срещнали с мениджърите, с касиерите и бяха обядвали. Сега Мак я последва през лобито по дългата опашка, която водеше към бюрото на полиция.

Офицер Ърни Рипън стоеше зад бронираното стъкло. Той изглеждаше готов за пенсиониране, че дори и повече, изглеждаше така, сякаш нищо не може да го изненада и на нищо не вярва. Имаше отпуснато, прилично на булдог лице, което важно оглеждаше всеки, който се приближи. Той подаваше формуляри, даваше напътствия и се обаждаше за помощ с безшумна ефективност.

Но когато на Мак и Неса им дойде редът, Неса му се усмихна, сякаш бяха най-добри приятели. Разбира се.

— Ърни, днес изглеждаш много елегантен.

Ърни вдигна поглед, после се засмя.

— Да, *chere*, днес изглеждам елегантен. Не можеш откри по-елегантен полицаи в офиса. Но то е заради — той погледна с кървясалите си очи — Марди Гра.

— Този път туристите повече ли вилнеят от друг път? — попита съчувствено тя.

— Не. Да. И аз не знам. — Ърни плъзна поглед по Мак. — И ти май си се обзавела с турист, а? Трябва да ти кажа, госпожице Дал, че този доста си го бива.

— Не съм се обзавеждала с никого. Зачислиха ми го. — Гласът ѝ прозвуча весело и приятелски. — Това е господин Джеремая Мак. Не е негова вината, че е застрахователен следовател.

Мак кимна за поздрав.

— Добре дошли на градския ни фестивал, господин Мак. — Ърни може и да бе изморен до смърт, но беше любезен. — Да празнувате ли сте тук, или да разследвате?

— Да разследва — късо отвърна Неса.

— Остави човека да говори.

— Не, не му е позволено. — Тя сложи ръката си върху ръката на Мак, сякаш да го възпре. — Също така не е негова вината, че е янки.

Ърни се закашля с кашлицата на стар пушач.

— Няма да убия янки за такова малко прегрешение.

Неса също се разсмя и заби токчето си в обувката на Мак.

Той се усмихна.

— Господин Мак иска да види видеозаписите и копията на обирите по време на Марди Гра — каза Неса.

— Сега? — Ърни се ококори. — Госпожице Дал, началник Кътър в момента няма време. След Великден може...

Неса спокойно прекъсна тирадата му.

— Не можем да чакаме до след Великден, знаеш го. Дотогава ще има друг успешен обир и от банковата застрахователна компания ще се ядосат още повече.

В това според Мак имаше логика, но Ърни почти се запени от гняв.

— Не е заради застрахователната компания, нали? А заради изпълнителния директор на отвратителната ви банка. Направи живота на шефа невъзможен...

— Знам, Ърни. — Неса потупа Ърни по ръката. — Но господин Мак е само изпълнител, който работи в застрахователната компания, и съжалява много за главоболията... нали, Джеремая?

— Много съжалявам — повтори Мак.

— Има работа, която трябва да свърши. Освен това, Ърни, аз му обещах да му помагам. — Неса изразяваше едновременно и съжаление, и решителност.

— Нямам избор, нали? — Ърни погледна към увеличаващата се опашка. — Ще звънна на Рав Удланд да ви заведе отзад. Защо да не създам на човека малко вълнуващи преживявания. — Той ѝ смигна. — Хайде, *chere*, ще се видим довечера.

Тя му махна с ръка неопределено и мина през вратата, която водеше към вътрешния кабинет.

Мак не разбра какво искаше да каже Ърни за Рав Удланд, докато младият червенокос офицер не влезе в лобито и не видя Неса, при което дори върховете на ушите му се зачервиха.

Хлапакът беше сигурно на не повече от двацет и една години, и влюбен.

Не криеше ли единият от крадците червена коса под перуката си?

— Рав! — Неса се вдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Как е татко ти?

Мак си помисли, че използва жаргон, докато момчето не отговори:

— Добре е, госпожице Неса. Тази операция изчисти дихателната тръба и ще може отново да играе голф. Как са госпожица Хестия и госпожица Калиста?

— Заети както винаги.

— Вярно. Довечера е голямото парти! — Очите на младежа блестяха от възбуда, когато отключи вратата и ги поведе към потайностите на нюорлиънските сили на реда.

Голямото парти. Голямото парти на Неса ли?

Мак усети разтревожения ѝ поглед върху себе си.

Да. Определено партито щеше да е нейно. Ако някога жена бе показвала признаци за вина, това беше Неса.

— Знаете ли, Джеремая, когато началник Кътър назначава офицери, им казва, че им дава писалка, пръчка и пистолет, и че те трябва да ги използват едновременно и през цялото време, докато трае

Марди Гра. — Неса вървеше заднишком през лабиринта от бюра и кабинки. — Първата година е тази, която или ги прави полицаи, или ги пречупва. Нали, Рав?

— Последният Марди Гра едва не ме уби — съгласи се Рав.

Мак забеляза, че тук отзад се опитват да организират хаоса — няколко проститутки и престъпници преминаваха през полицейските формалности за арест и всички офицери попълваха купчини формуляри, отиваха някъде, връщаха се, за да седнат отново на столовете и да започнат да се взират напрегнато в компютърните екрани.

Нищо чудно, че Неса нямаше търпение да го доведе тук. Искаше той да види с очите си темпото, с което се работеше в полицейския участък по време на фестивала.

— Лудостта на Марди Гра обяснява защо никой не обръща внимание на Мънистените бандити. Ясно ми е. — Мак погледна право в очите ѝ. — Но нека ви напомня, че повечето крадци не са приятни, любезни хорица, и когато усетят слабостта в банките ми, ще си свършат работата, и то ще я свършат добре. Ще изгубим сума пари, застрахователната компания ще поиска главата ми, а инвеститорите ще крещят: „Проклет убиец!“.

Тя го погледна с объркана усмивка.

— *Вашите банки?*

Грешка.

— Все пак представлявам тези банки.

— Окей. Схванах — каза тя.

— Само да съобщя на началника, че сте тук. — Рав почука на една врата и след глухия отговор отвърне провря глава и каза: — Госпожица Неса Дал е тук с някакъв човек, интересуват се от обирите по време на Марди Гра.

— О, боже. Пусни ги да влязат. — Като всички от Ню Орлиънс, началник Кътър имаше акцент. Но ако гласът на Неса беше топло масло, то гласът на началника беше лют хрян.

Рав отстъпи назад с бързина, която подсказа на Мак колко бързо този хрян може да предизвика сълзи в очите.

— До довечера, госпожице Дал.

Неса махна с ръка по същия неопределен начин, по който го бе направила с Ърни, и закрачи, сякаш не я бе грижа за нищо. Заобиколи

бюрото, наведе се към енергичния четиридесетинагодишен мъж в полицейска униформа и го целуна по бузата, после се дръпна с танцова стъпка назад, когато той направи опит да я сграбчи.

— Не, няма да го направите, началник. Последния път, когато имахте афера, съпругата ви насочи към вас пистолет и направи дупка в хладилника ви, а случайно знам, че е вземала уроци по стрелба, така че следващия път няма да пропусне целта.

— Но, скъпа, да те усети човек си струва риска да умре. — Началник Кътър присви кафявите си очи, оградени от ситни бръчици. Имаше загоряло от слънцето лице и рошава руса коса.

Когато той изгледа Неса прелъстително, на Мак му се прищя да го измъкне от лъснатите му черни обувки.

Странно. Всеки мъж, когато бяха срещнали днес, ѝ се нахвърляше. Защо вниманието на Кътър дразнеше Мак?

Защото Кътър беше от онези мъже, които имаха опита и способностите да привлекат една жена.

— Би било чудесно, ако тя се задоволи с твоята смърт. Но се боя, че би искала да убие мен. — Неса застана от другата страна на бюрото. — Искам да те запозная с Джеремая Мак, застрахователния следовател...

— Да, чух, че сте пристигнали. Ето, вижте, господин Мак. — Началник Кътър бързо изключи любезния тон. Той насочи дистанционното за групата телевизионни екрани офиса си, свързани с един дивиди плейър. — Обир номер едно. Ню Орлиънс, Марди Гра. Крадците носят маски. — Той натисна дистанционното отново. Обир номер две. Ню Орлиънс, Марди Гра. Крадците са с латексови маски, които изглеждат като живи. — Той отново натисна бутона. — И обир номер три, Батън Руж, Марди Гра. Отново приличащи на живи маски.

Мак вече беше виждал това. Беше го гледал много пъти. Но, както винаги, образите на екрана задържаха вниманието му. Крадците на екрана се появиха в костюми, подадоха една бележка, насочиха пистолет, събраха кеша и изчезнаха в тълпата навън.

— Ураганът Катрина приближава. Опустошава града. — Началник Кътър беше мрачен, разказваше историята, сякаш не беше сигурен, че Мак е чул за най-голямото природно бедствие в американската история. — Първата година Марди Гра се проведе напук на съдбата.

Следващата година фестивалът беше по-голям, по-дързък. Спокойствието се възвърна.

— Да. Най-малкото... беше възстановен старият дух. — Неса издърпа един стол и се загледа в екрана с явен интерес.

— Тези две години банките не показаха никаква реакция — каза началникът. — Последва обир номер четири, Ню Орлиънс, Марди Гра. Ще познаете банковия клон на Бъргънди стрийт, онзи, който беше нападнат втората година. Същите крадци, същият модел отпреди.

— Двама мъже, облечени като жени, влизат в банката и подават на касиерката бележка, в която пише, че искат пари — Мак гледаше сега Неса, не видеото, — и раздават модни съвети. После изчезват на улицата и се скриват в тълпата.

— Докато всички в банката твърдят, че са били объркани и шокирани. — Началник Кътър използва дистанционното и посочи екрана. — Някой някъде знае какво се случва.

— Точно това казвах и аз — произнесе Мак с дълбоко задоволство.

— Обирането на банка не е ли федерално престъпление? — попита Неса, сякаш не знаеше.

Двамата мъже кимнаха.

— Защо ФБР не се намеси? — Неса местеше поглед от единия към другия.

— ФБР не обърна достатъчно внимание на случая поради липсата на насилие и незначителната сума откраднати пари. Тях да питаш, нашите обири са малко повече от детинска шега. — Началник Кътър беше възмутен.

— В добавка — каза Мак — агент Адамс твърди, че когато идва Марди Гра, всички крадци — професионалисти и окръга потеглят към Ню Орлиънс за лесните кражби и възможността за партита, и че хората му са прекалено заети, за да ги изриват от улиците.

— Това поне е вярно. — Началник Кътър махна към препълнения коридор. — Когато всички ченгета, с които разполагам, работят в продължение на толкова часове, колкото мога да изстискам от тях просто за да държат под контрол тълпата и да се справят с ожесточените престъпления, е дяволски трудно да дам топ приоритет на тези обири.

— Чувал съм това и преди — каза Мак.

— Да, да. — Началник Кътър отново пусна дивидито. — Още не мога да разбера какво иска този изпълнителен директор, това лайно... извинете ме за „френския“ ми, госпожице Неса, — да направя. Разполага с цялата информация, с която разполагам и аз.

— Един господ знае. — Мак наистина разпозна всички документи, които взе. — Колкото до лайното, той е наистина такъв.

— Началник, господин Мак познава... тъъ... лайното — каза Неса внимателно.

— Да ви приличам нещо на притеснен? Какво си мисли онзи идиот, че правя тук? За невменяем ли ме смята? — С всеки въпрос гласът на началника ставаше все по-висок.

— Неудовлетворението на господин Макнот е колкото вашето — избърбори Мак.

— Съмнявам се.

Мак взе един лист, покрит целия с драсканици.

— Какво е това?

— Когато ми хрумне нещо за обирджиите на Марди Гра, си го записвам тук.

— Интересно. — Мак обърна листа и се зачете.

— Изглежда така, сякаш съм на крачка от разкриването, но не мога да я направя. — Началник Кътър се облегна назад в стола си и прозвуча наистина уморено. — През първите няколко години бях сигурен, че са туристи. После се случи обирът в Батън Руж. Вече смятам, че престъпниците трябва да са от Луизиана.

— Защото... — Мак вдигна въпросително вежди.

— Знаете ли, че в Батън Руж също празнуват Марди Гра, господин Мак? — попита Кътър.

— Наричайте ме Джеремая — каза Мак. — Не, не знаех, че празнуват, докато не започнах да се занимавам със случая.

— За по-голямата част от държавата, Джеремая, Марди Гра — това е Ню Орлиънс. Не Батън Руж, не Галвстон, Тексас, със сигурност не и Билокси, Мисисипи. — Началникът стана и закрачи напред-назад зад бюрото си. — Затова извиках един специалист лингвист от Тюлейн и не мръднах в продължение на часове, слушайки най-досадното и скучно нещо в целия свят, докато той тълкуваше разпалено как различните езици са формирали уникалния диалект патоа, който

всъщност е диалектът, на който говорим днес. Или някакви подобни шибани... пардон за „френския“ ми, госпожице Неса.

— И какво разкрихте? — попита Неса.

— Когато изолирах гласовете, той определено, почти напълно бе убеден, че тези хора говорят местен нюорлиънски. — Началникът прокара ръка през гъстата си коса по начин, който според Мак бе едновременно претенциозен и потенциално привлекателен за Неса.

— Искам да ги чуя — предложи Неса.

— Разбира се, скъпа. — Кътър ѝ се усмихна и забърза към масата. Взе айпод и слушалки.

— Мога ли да направя копия? — Мак посочи листовите с драскулките.

— Ей там. — Кътър махна разсеяно с ръка към принтера. — Неса, скъпа, слушалките ми бяха по-добри, но онази калпазанка, дъщеря ми, ги занесла в училище и ги оставила в шкафчето си там. Или поне така каза. Надявам се да говори истината. — Той се опита да ѝ помогне да си ги сложи, но тя бързо ги измъкна от ръцете му.

— Ако ме приближиш, не само съпругата ти ще те застреля, но в случай че пропусне, дъщеря ти ще довърши работата.

— Неотстъпчива жена си ти, Йонеса Дал — произнесе горчиво началникът.

Мак слушаше разговора ѝ с Кътър. Всички в полицейското управление я обичаха или като племенница, или като любовница. За изненада на Мак това го дразнеше. — Ако приемем, че крадците са от Ню Орлиънс, това какво ни помага? — попита той.

— Стеснява обхвата от хора, които може да са го извършили до един милион и двеста хиляди души. — Началник Кътър надникна над рамото на Мак, докато той преснимаше.

— Трябва да са големи чешити, за да проучат плановете на банката толкова щателно, а след това да крадат такива смешни суми всяка година. — Копията бяха бледи, но ставаха.

Неса и Кътър се засмяха и Кътър побърза да обясни:

— Ние в Ню Орлиънс се гордеем с нашите чешити и ексцентрици.

— Даже с някои от тях съм роднина. — Неса се усмихна нежно, когато нагласи слушалките и включи айпода.

Мак си помисли за майка си и нейната самоотверженост да поддържа трудно спечеления си буржоазен имидж, за баба си и дядо си и техния високомерен ужас от скандал — особено от скандала, който неговото раждане бе оказало върху тях — и се опита да реши как се чувства при тази непринудена толерантност към ексцентрично поведение. Не беше очарован; тези луди хора му се подиграваха. От друга страна, ако се отдадеше на искреното си неодобрение, нямаше ли да е като онази част от отвратителното си, тесногръдо семейство?

Когато се върна отново в стаята, Неса седеше и слушаше айпода с лека усмивка на лицето.

— Какво мислите? — попита я той. — Дали крадците са от Ню Йорк?

— Мисля, че Джанин не е наследила склонността на началник Кътър към безобидните ругатни.

— Какво имаш предвид? — Шеф Кътър изключи айпода.

Неса му подаде слушалките.

— Дъщеря ти изглежда е записала тук крадците.

Той допря едната слушалка до ухото си, послуша малко и изсумтя.

— Мътните да го вземат, това момиче! Къде е било това парти?

— По всяка вероятност у вас. — Неса се изправи.

Очите на Кътър се разшириха.

— Не смяташ, че докато аз водя Дороти на Бахамите, за да изглежда отношенията ни... нали разбираш... тя организира партита?

— Не знам, началник. Тя е твоя дъщеря. Ти на нейната възраст какво щеше да правиш? — При вида на нещастното лице на началника Неса избухна в смях. Очите ѝ срещнаха тези на Мак, очаквайки той да сподели шегата.

А той трябваше да признае, че хареса идеята, че прочутият Казанова на Ню Орлиънс има проблеми с дъщеря си.

— Имате ли вече всичко, за което дойдохте, господин Мак? — попита Неса.

— За момента, да. — Той оправи листовете в ръката си. — Бих искал да разгледам всички догадки на началник Кътър и да ги обсъдим по-късно.

— Разбира се. По всяко време — кимна Кътър. — Можем да го направим и довечера, ако искате.

— Довечера? — вдигна вежди Мак... сякаш още не беше разбрал.

— В дома Дал за годишното... — Началникът спря внезапно.

С тъглчето на окото си Мак забеляза, че Неса поклати глава.

— Починете си през уикенда, Джеремая — каза началник Кътър.

— Добре. Ще прекарам съботата и неделята в хотелската си стая. Сам. Ще проуча бележките ви. Началник, ще се видим... в понеделник. Приятен уикенд. — Мак хвана ръката на Неса. Когато я поведе към вратата, той си помисли, че ако всичко се развиеше, както го планира — още преди този Марди Гра да свърши, — ще е доказал вината на главния си заподозрян.

А той лично щеше да наблюдава Кътър, докато арестува Йонеса Дал за организиране и извършване на годишните обири на банка „Премиер Сентрал“. След което тази негова необяснима мания щеше да бъде излекувана и той щеше да продължи да си бъде Мак Макнот, най-подлият негодник в света на банкерите.

Топлият аромат на парфюма на Неса с дъх на ванилия го обгърна.

Надяваше се само, че арестът няма да дойде прекалено скоро.

ОСЕМ

Неса и Джеремая излязоха от полицейския участък в топлия късен следобед, натежал от влага и неестествена за сезона горещина. Само няколко пресечки по-надолу Бърбън стрийт се тресеше от музика, танци и смях.

— Ще взема такси. — Неса извади мобилния си телефон.

— Колко далече е от тук?

— Петнайсет преки.

— По-бързо ще стигнете пеша.

За един кратък ден той бе открил истините за придвижването в Ню Орлиънс; по време на Марди Гра беше трудно да се хване такси, отнемаше прекалено много време да те закарат до, където и да било, и често пъти попадаха в задръстване.

— Прав сте — парадите започват в шест. Но ние трябва да пресечем Бърбън стрийт, за да стигнем обратно до банката.

— Страхотно. — Докато вървяха, Джеремая разхлаби вратовръзката си. — Как издържате ден след ден?

Неса не хареса тона му. Изобщо не го хареса. Типичният северняк. Осъдителен, убеден, че неговият начин на живот е по-добър, и груб. Толкова груб. В полицейското управление си беше дал труда да се усмихне едва когато тя го подкани. Но, както лелите винаги казваха: Скъпа, трябва да си по-снизходителна. Янките са варвари и не разбират от нищо.

Така че Неса произнесе приятно:

— Да издържам какво? Времето или празнуването? Той вдигна очи към небето. На запад се кълбяха облаци; горещината скоро щеше да бъде укротена.

— Не можете да направите нищо срещу времето.

— Да, бога ми. — *Мътните да те вземат, сухар такъв, противен, дребнав егоист*, помисли си тя.

Но той не разбра. Къде ти, янки да разбере.

— Как издържате на този шум? На миризмите? На шествията, които блокират улиците? На постоянното празнуване? — Той огледа солидната редица от полицаи, които водеха залитащите мъже и жените, украсени с мъниста и пайети.

— Това не е постоянно. Това е Марди Гра.

— Седмиците между Богоявление и Великите пости.

— Туристите идват отвсякъде да пият, да танцуват, да слушат музика, а честно казано, след урагана Катрина Ню Орлиънс има нужда от приходи. — Тълпата стана по-плътна и по-шумна. — Но семейството ми е живяло тук дълго преди Междущатската война и тачим традицията.

— Разбирам.

Не му повярва, че е разбрал. Всичко у него показваше, че не разбира нищо от празнуване или шегя. Никога не беше виждала толкова неприветлив мъж, толкова скаран с духа на забавленията.

Нарастващите тълпи и шумът правеха невъзможно воденето на разговор и тя беше доволна. Доволна, защото колкото и пламенно да оправдаваше нежеланието си да го покани на партито в дома Дал, изпитваше вина. Да остави чужденец да се оправя сам по време на Марди Гра беше пълната противоположност на всичко, на което бе научена. Но ако го поканеше на партито в къщата им, той щеше да помрачи празничното настроение. Тя беше човекът, отговорен за това да се опита да го направи част от тържеството, но тази година нямаше настроение. Когато си спомни тази сутрин как глупаво се бе надявала да получи най-последователното повишение, си даде сметка, че през цялото време ще трябва да поддържа една изкуствено щастлива фасада.

Като го хвана под ръка, двамата пресякоха Бърбън стрийт.

Макар да изглеждаше от мъжете, които не обичат да бъдат управлявани и насочвани, той стисна пръстите ѝ и ѝ позволи да води.

Тя се усмихваше в тълпата, докосваше някого по рамото и се извиняваше. Избягваше групичките от противни млади мъже, отскочи, когато някой разплиска напитка и примигна, когато някаква доста пийнала лелка им се ухили. Оскъдно облечени травестити носеха табелки, рекламиращи представленията в нощните им клубове. Прочутите „Танцуващи монаси“ на Брокс изпълняваха обичайните си номера на препълнените тротоари.

На Неса ѝ се прииска да обясни, че Бърбън стрийт не е всъщност Марди Гра. Марди Гра бяха партитата, шествията, прекараното със семейството време. Но какъв беше смисълът? Джеремая така или иначе нямаше да ѝ повярва.

Тя се обърна назад и го хвана да я гледа напрегнато.

Беше много странен мъж. От погледа му я побиха студени тръпки и тя изведнъж се почувства доволна, че не го е поканила на партито Дал.

От другата страна на Бърбън стрийт преминаха през най-неприятната сган. Тълпата се разрежи достатъчно, за да чуят самотния вой на невидим музикант, който свиреше тъжен блус на саксофона си.

Тя извиси глас да надвика музиката.

— Добре, Джеремая, банката е на дванайсет преки оттук. Сигурен ли сте, че не искате да ви повикам такси?

— Мога да извървя разстоянието, стига вие да можете — каза той.

Саксофонът простена раздразнено. Музиката замря, после неуверено започна отново.

— Музикантите трябва да се учат някъде — каза тя и продължи да върви.

Музиката и шумът постепенно заглъхнаха след тях, всичко, с изключение на грохота на една машина за чистене, а може би... Слънцето залезе и тя погледна небето.

— О, не!

Грохотът беше от гръмотевица. Облаците бяха високи и черни. Горещината щеше да бъде прекратена от студен северен фронт и топъл въздух от залива. А тя беше заседнала тук с господин Мърморко, който несъмнено щеше да се гневи на бурята толкова, колкото на горещината и на Марди Гра. Трябваше да се отърве от него колкото е възможно по-бързо, а това означаваше да пресече няколко алеи. Не беше най-добрата част от Ню Орлиънс, която да покаже на един турист, но Джеремая Мак си беше създал мнение още преди да излети самолетът му за насам.

Тя се опита да освободи ръката си, но той не я пусна.

Интересно. Изглеждаше жилав, не от онези мъже, които искат да се държат за ръце. Всъщност, не и като застрахователен следовател. А повече като бодигард. Или бияч.

Развеселена, тя го погледна.

Втреченият му поглед обхождаше редеещите тълпи, взирайки се изучаващо в един мускулест просяк, клекнал на ъгъла на улицата. Но усетил очите ѝ върху себе си, той почти сърдито я попита:

— Често ли използвате този маршрут? Мястото е опасно за сама жена.

— Но сега съм с вас! — Тя никога не казваше на лелите си, когато минаваше оттук, защото той наистина беше прав. Човек трябваше да внимава.

Тя ускори крачка.

Той я настигна.

Първите тежки капки започнаха да падат по тротоара.

— Неподходящ момент — каза тя. — Ще ни накваши.

До слуха ѝ достигнаха слаби викове откъм тълпата.

Хората гледаха нагоре, правеха гримаси, наизвадиха чадъри и забързаха по пътя си. Улицата внезапно опустя.

През целия ден беше с Джеремая, но не насаме. Сега го погледна и установи, че той също я гледа.

Ерик и господин Брусард бяха прави; Джеремая не бе красив в истинския смисъл на думата, но изглеждаше като човек, който винаги печели, винаги успява и винаги получава каквото иска. Би държал една жена в безопасност, далече от всяка заплаха, и би търсил отплата в леглото. А това щеше да е плащане без ангажимент от негова страна. Без разговори за любов или съвместно бъдеще. Не беше човек, който ще изрича красиви лъжи. Щеше да иска добър секс, щеше да дава добър секс и толкова. Този тип беше студен като лед и ако тя възнамеряваше да наруши своето дълго, много дълго, прекалено дълго, почти фатално целомъдрие, не трябваше да го прави с тази ледена близалка.

Изведнъж дъждът се усили. Улиците се смрачиха. Температурата спадна.

— Да избягаме! — Тя хукна напред.

Той я хвана за ръката и я побутна към една алея.

— А може би не? — После я дръпна, притисна я към една врата с олющена боя и табелка, на която пишеше: „Авточасти «Клод» — за доставка, натиснете звънеца“.

Обхвана я паника. Почувства се застрашена. Застрашена и... задушена. Протегна ръка да го отблъсне.

— Какво? Хей, господин...

— Слушайте. — Той погледна към улицата.

Тя я чу. Градушката. Носеше се към тях, удряше асфалта, ламаринените покриви, кофите за боклук. Вълната черен дъжд се промени, превърна се в бяла пелена от ледени късове, които се сипеха от небето и експлодираха по улиците.

Почувства се глупаво. Как не беше чула това? Тя примигна, опитвайки се да види, но бурята беше в разгара си, черна и яростна. Леденият въздух щипеше плътта ѝ, но Мак стоеше между нея и стихията, прикривайки я с раменете, с тялото си, с краката си.

Защо дъхът ѝ секна и се почувства напрегната? Та той съвсем не беше нейният тип. Беше прекарала целия ден, без да го покани на партито на лелите си. Да, беше висок и с широки рамене, но това не беше причина внезапно да почувства порив, а и неловкост.

Тя изправи гръб да види лицето му, но единственото, което можа да види бяха две блестящи очи, които я изучаваха...

Над главите им проблесна светкавица. В следващия миг гръмотевица разтърси земята. На бялата светлина Неса видя Джеремая Мак. Чертите му изглеждаха като изсечени от мрачна и безутешна скала.

Светлината изчезна.

Обви ги мрак.

Той стоеше близо до нея, почти докосвайки я, но не съвсем. Тялото му излъчваше горещина; косъмчетата по кожата ѝ настръхнаха, сякаш той пусна електрически ток през нея. Усети го, че трепна, когато един леден къс отскочи от асфалта и го удари. И все пак той не се помести; беше като стена, защитавайки я от стихииите.

Кавалерство. От янки.

Прииска ѝ се да каже нещо, но изведнъж се оказа, че дарбата ѝ за безцелна южняшка вежливост я е напуснала. Мълчанието му беше толкова тежко, толкова плътно, че я обгръщаше като живо одеяло и я успокояваше.

Но не мълчанието му беше, което я обгръщаше. А неговото желание.

Той я желаше и тя... о, не. Тя също го желаше. Какво си мислеше тя?

Добре де, не мислеше. Чувстваше. Чувстваше напрежението да се издига от най-дълбоката ѝ вътрешност, да завладява сърцето, ума ѝ, нервите ѝ. Трепереше от влагата, която проникваше през самото до кожата ѝ, от студения въздух, който разби горещината като ковашки чук.

Тя си пое дълга глътка въздух, опитвайки се да си възвърне контрола. Можеше да помирише дъжда, но можеше също така да помирише и него... сапун и лек дъх на... вън... ами... той я караше да мисли за секс.

Сигурно излъчваше феромони. Това бе единственото обяснение защо клепките ѝ трепкаха и се спускаха надолу, защо кръвта във вените ѝ течеше бавна и гореща, защо си прехапа устната, за да спре една флиртуваща усмивка.

Сякаш това имаше значение. Той не можеше да я види, не и ако нямаше зрение на котка. Мракът стана още по-черен. Бурята разтърсваше въздуха, градушката правеше вдлъбнатини по пластмасовите боклукчийски контейнери, светкавиците се сипеха над главите им призрачно бели.

Този човек беше чужденец. Олицетворяваше всичко, което представляваше един янки — безцеремонен, нетърпелив, невъзпитан, едър, дързък, груб... изцяло доминиращ мъжкар. И я караше да осъзнава за първи път от много време, че е жена, жадуваща чифтосване.

Мили боже, ако не се вземеше в ръце, скоро щеше да я обземе възбуда и да започне да му говори нежности с провлачения си южняшки маниер.

Но тялото ѝ не се интересуваше. Ръцете ѝ се вдигнаха. Щеше да опре длани на гърдите му, да види дали обещанията, които даваше с неподвижното си тяло и неочакваното му кавалерство бяха така надеждни, както изглеждаха.

След това, така рязко, както беше започнала, градушката спря. Гръмотевиците още се търкаляха по небето, но отминаха на изток. Дъждът продължи; след трополенето на ледените късове, обаче, това беше като тишина.

Тя отпусна своенравните си ръце върху закопчалката на чантата, надявайки се да не е забелязал движението им към гърдите му.

С бурен пристъп на вятъра южняшкото слънце огря улиците.

Тя примигна и осъзна, че се взира в две тъмни очи.

Той я *разглеждаше изучаващо*, събличаше я до голите й емоции. Съблече я гола... и онова, което видя, не му хареса.

Шокирана, тя осъзна, че той не я харесва. Не знаеше защо, но беше очевидно, че не я харесва.

Тогава беше глупак, тъй като тя знаеше отлично собствената си стойност.

— Можем вече да тръгваме. — Тя мина зад него.

Той се дръпна настрана без колебание и плътното сексуално напрежение се разсея в студения въздух.

Дали изобщо го беше имало. По-скоро е било фантазия на жена, която не е имала връзка от много време. Може би лелите й имаха право. Може би й беше време да започне да излиза. В края на краищата, посветеността й на банката не й носеше никакво удовлетворение.

Слънцето отново се скри зад облаците. Подухна отново. От асфалтираните улици се надигна пара.

— Трябва да се връщаме... в банката. — После можеше да се прибере вкъщи и да се приготви за партито. — Времето обикновено не е такова. Толкова непостоянно. — В алеята тя се наведе и вдигна по един леден къс с всяка ръка. Бяха грапави, с големината на топка за голф. Тя ги претегли, учудена от големината им. — Никога досега не съм виждала толкова големи. — Прозвуча като сексуален намек. — Искам да кажа... — Млъкна, преди да е произнесла друга дума.

Какво у него я бе накарало да загуби дар словото си? Трябваше да го заведе до банката още сега. Направи една крачка и се подхлъзна по покритата с ледени топки улица.

Той я хвана за ръката, помогна й да се изправи, преди да е успяла да се просне долу.

Вдигна очи към него. Изглеждаше опасен, като крадец, при това добре запознат със закона на улицата, като човек, който взема онова, което иска.

После той бавно обърна глава. Погледна право към ръждясалия контейнер за боклук.

Издад него се измъкна мъж с ниско спусната над очите шапка и увит над устата шал. Насочи пистолет към тях. Към Мак.

— Дай ми портфейла си!

Обзе я безсилие.

Ню Орлиънс наистина показваше гадните си номера. След това дулото се насочи към нея, към гърлото ѝ.

Нейният портфейл ли? *Не и сега.*

Без да мисли, тя запрати ледените късове към нападателя.

Той приклезна.

Едното парче го удари по рамото. Другото отскочи от главата му с глух звук.

Преди мъжът да се съвземе, Мак излетя във въздуха и изрита мъжа.

Пистолетът гръмна.

Мак го изби от ръката на непознатия.

Онзи се удари в стената зад себе си.

Мак се приземи на крака. Тръгна към него. Хлъзна се по парчетата от градушката и тупна по задник.

Не изруга. Изправи се, но нападателят им не чака да види дали Мак ще го ритне отново. Избяга.

Мак се отпусна отново на земята и си пое дълбоко въздух.

— Добре ли сте? — Неса измъкна мобилния си телефон от чантата.

— Какво правите? — Гласът на Мак прозвуча рязко.

— Звъня в полицията.

Той хвана ръката ѝ.

— Не си правете труда. Отдавна е далеч от тук.

— Но има пистолет. Могат да вземат пръстови отпечатъци...

— И какво ще направят? Ще хванат някой купувач на дрога, пуснат условно. Както ми беше изтъкнато днес много пъти, по време на Марди Гра полицията няма време за друго, освен да наглежда хората. — Мак се изправи на крака с гримаса, после впи тъмните си очи в нея. — Защо, по дяволите, хвърлихте онези ледени буци? Не знаете ли, че не трябва да се съпротивлявате при нападение?

— А вие защо го ритнахте? — Тя го изимитира. — Не знаете ли, че не трябва да се съпротивлявате при нападение?

Той не отговори. Използва мълчанието, за да поиска обяснение и тя се хвана, че промърморва:

— Мразя крадци.

Той се засмя развеселен.

Това я слиса. Не знаеше, че той може да се смее.

— Не виждам кое е толкова смешно. Мразя да ме ограбват. Работя прекалено усилено за парите си, за да ми ги вземат ей така.

— Можеше да пострадате.

— Можело е да пострадам. Ами вие? Не аз имитирах Брус Лий. Да не споменаваме... — Една дупка привлече вниманието ѝ. Отстрани, под мишницата му, точно в плата. Можеше да се види светлината през нея.

— Какво направихте? Да не би...

Пистолетът беше изгърмал.

— По дяволите, улучил ви е. — Тя вдигна плата. Очакваше да види, че куршумът е уцелил само сакото. Защото иначе как той щеше да стои прав?

Но по бялата риза се беше разляло червено петно.

— Боже, улучил ви е — повтори тя, гласът ѝ стана по-висок. Хвана го. — Седнете. Позволете ми...

— Няма нищо.

Той извади кърпичката от джоба на сакото си и я притисна отстрани.

— Само ме одраска, това е всичко.

— Ще извикам спешна помощ.

Тя вдигна телефона до ухото си, но той отново я възпря.

— Не.

— Ранен сте. — Този човек не разбираше ли колко сериозно е положението?

— Ще отида в хотела си и ще се превържа.

— Ще превържете... ами че това е прострелна рана. Не може просто да я превържете!

Той я загледа развеселен.

— Куршумът не е засегнал никакъв орган.

— О, браво тогава. Щом няма засегнат бъбрек или нещо друго — подхвърли тя саркастично.

— Ако го бях ритнал малко по-бързо, нямаше да има изстрел изобщо.

— Как не ви е срам! Това да не би да ви е карате!

Той изглежда я вземаше на сериозно.

— Тренирам три пъти седмично, но бях на дваисет, когато започнах. Бях прекалено голям, за да развия необходимата скорост.

Неса не разбираше упорития му отказ да отиде в болница, но пък никога не беше проумявала това с твърдо стиснатите устни.

— Държете се като хлапак! — Тя вдигна телефона си и когато той отново хвана ръката ѝ, го изгледа кръвнишки. — Звъня на таксиметрова компания. Те ще намерят начин да дойдат и да ни вземат.

Той вдигна вежди.

— Къде отиваме?

— Ще ви заведе у дома.

* * *

Момче, ти си пълен глупак.

Ръсел Уимпъл изтича, като се стараеше да избягва ледените късове по асфалта.

Не можеш да улучиш мишената с две ръце.

Въздухът гореше дробовете му. Потта се стичаше под шапката и шала на лицето.

Спри да хленчиш, глупако, и си понеси заслуженото.

Ръката го болеше от ритника. Знаеше отлично какво е счупена кост, така че нямаше нищо счупено, но, боже господи, откъде да подозира, че този огромен ненормалник ще скочи така? И онази кучка — беше го ударила здраво с ледената буца и му беше спукала главата.

Лайно такова, едно нещо не можеш да направиш както трябва.

Той използва момента и погледна назад.

Беше сам. Е, с изключение на двойка разхождащи се туристи, които изглеждаха като че ли се бяха загубили, и келнера, който пушеше на задната врата на един ресторант.

Задъхан, Ръсел се облегна на стената, свали шапката, използва шала да избърше потта от лицето си и реши да се облекчи.

Тъкмо беше започнал, когато хвана с периферното си зрение Джеремая Макнот.

Не можеше да повярва. За миг си помисли, че се е взирал прекалено дълго, че мозъкът му започва да си прави с него шеги. Но не, той беше, вървеше си от плът и кръв, главата му и раменете му стърчаха над туристите. После тълпата се раздели и Ръсел видя кой го държеше за ръка.

Йонеса Дал.

Да я обира, беше пълна глупост, трябва да беше откачил от прекалено много работа и твърде малко сън. Не го беше планирал.

Лайно, пленен нещастник.

Но отмъщението към Мак беше напълно умишлено. В продължение на месеци беше обмислял подробностите и фактът, че Мак беше в града... Добре де, щеше да направи още един план.

Защото, според Ръсел, Мак трябваше да умре.

Следващият път щеше да го остави на място.

ДЕВЕТ

Остави я да плати на шофьора, после да го прегърне през кръста и да го поведе по алеята.

Оцени къщата още докато вървеше. Нищо чудно, че беше обявена за национален паметник на културата. Приличаше на старите имения във Филадельфия, онези, които беше посещавал, докато припечелваше по време на следването си в колежа.

Входният портал се издигаше на два метра от земята, стъпалата нагоре бяха широки и изтъркани. Къщата, красива, тухлена, цялата боядисана в бяло, беше на два етажа с таванска стая на върха. Но боята беше олющена и дори оттук можеше да види изгнили места по откритото дърво.

И все пак това бе южняшко великолепие в най-привлекателния си вид.

— Хубаво място — каза той преднамерено сдържано.

Тя се засмя, кратко бълбукане на весела изненада.

— И ние го харесваме.

— Ние?

— Лелите ми и аз.

— Значи имате семейство. — В неговите представи семейството не беше нещо, с което да се перчиш.

Но усмивката ѝ стана нежна.

— Пралелите ми Хестия и Калиста. Когато родителите ми били убити, те ме взели при себе си.

— Благородна постъпка. — За която, според него, тя е трябвало да плаща отново и отново.

— Добри са, родени са и са отраснали в града. Всички ги познават. И ги обичат. Момичетата Дал и Домът Дал са легенда в Ню Орлиънс. — Тя плъзна поглед наоколо, сякаш търсеше нещо, след това изпусна въздишка на облекчение. — Тук поне не е имало градушка.

— Откъде знаете?

— Покривът не е повреден. Трябваше да го подменяме след Катрина. Ураганът беше откъртил покривните плочки.

— Чувал съм, че квартал „Градините“ е богат...

— Така е. Точно затова къщата оцеля, без да се наводни. — Тя му помогна да се изкачи по стъпалата. — Но след като покривът се срути, протече и трябваше да възстановяваме щетите вътре. Да не споменавам счупените прозорци.

Той си спомни колко много беше пострадал Ню Орлиънс след урагана.

— Грабежи?

— О, не. Лелите ми отказаха да напуснат къщата, а и имат пистолети. Грабежите нямат шанс. Прозорците бяха отнесени по време на урагана. — Неса посочи гигантския дъб в страничния двор, после отвори входната врата и го въведе вътре. — Казаха, че клоните му са се счупили като кибритени клечки и са летели из двора.

— А вие не останахте ли? — Фойето беше голямо, с много врати във всички посоки и великолепно стълби, направени от лъскаво дърво и грижливо лакирани.

— Не биха ми позволили. — Това определено не се връзваше с Неса.

Една възрастна жена, висока и изправена, облечена в лилава копринена рокля в стил петдесетте, и с увит около главата тюрбан, излезе бързо от трапезарията.

— Разбира се, че не бихме ти позволили да останеш, скъпо момиче. Ти си млада. А ние сме си изпели песента. Някой трябва да продължи рода. — Тя погледна Мак, преценявайки първо начина, по който Неса беше обхванала кръста му с ръка, после лицето и тялото му като подходящ кандидат.

Явно раздразнена, Неса каза:

— *Не* точно *сега*, лелю Хестия. Опитвам се да заведа господин Джеремая Мак някъде, където да превържа раната му. — Тя дръпна сакото му назад.

Леля ѝ примига при вида на окървавената риза, после вдигна очи към него.

— Млади човече, има ли опасност да умрете?

— Не, куршумът само ме е поодраскал. — Може и да го болеше, но все пак не прекалено.

— Виж, Неса, не му позволявай да изцапа килима — смъмри я Хестия. — Гостите ще започнат да идват след час.

От едната страна на фоайето се отвори голяма двойна врата. Зад нея той успя да види малка бална зала, а в дъното се разполагаше оркестър. От другата страна видя трапезарията, където облечени в бели униформи келнери украсяваха една дълга маса и бюфета. Силен мирис на наденички, чесън и чушки изпълни въздуха. Стомахът му не можа да го игнорира и се оплака.

— Имате парти — отбеляза той.

— Да. — Челюстта на Неса се стегна. — Това е партито на Дома Дал по случай Марди Гра.

— Явно става въпрос за важно социално събитие — предположи той и зачака реакцията ѝ.

— Разбира се — намеси се Хестия. — Гостите се избиват за покани. Така се радвам, че Неса има гадже, и то такова... ами, господин Мак, не се засягайте, но изглеждате почти нормален.

— Да не съм ви разочаровала? — Тя определено се държеше, сякаш случаят е точно такъв.

— Не, оркестърът е добър — със сигурност нямаме нужда от повече забавления тази вечер. — Хестия му се усмихна, сякаш говореше напълно разумно.

— Господин Мак не ми е гадже — сопна ѝ се Неса. — Пристигна днес в Ню Орлиънс.

— Разбира се, че е трябвало да го доведеш. За нашето гостоприемство се носят легенди. — Хестия сложи ръка върху неговата и му довери: — Щеше да е пълен срам да не ви доведе.

Лицето на Неса стана червено като райетата на вратовръзката му. *Засегната!* Това можеше да се окаже в негова полза.

— Той е застрахователен следовател към банката и разследва обирите по време на Марди Гра — обясни Неса.

— Гледай ти. Колко интересно. Господин Мак, можете да ме наричате госпожица Хестия... всички ме наричат така. — Тя ги поведе към един отворен коридор. — Неса, отведи го в килера и го превържи, после го доведи обратно — изглежда като човек, който знае да танцува. — Тя влезе в балната зала.

Неса беше намекнала, че лелите ѝ са известни с ексцентричността си в Ню Орлиънс, но той не беше очаквал...

госпожица Хестия.

— Какво значение има дали танцувам?

— Лелите ми обичат да танцуват, а никога няма достатъчно мъже, които умеят. — Неса го преведе през къс коридор до оживената кухня.

Сега откри източника на съблазнителната миризма.

Дребна чернокожа жена, толкова възрастна, че край нея госпожица Хестия изглеждаше като тийнейджърка, и толкова ниска, че можеше да мине под ръката му, раздаваше команди на цял взвод помощници и готвачи.

Оживеният екип подреждаше ордьоври, разбъркваше съдържанието на тенджерите и редеше бисквитки в тави за печене.

Неса помахаше с ръка.

— Здравсти, госпожице Мади. Това е Джеремая Мак.

— Радвам се да се запознаем, господин Мак. Какво правите тук, дете, и то облечени така? Ще закъснеете! — Мади ги изгледа така навъсено, че Мак отстъпи.

— Нападнаха ни. Той е прострелян. Леля Хестия каза да го превържа в килера...

— Направи го бързо, защото този умивалник ни трябва.

Начинът, по който се държаха двете жени, накара Мак да се чуди дали в Дома Дал няма всеки ден пострадали при стрелба.

— Да, мадам. — Неса го заведе в големия килер и затвори вратата. — Когато има голямо парти като днес, е по-добре човек да не се пречка на госпожица Мади. Тя организира това шоу от толкова дълго, че не бихме могли да го направим без нея.

Спомняйки си дълбоките бръчки около устата на Мади, той каза:

— Направо изглежда древна.

— Древна е. Даже не знаем колко е древна. Леля Хестия и леля Калиста си спомнят, че е готвила, когато те са били малки, но госпожица Мади не ще да чуе за пенсиониране. Твърди, че седенето ще я убие. — Неса леко го побутна да седне на един нисък, износен стол. — Лично аз смятам, че щом ураганът не я е убил, нищо няма да я убие.

— Да не би да е попаднала в урагана?

— Изгуби всичко. Изгуби всички спомени за сина си, убит във Втората световна война. Слава богу, лелите имаха две фотографии в

албумите си. — Погледът на Неса стана тъжен. — Можете ли да си представите болката да нямаш семейство?

Той изсумтя.

Неса го погледна.

— Какво не е наред?

— Съжалявам. — Той не възнамеряваше да се издава по такъв начин. — Понякога семейството може да е трън в задника.

— Да, но е по-добре от алтернативата. Съблечете си ризата.

— Залепнала е. — Той подръпна леко окървавения плат. Тя примижа, сякаш раната беше нейна, не негова.

Взе хавлиена кърпа, намокри я с топла вода, сгъна я и му я подаде.

— Навлажнете ризата да се отлепи.

Като отиде до големия шкаф в ъгъла на помещението, тя отвори вратите и започна да рови из него.

— Кой е трън в задника? — долетя след малко гласът ѝ.

— В моето семейство ли? Всички, до един. — Докато и чакаше, той се огледа. Стаята някога явно е била веранда. Сега стените бяха бледорозови, подът беше постлан с напукан линолеум.

— Братя и сестри?

— Доведен брат. Джо. С четиринайсет години по-малък, в армията е. — Пералня, сушилня и голяма, дълбока мивка заемаха едната стена. Другата стена беше заета с чекмеджета и шкафове от пода до тавана, а между тях беше закачен лост с кухненски кърпи.

— Звучи така, сякаш няма от какво да се оплачете — каза Неса.

— Почти не го познавам. — Ако ѝ кажеше нещо, тя нямаше да спре дотук. — Майка ми никога няма да спечели наградата „Майка на годината“. Баба ми и дядо ми не се интересуват от мен. — Прекалено съдържано твърдение. Когато се разбрало, че майка му е бременна, работническото ѝ семейство се почувствало дълбоко засрамено и унижено и те така и не му бяха простили, че се е родил. — Вторият ми баща... не ме обича много.

— Но майка ви... тя не е ли била на ваша страна?

— Не ме разбирайте погрешно. Майка ми се опитваше. Наистина. Просто ситуацията беше трудна — и това беше прекалено меко — и не ѝ стискаше да ме поддържа. Повечето хора не са като госпожица Мади или като прадедите ви. Майка ми не беше различна.

— Това е толкова ужасно. Толкова цинично. Искан ми се... ами, да не трябваше да го казвате, особено след онова, което се случи днес.

— Искан ви се... какво? — попита той меко.

— Искан ми се да бяхте имали семейство като моето. Пралелите ми винаги правят онова, което смятат за правилно, без значение на последиците.

— Страхотно е, че имате такава вяра в тях. — Не че беше повярвал в думите ѝ, но беше мило от нейна страна.

Неса наистина не беше от жените, с които беше свикнал.

Дори и никога да не я бе видял на видеозаписа, пак щеше да знае, че произхожда от богато семейство. Не беше толкова висока, колкото бе очаквал, малко повече от метър и шейсет, но краката ѝ бяха дълги и стройни, и както неизвестно защо при богатите жени — имаше деликатни кости и лице.

Не че беше богата; знаеше колко са парите в банковата ѝ сметка до последния цент, и сумата беше жалка.

Тя не изглеждаше от типа жени, които ще продават тялото си за пари, нито дори в брак. Много лошо, защото ако не беше съучастница в тези обири, той щеше да раздрънка парите, да размаха един пръстен и да я получи в леглото си. Както и да я задържи там. Познаваше се достатъчно добре, за да си признае, че никога нямаше да се насити да я има под себе си, да я принуди да изостави всички благоприлични обноски, да я кара да се поти, да се движи и да крещи, докато той...

— Получава ли се? — попита тя.

Той я погледна объркано.

— Какво?

Тя се приближи и премести мократа кърпа настрана, след което отлепи плата от кожата му.

— Готово. Сега можете да съблечете ризата.

— Точно така. — Би платил да я чуе да казва това в спалнята.

Разкопча се, хвърли ризата върху пералнята и зачака.

Неса пхна една купчина чисти парцали под мишница, отвори едно чекмедже, после извади мехлем и марля. И се върна при него... След което се закова на място с ококорени, шокирани очи.

— Какво има? — Сякаш не знаеше.

Беше наследил мускулите и костите на дядо си, а дядо му бе работил на пристанището, после в мелница. Като него, и Мак имаше

широки рамене, силен гръден кош, големи ръце и едри длани. Но той не беше Ашли Уилкис.

Стари, избледнели белези от нападения с нож покриваха тялото му отляво, и въпреки че раната от изстрел беше от двайсет години, тя все още имаше формата на бледорозова драскотина върху дясното му рамо.

— Мили боже — прошепна тя. — Сигурно тренирате много.

Внезапно той изпита благодарност за прехвалената южняшка тактичност, която оцени качествата и игнорира недостатъците му.

— Карате, разбира се — каза тя, — но също така вдигате и тежести.

— Освен това бягам. — Интересно. Перчесе се, а дори не беше на крака.

Тя сложи превръзките на пода. Свали сако си, разкопча две копчета на бялата си риза и нави ръкавите ѝ. Излъчваше деловитост, без никакъв намек за кокетство, въпреки това обаче, когато приклекна до него, той спусна поглед по профила ѝ: по гладките страни, сочните устни, гънката на бюста, допреди малко скрита в закопчаната блуза... и му се прииска тя да направи нещо с него, нещо не чак толкова обременяващо и... еротично.

Като си пое дълбоко дъх, се опита да изтрие мисълта от съзнанието си. Беше успял да проникне в дома ѝ; определено сега не се нуждаеше от ерекция.

С намерението да я накара да се почувства по-виновна, той каза:

— Съжалявам, че бях прострелян и обърках нещата.

Тя допря леко една влажна кърпа към раната, вдигна я, след което я сложи отново. Притисна внимателно с върховете на пръстите си краищата и въздъхна с облекчение.

— Не е лошо.

Той погледна. Беше извадил късмет. Куршумът беше направил пет-шест сантиметров прорез в кожата му.

— Казах ви.

Раздразнена, тя отвърна:

— Господин Мак, никоя жена ли не ви е обяснила, че това са най-пагубните думи, които един мъж може да изрече?

— Определено съм чувал достатъчно жени да ги казват.

— Но те са истина.

Великолепно оформените ѝ устни се вдигнаха нагоре в капризна усмивка, което го накара да иска да ѝ се усмихне в отговор. Странно. Беше очаквал да почувства желание, но не и да открие такова чувство за хумор у нея.

Разбира се, малко неприятен хумор — обир на банката веднъж годишно, при което тя измъква такава малка сума, че полицията отказва да се занимава с проблема.

Тази жена беше интелигентна. Беше го доказала днес по начина, по който се държеше в полицията, с колегите си и по-важното — с него. Беше дошъл тук да я държи под око; под две очи би било по-добре.

— Значи това е Домът Дал — каза той.

— Да. Много се гордеем с него. Разбира се, къщата е стара, голяма и разходите за поддържането ѝ са високи.

— Как успявате?

— Правя всичко възможно да плащам застраховката и данъците, както и плащането на сметките, и отделям малко настрана всеки месец. Ремонтите след урагана глътнаха всичките ми спестявания, но веднъж да успея да стана мениджър...

— Да? И какво ще стане тогава?

— Лелите ми започнаха да вземат квартиранти, за да плащат университетските ми заеми и веднъж като тръгна, просто нямаше край.

— Притесняват ли ви квартирантите? — Внезапното смъждане, когато тя използва навлажнен тампон да почисти раната, го накара да трепне и той се изправи.

Знаеше добре. Никога не позволявай да видят, че те боли.

Но ако беше забелязала слабостта му, то не го показва.

— Мисля, че ще е хубаво някой ден да сляза долу за закуска и да видя само семейството си около масата. — Тя взе ножицата и отрязва съсредоточено няколко парчета от марлята; челото ѝ се набръчка, когато ги сложи едно върху друго и ги притисна стегнато. — Не ми харесва лелите ми да готвят, да чистят и да се грижат за непознати.

— Откога работите в банката?

— Вече седем години.

— А колко стаж е необходим, за да станете мениджър? — *Дали ѝ беше известно?*

Тя се размърда, сякаш се чувстваше неудобно.

— Ами... може би пет години.

Беше улучил.

— Значи ако още не сте станали мениджър, може би никога няма да станете. Колко време се каните да чакате, за да видите дали някой в банката ще забележи?

— Не знам.

— Имате ли някаква друга квалификация? Какво друго можете да правите? — *Да обирате банки, може би?*

— Мога да лекувам прострелни рани. — Тя взе рулото бинт и направи тампон, който да сложи върху раната, и го залепи.

По дяволите. Наказваше го с мълчание. Трябваше да се извини отново.

Но не, когато свърши, тя седна на пети и разгледа работата си.

— Мисля си, че все пак трябваше да отидете в болницата. Импровизираната ми скаутска превръзка може би не е най-доброто.

— Свършихте страхотна работа. — Той взе ръката ѝ, вдигна я към устните си и целуна пръстите ѝ.

Широко отворените ѝ, изумени очи се вдигнаха към него.

— Какво не е наред? — попита той.

— Нямате вид на целуващ ръце европеец.

— Права сте. — Като вдигна дланта ѝ нагоре, той притисна устни към китката ѝ. Смесица от миризми — на парфюма ѝ и на кожата ѝ — изпълниха ноздрите му с намек за ванилия, портокалов цвят и топла, изпълнена с готовност жена.

Усмивката ѝ накара сърцето му да забие оглушително във вените.

— Не съм. — Той се наведе, обви ръка около кръста ѝ, изправи я на колене и се наведе надолу към устните ѝ.

ДЕСЕТ

Целуна я.

Мак я целуна и в това първо докосване на уста до уста изчезнаха всички лъжи. Неса го искаше.

Не се беше заблудила в онази алея, докато гръмотевиците тътнеха и се сипеше градушка.

Той я искаше.

Тя вкуси желанието в него.

Но той се презираше за това.

Защото беше тя? Или защото страстта беше емоция отвъд неговия контрол?

За мъж с физика на борец и белези като на член на нюорлиънска банда, докосването му беше нежно. Толкова нежно. Държеше я леко, ръцете му бяха отпуснати около кръста ѝ. Той усети нейната предпазливост, зачете я, устните му погалиха леко нейните, без да се опитват да задълбочат целувката, доволни да изследват очертанията на устата ѝ.

След първия миг на нерешителност тя се отпусна.

В края на краищата това бе само целувка. А той беше само застрахователен следовател, човек, който щеше да напусне града след седмица или малко повече. В известен смисъл би бил идеален за нея.

Той се забави върху устата ѝ, възползвайки се от силата си и мълчаливото ѝ примирение, за да научи желанията ѝ. Едната му ръка погали хълбока, кръста, гърба ѝ. Другата разтърка тила ѝ, успокои напрежението, докато тя простена и се сгуши по-близо.

Той миришеше... толкова хубаво. Беше толкова силен. Топлината му сгря студеното ѝ тяло и сърцето ѝ се разтопи от удоволствието да има мъж, на когото може да се облегне.

Мъж, на когото може да се облегне.

Откъде се появи тази мисъл?

Това беше просто целувка — целувка, която тя трябваше да прекрати веднага.

Той сигурно усети как тя се стяга и изведнъж целувката стана нещо повече. По-гореща, по-интимна, просто... нещо повече. Вече не я опитваше. Поглъщаше я, наслаждаваше ѝ се, използваше устните си и езика си да я вкусва. Сложи ръката ѝ на голото си рамо. Вдигна я нагоре и я взе в ръцете си.

Усети тежестта ѝ да се отпуска в скута му. Гърдите ѝ се притиснаха в неговите. Провря пръсти под косата ѝ в основата на тила ѝ. Мускулите на гърдите му се стегнаха един след друг като вълни и с всяко вдишване той я притискаше по-силно.

Тя се почувства внезапно обсадена. Заплашена. Той беше голям, раменете му бяха надвиснали тежко, ръцете му я държаха толкова здраво. Този мъж беше с размерите на праисторически звяр и я целуваше като най-умелия любовник — една опасна комбинация.

Той вдигна глава, изчака, докато тя се фокусира върху него.

— Престани да мислиш — прошепна той, преминавайки на „ти“.
— Позволи ми да ти покажа как да чувстваш.

Тя облегна глава на извивката на ръката му. Беше достатъчно близко, за да види тъмните наболи косъмчета на брадата му, тънките бели белези по загорялото му чело и бузи, и най-важното: красивите му, загадъчни зелени очи. Беше поел контрола над нея и тя трябваше да се съпротивлява. Но тя беше в собствения си дом. Мади и организаторите на партито се намираха в съседната стая. Днес го бяха простреляли, докато се биеше с техния нападател. И всъщност не беше направил нищо чак толкова шокиращо. Това беше просто една целувка.
Просто целувка.

Той притисна устни към клепачите ѝ и ги затвори. Устните му минаха с милувка по страните ѝ, по ухото, по челюстта... и намериха устата ѝ. Тогава я натисна и я отвори, плъзна езика си вътре... И тя най-внезапно изгуби всякаква предпазливост и изпита страст. Без звук или опит да се изтръгне, тъмната повърхност на лудостта се затвори над нея, отнемайки дъха ѝ, открадвайки волята ѝ, и ѝ остави едно-единствено спасително въже — Джеремая Мак.

Това вече не беше просто целувка. Беше секс. Бавен, горещ, мокър секс.

С всяко навлизане в нея той крадеше непоколебимостта ѝ, караше я да мърда неспокойно, да се опитва да се приближи още, да притиска бодящите си гърди към него. Искаше ѝ се тя да поеме

водачеството, да обгърне крака около него, да го накара да иска, да го накара да побърза.

Беше изпитвала страст и преди, но всичките ѝ спомени бяха разбити в скалата на сегашния момент и смачкани до неузнаваемост.

Точно когато достигна най-големите дълбини на страстта, готова да се покори и да отстъпи, той прошепна срещу устните ѝ.

— Някой чука на вратата.

— Какво? — Неса се ококори и го загледа объркано.

Той бавно я сложи да седне в скута му.

— Някой чука на вратата.

— О! — Очите му бяха много съсредоточени, клепачите — тежки. Устните му изглеждаха подпухнали.

Устните му изглеждаха възхитителни.

Вратата се отвори.

— Госпожице Неса. Госпожица Хестия изпрати една риза, която господин Мак да облече.

Неса насочи вниманието си, но не навреме. Мадн надникна вътре.

— Ето я... О, госпожице Неса. — Тя обходи с очи сцената: Неса, която се опитваше да стане, подутите ѝ от целувки устни... Голите гърди на Джеремай. Кафявите ѝ очи заблестяха. — Е, добре! Това ще направи лелите ви много щастливи.

Неса оправя полата си.

— Моля ви, госпожице Мадн! Не им казвайте!

— Добре, добре! — Тя подаде една бяла памучна риза с набор на маншетите и предница с връзки, които започваха от гърдите и стигаха до врата.

Джеремай я погледна и присви очи.

— Знам какво си мислите, господин Мак. Мислите си, че ще изглеждате като пълен глупак. Но дядото на госпожица Неса обличаше тази риза на Марди Гра, а така също и баща ѝ. Правеха се на пирати, на Жан Лафит, за да бъде по-точна, а и двамата бяха достатъчно едри, за да ви станат дрехите им. — Мадн го огледа. — Ще приличате на голяма буца от мускули, каквото и да облечете.

Да не би да не беше истина? Повечето мъже — истински мъже — не биха могли да носят пиратска риза, но мисълта за Джеремай с ръкави в набори накара Неса да се разтопи.

Тя си пое дълга глътка въздух. Трябваше да си напомни — сексът не влиза в менюто. Не и за нея. Не тази вечер. Не с него...

Джеремая стана и отиде до вратата. Когато се пресегна за ризата, мускулите на гърба му се огънаха в сложна, великолепа мрежа.

— Благодаря ви, госпожице Мади. За мен ще е чест да нося костюма на господин Дал. — Гласът му беше дълбок, топъл и изпълнен с уважение.

Дребничката Мади му се усмихна, бръчките на мекото ѝ, старо лице се задълбочиха, когато погледът ѝ падна върху величествените мускулисти гърди точно пред носа ѝ.

— Пак заповядайте, млади човече. А сега побързайте и се облечете. Организаторите се нуждаят от мивката! — Тя се отдалечи бързо, оставяйки вратата отворена.

Шумът от работата в кухнята изпълни помещението, пропъждайки интимността, но не и желанието.

Желанието щеше да изплува скоро на повърхността. Винаги го правеше. Неса знаеше дяволски добре, че докато Джеремая не си тръгне, това желание щеше да я измъчва непрекъснато като зъбобол, който не минава.

— Боя се, че се нуждая от помощ, за да облека тази риза — каза той.

— Разбира се, че се нуждаеш от помощ. — Защо, когато всеки инстинкт ѝ крещеше да се махне, тя трябваше да го докосва, да се взира в тези широки гърди, да се занимава отново с тези дълги ръце.

Предпазливо се доближи до него.

Той стоеше и чакаше послушно.

Послушно. Нещо като мъжки булдог, обучен да напада, но изчакващ командата.

Просто целувка, хм?

Тогава защо се чувстваше така, сякаш вече е настъпила следващата сутрин? Не беше имало секс. Беше... просто целувка... но прекалено интимна като за първи път.

Не че беше опипал гърдите ѝ или задника ѝ.

Не, тя беше тази, която беше отговорила напълно.

И защо? Беше излизала с мъже. Беше се целувала и то доста. Но никой от тях не я беше карал да си изгуби разсъдъка от похот.

Всъщност, никой от тях не я бе подлудил до такава степен, че да обърка графика за следващия ѝ ден.

Единствен Джеремая. Той беше виновен. Беше ѝ направил нещо. И щеше да е по-добре да не се опитва да го прави отново.

Защото тя можеше... ами... можеше да не е в състояние да го спре, и ако само вкусът му я беше накарал да огладнее толкова, не искаше да си представя какво ли ще е да опита цялото тамали^[1]. За пръв път Неса осъзна, че ще трябва да включи мозъка си на работен режим, за да ѝ помогне да разреши обирите по време на Марди Гра. Ако не го направеше, щеше да бъде въввлечена в романтична афера с янки от Филадельфия, който се бие като герой, изглежда като шофьор на тир и се целува като за двамата.

Страхуваше се, че той е едно незабравимо съчетание от двете.

* * *

Мак стоеше във фойето и гледаше как Неса слиза бързо по стъпалата; усмихна се и си помисли, че ако тя бе видяла тази усмивка, щеше да стане много нервна.

Някои хора биха казали за него, че е късметлия. Би се съгласил, ако късметът се заключава в това да знаеш какво искаш, да отидеш на правилното място в правилния момент и да вземаш за части от секундата решения, така че да се възползваш от всяка възможност, която излиза на пътя ти. И ако късметлия е да те простреля някакъв клошар в първия ден, когато си дошъл в Ню Орлиънс.

Той вдъхна миризмата на лак на стара английска мебелировка и лилии, подредени в кристална ваза, и огледа Дома Дал.

Местенцето си го биваше. Килимите бяха овехтели, но, боже мили, явно са стрували цяло състояние, когато са били нови. Подът блестеше, но през годините толкова крака бяха прекрачвали прага, че дървото се бе огънало. По стените висяха златни рамки с картини от деветнайсети век и огледала, толкова стари, че отразяващата повърхност се бе изтрила на места. Двата комплекта двойни врати отляво стояха широко отворени. Едната стая беше всекидневна със старинно бюро, две хлътнали кушетки и пейка в нишата до прозорец, който гледаше към улицата. Другата беше голяма, гола, елегантна стая,

която искреше със златни полилеи — балната зала. Тъй като осемчленният оркестър се беше разположил в нея, той влезе в дневната и се приближи до стария маслен портрет, закачен над камината. Нарисуваната на него жена, облечена с пищността, характерна за средата на осемнайсети век, стоеше сковано в синята си копринена рокля. Блестящата ѝ черна коса обрамчваше бледата ѝ кожа, а екзотично дръпнатите ѝ сапфирени очи ясно внушаваха, че той няма право да петни нейния дом с недодяланото си присъствие.

— Мили боже — промърмори той.

От ъгъла се разнесе кресливият глас на възрастна жена:

— *Поразително е, нали?*

Той се обърна и видя закръглена жена, свита в голям, износен люлеещ се стол с книга в скута. Тя го изучаваше с откровеност, която му позволи да ѝ отвърне със същото. Беше облечена с украсена с волани рокля и с тюрбан на главата, дебелите стъкла на очилата правеха сините ѝ очи прекомерно големи, и тъй като приликата между нея и сестра ѝ беше несъмнена, той лесно предположи, че това е леля Калиста.

— Кое е поразително? — попита той.

— Колко много Неса прилича на Алтея Дал. Затова възкликнахте „Мили боже“, нали? — Като свали очилата си за четене, тя ги сгъна внимателно, сложи ги на масата и се изправи.

Той погледна към предшественичката Дал.

— Да.

Калиста застана до него и се вгледа в портрета.

— Хората в Ню Орлиънс казват, че Неса прилича на Хестия във фигурата и на мен в лице, но стига само да застанете пред този портрет на Алтея Дал, за да ви погледне оттам лицето на Неса. — Тя се обърна към него и му протегна ръката си.

— Вие сте Джеремая Мак. Аз съм госпожица Калиста.

— Радвам се да се запознаем. — Той леко разтърси крехките на вид пръсти. — С външност като тази Алтея трябва да е била много популярна.

— Преди войната е била красавицата на Ню Орлиънс. Тя е била също така онази, която се пожертвала, омъжвайки се за богатия нашественик янки, Джон Дал, и това всъщност е спасило семейството ѝ от разруха.

На Мак думите й му прозвучаха като пълни глупости.

— Е, чак пък саможертва. Не и ако е бил богат.

— Доста! — Калиста се ухили без грам съчувствие. — Оказало се, че *той* е бил жертвата, след като според слуховете тя скрила на сигурно богатството на съпруга си янки, отровила го и живяла до дълбоки старини като добре владеещ бастуна матриарх.

— Виж ти! — Той беше впечатлен. — С други думи: не се забърквай с Алтея.

— Не се забърквайте с никоя от жените от семейство Дал — предупреди Калиста и той разбра, че говори директно на него. После добави замислено: — Въпреки че на Неса й липсва злостта, необходима да отровиш някого.

— Да не би да е отказала да извърши убийство? — Той си помисли, че прозвуча достатъчно любезно.

Но Калиста сигурно бе доловила скрит намек в гласа му, защото се завъртя рязко и нападна:

— *Неса!* Неса е сладко момиче. Със сестра ми ни се иска тя да беше малко по-груба — ако беше такава, нямаше да позволи на Онази Жена в Онази Банка да се възползва от нея по начина, по който го прави...

Той се изненада от неочакваната атака от тази толкова мило изглеждаща дама.

— Коя е Онази Жена?

— Стефани Декър, мениджърката. Неса е тази, която върти работата. Неса е причината клиентите да предпочитат „Премиер Централ“ пред другите банки. Неса е служителката, която застрахова заемите и докара печалба от спестовните влогове. Онзи глупак, който ръководи банката, господин Макнот, нанесе ущърб на Неса, а дори не го осъзнава. Нито пък го е грижа. — Гласът на Калиста спадна под температурата на замръзване.

Явно, че щом лелите й знаеха за това, Неса се беше оплаквала много от работата си.

— Тя е амбициозна.

— Разбира се, че е амбициозна.

Всичко, което Калиста каза, само засили подозрението в съзнанието на Мак.

— Би могла да смени работата си.

— Още в началото, когато започваше, Неса направи грешка. А сега не е нищо друго, освен слугиня на Стефани Декър. Беше се опитала да си намери друга работа, но Онази Жена пусна слух в Ню Орлиънс, че именно Неса е оплескала нещата.

— В банката новините се разпространяват бързо.

— Това не е справедливо. Неса е честен човек. Лоялна е. Ще направи всичко за приятелите и роднините си, и макар че банката не е справедлива към нея, тя прави всичко по силите си нещата да вървят.

— Но е обидена на банката.

— Тя не е глупава. Разбира се, че ще е обидена. Седем години, откак направи онази грешка, и повече никога нищо не е бъркала. — Калиста вдигна внезапно сините си очи нагоре към него, търсейки съгласие.

— Ако всичко, което казвате, е вярно, тогава... наистина не е справедливо. — Но ако Неса бе решила да си отмъщава като ограби „Премиер Сентрал“, това беше още по-несправедливо.

— Ако това сладко момиче беше напуснало Ню Орлиънс, можеше да си намери работа — мечта. — Калиста събра длани под брадичката си. — Само че тя никога не би изоставила Хестия и мен.

— А вие искате ли да замине? — Той хареса Хестия и Калиста, но му беше трудно да повярва, че те ще искат да изгубят ходещото си портмоне.

— Не, не искаме да замине. Но искаме да има свой живот! Точно тази сутрин Хестия каза... — Пристъп на... нещо... може би на ужас? На смях? — накара Калиста да спре рязко. — Всъщност няма значение какво е казала. Въпросът е, че Неса се чувства отговорна за нас, а ние, момичетата Дал, искаме тя да разпери крилете си.

Калиста звучеше, сякаш го вярваше. А може би наистина го вярваше, особено след като Неса не показваше никакви признаци за напускане.

— Може би се страхува?

— Разбира се, че се страхува. Когато едно дете изгуби и двамата си родители в ранна възраст, не е лесно да се възстанови от удара, а Неса е... винаги е била... чувствително дете.

Той вдигна вежди, мълчалива команда за Калиста да продължи.

Старицата го изгледа в отговор, без да се впечатли ни най-малко.

— Не знаех нищо за това — каза той. — Бихте могли да ми разкажете.

— Зависи. Защо се интересувате от Неса?

Той с удивление осъзна, че е разпитван. Разпитван от една осемдесетгодишна жена за намеренията му към нейната племенница.

Да не би да беше попаднал в някакво изкривяване на времето?

Не. Беше пристигнал в Ню Орлиънс.

— Запознах се с нея тази сутрин. Тя е умна. Привлекателна.

— Целунахте я.

Не беше обсъждал тази необяснима страст към Неса с никого.

— И да съм го направил, това си е наша работа. Но не ваша. Нито пък на госпожица Хестия, на госпожица Мадри, на организаторите на партито или на онзи, който ни нападна. Само моя и на Неса.

— Знаете къде да теглите чертата. — Калиста го изучаваше. — Ще го направите.

Звънецът на входната врата иззвъня.

— Гостите пристигат! — обяви тя.

— Кажете ми за Неса — настоя той.

— Ах, виждате ли, аз също зная къде да тегля чертата. Щом искате да знаете за Неса, тогава ще трябва да питате нея. — Калиста се усмихна, хвана го под ръка и го поведе към фойето. — Господин Мак, разбрах, че танцувате.

[1] Вид мексиканско ястие. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

На целия първи етаж гостите в Дома Дал, в блестящи костюми и маски, държаха пълни чинии и чаши. Музиката от балната зала прииждаше на вълни през тълпата, подтикваше към разговори, танци и смях.

Когато Неса се появи горе на площадката на витото стълбище, поздравиха я възторжени викове.

— Браво, скъпа, браво. — Даниел хвърли боата около врата си и запляска с ръце. — Изглеждаш елегантно!

Неса се усмихна механично. Знаеше, че изглежда елегантно, подобие на филмова звезда от Втората световна война, в червеното си сако, червена пола и шапка с разкошни пера. Беше вдигнала косата си нагоре, с чорапи с ръбове отзад, ниски лачени обувки с деколте и подпльнки на раменете. Големи подпльнки. Беше претърсила таванската стая на Дома Дал за този тоалет, преправи полата и сакото, а в Интернет потърси чорапи с ръбове. В продължение на година, още след края на миналогодишното парти, беше планирала появата си — и дори не се погледна в огледалото, когато слезе по стъпалата. Единственото, което занимаваше съзнанието ѝ в момента, беше Джеремая.

Къде беше той? Какво правеше? Дали на най-традиционното карнавално парти този янки си стоеше сам-самичък, странейки от хората от нейния град?

— Както винаги, Йонеса, момичетата Дал се справиха сами! — Учителят на Неса от гимназията я целуна по бузата. — Познаваш ли съпругата ми Анджелина?

Неса стисна ръката на дваисет и двегодишното момиче, за което се бе оженил.

— Слушала съм толкова много за вас. — За това как, когато господин Лъожьон наследи малко състояние от леля си, Анджелина без задръжки бе разбила неговия предишен брак с четири деца.

— Да, много хора го казват. — Анджелина си пое дълбоко дъх и впечатляващите ѝ гърди се размърдаха под изрязаното деколте на украсената с пайети рокля.

На Неса ѝ се прииска да закрие очи и да извика: „Хората не са слепи!“. Вместо това, обаче, произнесе:

— Да се наслаждаваме на виното и веселието. — Тя подаде чашата си на един минаващ келнер. — Приятно прекарване!

— Нека забавлението пребъде! — Анджелина заситни към балната зала, следвана по петите от господин Лъожън.

Неса продължаваше да не открива Джеремая. Тъкмо тръгваше към балната зала, когато Мадри я хвана.

— Миличка, изглеждаш страхотно. Погледни това! Този идиот, Готие Лаваш, добавя алкохол в купата с пунш. Сякаш фламбето не беше достатъчно! — И тя се връза свиреп в тълпата.

На Неса ѝ дожаля за горкия Готие Лаваш.

— Хей, *chere*. — Ърни Рипън застана до нея с полицейската си униформа. — Мога да остана само няколко минути. Извикаха ме обратно да охраняваме тълпата на площада.

— Иди покани някое красиво момиче и изтанцувай един танц.

— Не мога. Единственото красиво момиче стои тук и поздравява гостите си. — Той ѝ се усмихна с целия си старомоден чар.

— Толкова си мил. — Неса го побутна по рамото, после го целуна по бузата. — Внимавай тази нощ, Ърни.

— Винаги внимавам. — Той се насочи към трапезарията.

* * *

Деби Войтила обикаляше фойето с разтревожен израз.

— Неса, не съм виждала Райън. А ти?

— Току-що слязох. — Неса се огледа, но не защото я беше грижа много за Райън. Тя искаше да види Джеремая. — Скийтър тук ли е?

— И него не съм виждала.

— Предполагам, тогава, че продължават да свирят. Тази вечер ще паднат добри бакшиши.

Деби отплува — истинско чудо от шифон и пера — към малка групичка, блокирала вратата към балната зала.

— Чудя се какво става тук.

В богатото въображение на Неса мигновено изникнаха множество сценарии, и всички те включваха Джеремая, всички те включваха някаква кавга. Тя си проби път с лакти през тълпата и се закова пред сцената, която се разкри пред очите ѝ.

— Не мога да повярвам — едва потрепнаха устните ѝ.

— Повярвай — каза ѝ леля ѝ Хестия.

Джеремая и леля Калиста се носеха гладко по лакирания под на балната зала в Дома Дал, валсът им беше в идеален синхрон с музиката на оркестъра. Те бяха красиви заедно, възрастната жена в рокля на волани и високия, със силно изразени черти мъж в бялата пиратска риза.

Другите танцуващи двойки се бяха отдръпнали встрани, за да им направят място. Стените бяха изцяло окупирани от наблюдаващи, а пред двойните врати, отворени навън, се беше струпала тълпа.

— Кой е този страхотен мъж? — Погледът на Джорджия не изпускаше танцуващата двойка.

— Джеремая Мак. Застрахователен следовател от банката. Разследва обирите по време на Марди Гра. — Неса си пое дъх. — Аз съм негова асистентка.

Джорджия се обърна към нея като разярена вълчица.

— Негова асистентка! Била си с този невероятен мъж цяла сутрин и не си ми казала?

От лекото залитане и начина, по който Джорджия фъфлеше, Неса разбра, че приятелката ѝ вече е пресушила прекалено много чаши пунш. Неса искаше само да бе имала достатъчно време да заглади ръбовете на действителността с едно добро, силно питие, но заради превръзките, които бе правила на Джеремая... и целувките... беше закъсняла за партито. Сега си мечтаеше за един млечен пунш или коктейл „Мимоза“, а може би „Ураган“? Или да е в ръцете на Джеремая, докато той гладко я води във валса.

— Не го познавах до тази сутрин — каза Неса на Джорджия.

— Отстъпваш ли ми го? — вдигна вежди Джорджия.

— Не. Щом не искаш Антоан, то със сигурност не заслужаваш Джеремая. — Погледът на Неса се върна към танцовата площадка, към двойката, която се въртеше във възхитителен синхрон.

— Мили боже. Май вече ти е завъртял главата. — Джорджия я прегърна. — Да, вече ти е завъртял главата!

— Може ли да говориш малко по-тихо? — изсъска Неса.

Леля Хестия се приближи.

— Как го е направил?

— Нищо не е направил — сопна ѝ се Неса.

— Изглеждаш развълнувана, Йонеса Дал, а теб нищо не може да те развълнува. Така че кажи какво е направил, за да те спечели? — настоя Джорджия.

Неса отстъпи зад тълпата, заобиколи ъгъла и влезе в дневната, където няколко души се бяха разположили на столове и похапваха кротко.

Пралелята на Неса и най-добрата ѝ приятелка я последваха, без да я изпускат от очи.

Когато беше сигурна, че никой не може да ги чуе, Неса тихо си призна:

— Той ме целуна.

— С език? — поинтересува се леля Хестия.

— За бога... — започна Неса.

Леля Хестия вдигна вежди.

Неса се предаде:

— Добре де. Да. С език.

— Алилуя, алилуя! — Леля ѝ вдигна молитвено.

— Бързак. И то с теб. Впечатлена съм. От толкова време не са те целували, че по устните ти сигурно има прах. — Джорджия погледна изучаващо Неса. — Даа. А сега целият този прах се е превърнал в звезден пращец в очите ти.

— Млъкни! — Неса се засмя.

— Искам да чуя всяка подробност и няма да помръдна оттук, докато... — Леля Хестия спря по средата на изречението.

В този миг от вътрешността на балната зала се чуха ръкопляскания.

— Искам следващия танц. Но ще се върна. Не казвай и думичка, преди да съм дошла. — Тя изчезна толкова бързо, че Неса и Джорджия се ухилиха.

После Неса изтрезня и сподели:

— Бива го в целувките, Джорджия, но има нещо в него, което ме кара да се чувствам неспокойна. Много е напрегнат и страховит, и си мисля, че е опасен.

— Добре. Срещала си се достатъчно пъти с безопасни типове и си ги оставяла, защото ти досаждаха до смърт... или изобщо не си се срещала.

— Това не е вярно. — Вече съм си взела полагаемия дял от срещи с откачени мъже.

— Ти ги привличаш, не е ли така? — усмихна се Джорджия.

— Защо се заяждаш с мен! Ти също си сама.

Един офицер от нюорлиънското полицейско управление с изсечени, живи черти и тъжни като на куче очи, мина покрай вратата на библиотеката и спря. Антоан Валто. Той и Джорджия размениха погледи.

После мъжът продължи, а тя се дръпна.

— Задник — промърмори.

Неса гледаше; стана ѝ мъчно за приятелката ѝ.

— Той е добър човек.

— В случай че не си забелязала, той е кахун. Аз съм чернокожа. Тези неща не стават. Никога.

— Ще ти кажа едно нещо: Антоан не е човек, който се страхува какво ще кажат другите. Знае какво печели, получавайки те. Той те *иска*.

Джорджия отпи дълга глътка от почти празната си чаша.

— А този поглед създава ли у теб впечатление, че все още ме *иска*?

— Не, този поглед показва, че е луд по теб. *Колко* пъти го отблъсна?

Джорджия не отговори на въпроса.

— Родителите ми ще ме убият.

— Ще се примирят. — Неса я побутна. — Освен това ще е просто една среща.

— И аз просто ще страдам. Не мога да се срещам с мъж, с когото работя. — Джорджия я погледна. — Не е ли това причината, която ти ми беше изтъкнала, за да ми кажеш защо не трябва да спиш с Джеремая?

— Добър опит!

— Съгласна съм. — Но Джорджия продължи да гледа към фоайето, където Антоан беше изчезнал.

— Като се изключи това разследване, не мисля, че би трябвало да имам нещо общо с него — каза Неса.

Джорджия се обърна към приятелката си и бавна, доволна усмивка изкриви устните ѝ.

— Не знам скъпа, но не ми прилича на мъж, който ще остави това решение в твоите ръце.

ДВАНАЙСЕТ

Музиката спря.

Мак се отдалечи от Калиста и се поклони.

— Мадам, вие не стъпвате, а летите.

— Вие също, млади човече. Да танцуваш с толкова умел партньор е удоволствие, което не съм изпитвала от дълги години. — Калиста грееше. — Погледнете, Хестия идва. Познавам я. Смята, че сега е неин ред.

Калиста беше възхитителна жена: висока, закръглена и забавна. Накара го да мисли за семейство, за такова семейство, в което хората се насърчават и подкрепят един друг.

Да, точно така. Каквото вярваше, че има само в онези вълшебни приказки.

Но можеше да прояви любезност, поне към една по-възрастна жена, така че каза:

— Току-що се запознах с жената, която съм чакал цял живот, а тя ме кара да танцувам със сестра ѝ.

Калиста грейна и хвана ръката на сестра си.

— Когато свършиш с него, си го вземам обратно.

— Дали да не позволим на Неса да изтанцува един валс? — попита Хестия.

— Коя Неса? — Калиста се отдалечи по дансинга като жена, чиито мечти са се сбъднали.

— Не съм танцувала танго от трийсет години. — Хестия вдигна очи към Мак. — Танцувате ли танго?

— Разбира се. — Той погледна бледосините ѝ очи, които толкова приличаха на тези на Неса. — Но си има цена.

— Цена? Десет цента на танц? — На бузите ѝ се образуваха трапчинки.

— Нещо такова. Трябва да ми разкажете всичко за Неса.

— Не, скъпи. — Тя го потупа по бузата. — Цената е прекалено висока. — И се отдалечи.

По дяволите. Тези лели биха като лъвици, защитаващи малкото си.

Той я хвана за ръката.

— Хайде. Да танцуваме. — Той отиде до оркестъра, размени няколко думи със солиста и се върна при Хестия.

— Много сте директен.

— Така получавам каквото искам.

Тя му позволи да я обгърне в ръцете си, подхождаха си отлично; висока, толкова слаба, почти кокалеста... и грациозна.

Завладяващият ритъм превзе залата и той пое контрол над танца с точност и внимание, водеше Хестия в стъпките със сила, която отразяваше квалификацията му и уважението му към всяка жена, която не би одумвала племенницата си заради едното удоволствие да сподели наслада, която ѝ се случваше твърде рядко.

Той получи наградата си. Когато завършиха под бурните ръкопляскания на околните, улови одобрителния поглед на Неса върху себе си. Приятелката ѝ, хубава чернокожа жена, я мушкаше в ребрата и се хилеше. А Неса се беше изчервила.

Да, танцът беше свършил работата си. Лелите на Неса го харесаха, а Неса го хареса още повече.

Понечи да си пробие път към Неса, но Хестия го хвана за ръка и го отведе от дансинга, а Калиста се присъедини към тях и тримата се изкачиха по величествените извити стълби във фоайето. Тук бяха над вихрещото се отдолу с пълна сила парти, толкова далеч, че не се чуваше нищо, но все пак можеха да наблюдават какво става.

Калиста седна на най-горното стъпало, погледна нагоре към него и произнесе:

— Спомням си деня, когато Йонеса дойде да живее при нас. Беше петгодишна.

Тя изпусна дълга въздишка. Те хвърляха светлина върху миналото на Неса, нещо, за което не ги беше молил, но което стариците явно смятаха за важно.

— Едва петгодишна. Тъкмо ги беше навършила. — Хестия подпря лакътя си на перилата.

— Родителите ѝ загинаха на рождения ѝ ден. — Калиста посочи надолу по стълбите. — В самолетна катастрофа.

Боже мили. — Значи Йонеса Дал съвсем не е била привилегированата дъщеря на хора от висшето общество, както изглеждаше на пръв поглед. По свой начин бе страдала. Тъжно, но това го накара да я харесва повече.

— Ние бяхме единствените роднини, а не бяхме виждали Неса от раждането ѝ. Но когато научихме новината, отидохме да я вземем. — По живото лице на Хестия премина сянка на болка и страдание. — Горкото измъчено човече, беше толкова мълчаливо онази първа нощ.

— Била е в шок — каза той.

— Освен това ѝ е било мъчно. Никога няма да забравя онези тъжни, самотни очи. — Калиста въздъхна.

Да, той също бе забелязал нещо подобно в очите на Неса.

— Следващата сутрин Калиста я доведе по стъпалата — каза Хестия. — Когато Неса слезе на първия етаж, тя избухна в плач. Най-отчаяния плач, който съм чувала.

Двете жени се умълчаха, докато си спомняха онази далечна сутрин.

— Аз просто седнах на стъпалата, прегърнах горкото, слабичко момиченце и посочих към ей онова огледало. — Калиста направи знак към закаченото на стената огледало в златна рамка. — Попитах я: — Виждаш ли се там, Йонеса? — и тя спря да хълца, и се огледа. Лицето ѝ беше зачервено и тя затвори уста, сякаш да ни спести най-голямото си страдание.

Хестия подсмръкна и Мак ѝ подаде носната си кърпичка. Тя попи носа си, пое си въздух и затвори очи, унесена в спомени.

— На какво искаш да играем днес? Каква искаш да бъдеш?

Тя каза:

— Искам мама. И татко. Искам да си отида вкъщи. — Очите на Калиста също се напълниха. — Тя бе готова отново да избухне в сълзи, затова ѝ казах: — Мисля, че си принцеса, която отива на бал.

— Подадох ѝ ръце — продължи, потънала в спомена Хестия — и ѝ казах: — Мисля, че си принцеса Йонеса Гръцка. И трябва да танцуваме.

— Спомняш ли си, сестричке? — Калиста се усмихна тъжно на Хестия. — Тя слезе надолу по стъпалата толкова внимателно, подаде ти малките си ръчички и двете затанцувахте във фойайето.

— Докато ти подрънкваше на пианото „Роза, роза, розичка...“. — Хестия се усмихна. — След това тя ни погледна така, сякаш бяхме луди. Петгодишна, а вече мислеше, че сме луди.

Двете старици се разсмяха и заклатиха глави.

— Когато стана по-голяма ни каза, че ни е харесала, но не знаела какво да мисли. — Калиста обвини коленете си с ръце. — Толкова много хора се чудят какво да мислят за нас, но ние си имаме своите причини да правим онова, което правим, господин Мак. Помним какво са ни учили като момичета, какво са ни говорили за чест и добрина, както и какво се изисква от хора, които са имали привилегирован живот като нашия.

Спомняйки си какво беше казала Неса за ремонтите в къщата, той се огледа.

Хестия правилно интерпретира изражението му.

— Знаем, знаем. Едва свързваме двата края, но винаги сме имали дом. Имахме любящо семейство. Получихме добро образование. Знаем кои сме и какво е нашето място в живота. Толкова много хора го нямат. Хора без място, бездомни, без семейство и корени.

За него ли говореше? *Да не би да знаеше?*

— Не разбирам.

— Не, не мисля, че разбирате. — Калиста забеляза Неса да си пробива път през тълпата към тях и ѝ махна с ръка. — Грижата за това дете ни даде толкова много топлина и обич.

Неса помахаше в отговор, после беше спряна от една едра жена. Те се прегърнаха и възкликнаха, след което жената поведе Неса да я запознае със семейството ѝ.

— Тя ни поддържа млади — добави Хестия.

Мак не знаеше какво да каже. Възрастните жени изглеждаха толкова... да, почти мили. Бяха прибрали въщи дете, което не познаваха, и бяха организирали живота си около него.

По дяволите, дори майка му бе рухнала под бремето да отглежда сина на Натан Манли, а тя все пак му беше *майка*. Как тези две паралели успяваха да се справят с толкова трудната работа да отгледат едно малко, измъчено дете?

Женски писък преряза музиката и разговорите.

Мак се изправи и се фокусира.

Лелите замръзнаха и погледнаха надолу.

Всички във фоайето бяха вперили очи към библиотеката. Четири души от гостите се втурнаха през вратата и се пръснаха в различни посоки.

Шестима полицаи — някои униформени, а други — не, въоръжени със служебни пистолети, се появиха и тръгнаха напред.

Приятелката на Неса беше една от тях.

Неса закри до нея.

Една доста надарена млада жена в рокля с пайети изскочи от библиотеката с ужасени очи.

— Мишка!

Полицайте и пистолетите им изчезнаха.

Неса покри лицето си с ръце.

— О, за бога! — каза Хестия с отвращение и заслиза надолу по стъпалата.

— Това е онази глупачка, Анджелина. — Калиста протегна към Мак ръката си и той ѝ помогна да се изправи. — Да се плаши от някаква безобидна мишка!

Когато Калиста тръгна след сестра си, Мак каза:

— Госпожице Калиста, ако има проблем, мога да изиграя ролята на изстребителя.

Калиста се завъртя.

— Ние ще се погрижим за това! — Тя явно се беше съвзела. Гласът ѝ стана по-мек. — Искам да кажа... това не е проблем. Ще се погрижим.

Той я проследи с очи как слиза. Тези жени — високи, с достойнство, бяха южнячки до мозъка на костите си, горди, от онези, които лекуват болните, хранят гладните, вземат нещата в свои ръце.

Хестия и Калиста бяха жените, отгледали Неса. Щеше да е добре да не го забравя.

Пралелите изчезнаха в библиотеката, после отново се появиха.

Калиста държеше малък капан, покрит с кърпа.

— Безплатна добавка към нашето парти — каза тя и се засмя.

Повечето от гостите също се засмяха.

Анджелина потрепери, притисна юмруци към устните си.

— Това е мишка. Отвратителна е.

След разрешаването на случая лелите забързаха към задната част на къщата. Към Мади, която стоеше с ръце на мършавите си хълбоци и

гледаше към тях.

— Момичета, предупредих ви за тази мишка. Кажете, не ви ли предупредих?

— Да, госпожице Мади — отвърнаха двете едновременно и с капана в ръка Калиста изчезна зад една затворена врата.

Пискането спря и гостите се върнаха към разговорите, но Мак ясно чу една дребна четирийсетгодишна жена да казва:

— Тук съм на пансион, и да ви кажа, снощи ги чух да цвърчат на тавана. Първата, която изтича по възглавницата ми...

Усилената музика и оживените разговори я заглушиха.

Мади улови погледа му и извика:

— Господин Мак, трябва да хапнете нещо, преди да започнете да удовлетворявате дамите.

Той вдигна вежди.

— Да удовлетворявам дамите?

— Всички искат да танцуват с вас. По-добре се захващайте с това. — Мади погледна към един от келнерите, когато той мина с поднос, натоварен с ордьоври, изръмжа и подсвирна след него.

Мак слезе по стъпалата.

Хестия стоеше долу и го чакаше.

— Калиста ми каза, че сте проявили готовност да изиграете ролята на изстребител. Искам да ви благодаря за предложението, но не бихме могли да използваме приятелството ви за такова мръсно нещо.

— Мъжете са създадени на тази земя, за да бъдат използвани от жените. — Погледът му откри Неса.

— И таз хубава!

Той долови една нотка в гласа на Хестия, от която му стана ясно, че е сгафил. Но не знаеше как. Не беше казал нищо повече от истината. Все пак жените имаха способност да се обиждат за нищо, а повечето жени държаха устата си затворена заради онова, което можеше да им даде.

Хестия не знаеше кой е, но дори и да знаеше, той предположи, че тя пак щеше да каже каквото иска, без да й пука какво би могъл да им даде.

— Де да можехте да водите и разговор по същия начин, както танцувате. — Бледите й сини очи го гледаха проникателно.

— Кое бихте предпочели да правя?

— Повечето мъже умеят да водят разговор.

— И аз така смятам.

— Все пак се чудя къде сте усвоили едното умение толкова добре, а другото толкова лошо.

— Това е една от мръсните ми тайни. — Той ѝ подаде ръка.

Тя я взе и те влязоха сред тълпата.

— Да, имате вид на човек с тайни. — Тя погледна към едно възхитително, стройно създание, докато си проправяше път през тълпата към тях.

Високата жена се открояваше сред всички. Гримът ѝ беше толкова драматичен за вкуса на Мак, с оградени в черно очи, и кожа, която изглеждаше противна на пипане. Беше с дълги до лактите черни ръкавици без пръсти; лъскава рокля на волани с телесен цвят обгръщаше пищното ѝ тяло. Всяко перце на шоколадовокафявата боа около врата ѝ беше украсено с пайети.

Много от гостите я спираха, щом я видеха, говореха ѝ, усмихваха се дружелюбно или развеселено. Тя говореше любезно с всички, но държанието ѝ към тях беше спокойно.

— Мъж без тайни е като бамя без сос табаско. Скучна. Безвкусна. — Хестия прегърна жената, която се извисяваше над нея. — Даниел, този костюм е удивителен!

Мак се слиса.

— Нали, скъпа? — Даниел разпери ръце и се завъртя бавно в кръг.

— Точно това очаквахме от теб. — Очите на Хестия блестяха, когато ги запознаваше: — Господин Мак, това е Даниел Френдли, един от дългогодишните ни пансионери.

Мъж, който се облича като жена.

Хестия отпусна длан върху ръката на Мак и каза поверително:

— Господин Мак е гадже на Неса.

— Сериозно? — Даниел наклони глава.

— Днес следобед е бил прострелян, докато я спасявал от някакъв нападател.

— Сериозно?! — повтори Даниел и огледа Мак от глава до пети.

Хестия заключи:

— Освен това той разследва Мънистените бандити.

— Серио-о-зно? — Този път Даниел проточи въпроса.

Дали Мак не беше намерил един от обирджииите на банката! Отблизо Даниел не беше толкова млад, както изглеждаше на пръв поглед. Но нямаше наболи косъмчета по брадата, ръцете му бяха красиво маникюрирани, а великолепната му руса коса явно беше естествена.

Да. Това би могъл да е един от онези типове.

— Следовател. Колко очарователно! — Даниел притисна един дълъг червен нокът към бялата риза на Мак.

— Какво ви накара да станете следовател?

— Любопитен съм — каза Мак откровено.

— Мога да го потвърдя. — Хестия се разсмя. — Джентълмени, ще ви оставя да се опознаете.

Даниел хвана Мак под ръка.

— Не се тревожи за нас, скъпа. Ще го направим.

Хестия махна с ръка и се отдалечи.

— Заинтригувахте ме — каза Даниел. — Гледам ви и се питам как успяхте да привлечете вниманието на нашата Йонеса. Не сте от типа мъже, с които обикновено се среща.

— Не съм ли? — При споменаването на Неса и други мъже Мак откри, че раздразнението му бавно нараства.

— И какви са мъжете, с които обикновено се среща?

— Нищо особено. Просто мъже като... Алън Арсенолт. Вижте го, ей там.

Мак се обърна и видя Неса да прегръща прочутия певец, известен както с таланта, така и със скандалните си връзки.

Алън се наведе да я целуне и когато се изправи, тя се беше изчервила и се смееше.

— Какво прави той тук? — попита Мак с нарастваща враждебност.

— Стар приятел е на семейството — каза Даниел.

— Защо я целува? Сигурно е на два пъти повече години от нея.

— Но я го погледнете. Страхотен е. И е хлътнал по нея, само че тя не го иска. Кой знае, може пък тази вечер да поумнее и да го вземе. — Даниел се ухили. — Няма да е първият път, когато някоя Дал се омъжва за пари.

— Що за мъж ще е този, който би се оженил за жена, за която знае, че го взема само заради парите му?

Даниел го изгледа невярващо.

— Такъв, който желае Йонеса Дал толкова отчаяно, че е готов на всичко.

Мак изсумтя и се облегна на стената.

Даниел се присъедини към него.

— Когато жена като тази те иска, танцуваш по свирката ѝ и даже плащаш на оркестъра.

Думите му попаднаха точно в целта. Танцуваше ли Даниел по свирката на Йонеса?

Тя щеше да се изненада много, ако си мислеше, че може да изцеди Мак по същия начин, както изцеждаше другите.

Даниел продължи:

— Въобразява си, че разбира хората, но под повърхността е мека като масло.

Или твърда като диамант. — Мак проточи врат, когато Алън поведе Неса към балната зала и двамата изчезнаха от поглед.

Така беше по-добре. Мак можеше да насочи цялото си внимание към Даниел.

— Харесвате Неса.

— Да. Харесвам я много. Но не я ли харесваме всички? — Даниел го погледна, шокирайки го с одеждите и подигравките си. — Госпожица Хестия и госпожица Калиста са истинските ми любимки. Направили са за мен повече от всички на този свят, така че се опитвам да се грижа за тях и за Неса.

— Задължени сте им, така ли? — Дали Даниел не беше помагал на Неса от благодарност? Спомняйки си инструкциите на Неса, Мак се опита да се усмихне.

Даниел се засмя и закри очи.

— По дяволите, човече, ако обещаете да не правите това, ще ви разкажа всичко.

Облекчен, Мак изтри усмивката си.

— Само че първо — Даниел побутна Мак към трапезарията — аз съм на диета и умирам от глад. Да хапнем.

Мак също беше изгладнял. Това бе един дяволски дълъг ден.

Отидоха в трапезарията и първото нещо, което Мак видя, бе подредената маса. В този миг чу някой да казва: „О, за бога!“ с такова отвращение, че се обърна назад към фойето, очаквайки да види някой

критикар, който прави гаден коментар за Даниел. Може би онази дребната, набита, лошо облечена жена беше тази гаднярка, но тя се взираше в него.

Мак се разрови в паметта си. Познаваше ли я?

Но по-важното беше дали тя го познава. Защото ако случаят беше такъв, с неговия маскарад беше свършено още преди да е започнал.

— Коя е тази? И какво съм й направил? — попита той гласно и — надяваше се — с убедителна невинност. Разбира се, единствената беда беше, че не му пукаше.

— Това е Пати ди Стефано. Живее в таванската стая — каза Даниел.

Пати ди Стефано. Рийд я беше споменал като възможна извършителка, но когато Мак нареди да издирят цялата лична информация за нея, бяха ударили на камък. Тази Пати или беше болна на тема личен живот, или беше дяволски виновна.

Като понижи глас, Даниел каза:

— Погледнете я. Опитвах се да й помогна, но тя ме игнорира. Облича се все с тези скапани дрехи. И така и не си маха мустаците. Това е най-антисоциалният човек, когото съм срещал, и обикновено не идва на партита.

Мак я изглежда с присвити очи.

Пати отвърна на погледа му, настръхнала от неприязън.

— Охо! Я виж как ви оглежда! — Даниел прозвуча замислено и го огледа преценяващо още веднъж. — Май не ви хареса много-много, а?

— Аз съм страхотен пич — каза Мак.

— Пати! — Калиста се втурна напред и се опита да вземе багажа на Пати. — Какво стана, скъпа? Мислех, че си в Ню Йорк досега.

Даниел се напрегна да чуе отговора.

Пати си дръпна багажа.

— Полетът закъсня по технически причини, а после го отмениха заради проклетата буря.

— Прекарала си целия ден на летището?

— Аха. Не ми разрешиха да пуша. — Пати се закашля дълбоко.

— Бедната! — съжали я Калиста. — Сигурно си умряла от глад! Ела и си вземи нещо за хапване.

С очевидна антипатия погледът на Пати се плъзна по събраното множество, след което се спря отново на Мак по начин, от който косата му се изправи.

— Добра идея. Нека да си оставя първо куфара.

Когато тя тръгна към стълбите, Даниел продължи и произнесе тихо:

— Това е... странно. Трябва да е бил един доста гаден ден на летището.

— Всеки от нас го е преживявал. — Мак я проследи с очи как изчезва към горните етажи на къщата, след което се присъедини към Даниел на бюфета.

Даниел разтърка ръце и Мак си помисли, че това е първият мъжки жест, който вижда у него.

— Опитайте наденичката — посъветва го той. — Това ще ви научи да уважавате кайена^[1].

— Добре. — Мак си взе чиния. — Говорехте ми за Неса.

Мътните да я вземат тази Пати, точно сега ли трябваше да се появи. Само още петнайсет минути да се беше забавила на летището и Мак щеше да е чул версията на Даниел за историята. А някъде по средата на тази история, предполагаше Мак, имаше следа към обирите и начина, по който бяха извършени.

— Разкажете ми защо те са толкова добри — каза Мак.

— Госпожица Калиста и госпожица Хестия... когато имах парични проблеми, двете успяха да ми уредят заем от една банка. — Даниел подбираше много внимателно думите, сякаш вървеше през минирано поле и само една погрешна сричка можеше да накара някоя мина да избухне в лицето му.

— Как?

— Имат такива връзки, каквито не можете да си представите.

Мак огледа гостите, които идваха и си тръгваха, смееха се, говореха, ядяха. Видя началник Кътър да се носи подир една великолепно жена, която — надяваше се той — беше съпругата му. Разпозна кмета, един чудесен тромпетист, един солист на джаз бенд и най-новата холивудска знаменитост.

Връзки? А-ха. Да, вече можеше да повярва.

— Не бих могъл да се справя сам. Те направо ми спасиха живота. — Даниел се изправи, вдигна чашата си за тост, който ефикасно спря

всички въпроси на Мак, и извика: — За момичетата Дал, още дълго да ни събират като най-изтъкнатите дами на Ню Орлиънс!

— За момичетата Дал! — извикаха в един глас гостите.

Явно Мак нямаше да изтръгне повече информация от Даниел. Но това не означаваше, че Даниел не е в началото на списъка му със заподозрени.

— Хайде, Мак — подкани го Даниел. — Да спасим Неса от Алън.

— Струва ми се казахте, че тя харесва Алън.

— Да не мислите, че много се интересува какво мисля? — Даниел направи гримаса. — Напълно съм сигурен, че тя харесва само вас.

[1] Много лют червен пипер. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТ

Неса ги видя да идват и като залепи една целувка върху бузата на Алън, го остави сам и се понесе към тях. Към Мак.

Дъхът му секна, когато си спомни целувката, която си бяха разменили; в началото Неса беше предпазлива и той я бе заставил насила, вместо да я ухажва. Следващия път щеше да сдържи страстта си и да използва малко финес, да ѝ покаже, че не е наистина някой брутален тип с плашещо лице и без врат — макар че точно такъв беше в действителност.

— По дяволите! — изруга той, когато Рав Удланд ѝ препречи пътя. Младото ченге се движеше на зигзаг, полупиян и треперещ, когато я прегърна.

Хлапетото искаше да танцуват и Мак вече знаеше какво ще направи тя.

Неса се остави в ръцете му и му позволи да я отведе, но преди да изчезнат на дансинга, сви рамене към Мак и се усмихна.

— Да ви гледа човек двамата е като да гледа два влака в един и същи коловоз, които всеки миг ще се сблъскат — каза Даниел. — То е неизбежно, страшно, и същевременно не мога да си откъсна очите.

Някъде отстрани се чу дрезгав глас:

— Да, ще е истинско бедствие.

Мак погледна към Пати ди Стефано.

Стоеше до него. Миришеше на цигари, изглеждаше отвратително и го предизвикваше като голям, агресивен булдог.

— Защо бедствие? — попита той хладно.

— Защото не разбирате.

— Не разбирам какво? — Беше напълно сигурен, че това, което не разбира, е тя.

— Ако се каните да се биете, си тръгвам — предупреди ги Даниел.

Мак не му обърна никакво внимание.

Нито пък Пати.

— Не разбирате тези хора. Хората в Ню Орлиънс. Южняците. Всеки път, когато говорят бавно, им сваляте по десет точки от теста за интелигентност.

— Не мисля, че са глупави.

— Мислите само, че сте по-умен.

— Оставям ви. — Даниел изчезна в тълпата с шумолене на дрехите и перата, с които се бе окичил.

— Аз съм по-умен от почти всички. — Може би това го правеше арогантен задник, но си беше истина и Мак нямаше нищо против да го каже, особено на тази ниска, набита, късо подстригана и заядлива петдесетгодишна лелка. Знаеше ли тя кой е той? И ако знаеше, защо не излезеше отпред да го каже?

Възможно ли беше тя да е една от Мънистените бандити? И ако беше... това ли беше нейният начин да посреща предизвикателството на един следовател?

— Не разбирам хората в Ню Орлиънс, ако това искате да кажете. И как бих могъл? Те не казват какво мислят.

— О, казват, казват. Само че го казват малко по-внимателно, отколкото нас. Трябва да научите кода. — Тя махна с пръсти, пожълтели от никотина. — Както например биха ви казали, че аз играя в противниковия отбор.

— Лесбийка сте.

— Точно така. Схващате. — Тя се огледа. — Виждате ли онзи старчок ей там? Онзи с отпуснатите панталони и шкембе с размерите на пещ?

— Онзи дебелия.

— Не. — Пати вдигна предупредително ръка. — Никога не употребявайте *дебел*. Нисък за теглото си. И, разбира се, най-популярното: „Бога ми!“.

Той си пое дълга, бавна глътка въздух. „Бога ми?“ Беше чувал тази фраза преди. Беше я чул от Неса. Тя продължи:

— От онези фрази, които са подходящи за всяка ситуация. — Пати показва една матрона, облечена в блуза с корсаж и джинси, отрязани под коленете. Ще я употребят, когато искат например да кажат, че някой си е правил пластична операция, боядисва си косата в различни нюанси или носи нещо неподходящо. „Бога ми, огледалото в стаята й май не работи както трябва“. — Тя се усмихна, когато

господин Лъожьон забърза през тълпата, опитвайки се да хване пияната си млада съпруга. — Ще я кажат и за мъже, които са се развели с жените си, оженили са се за някоя млада и са започнали да се мислят за млади. „Бога ми, този се опитва да напъха сварен макарон в тигрица“. — Тя го погледна право в очите. — Както и за янките. „Янките не са виновни, че са се родили на север от цивилизацията, бога ми“.

Той почти чу смеха на Неса в главата си.

Пати продължи:

— Ако ви кажат направо: „Бога ми“, това означава, че сте страшно досаден и ви казват да вървите по дяволите.

Погледът му се спря на Неса.

— Наистина.

Неса го хвана, че я гледа, освободи се от прекалено плътната хватка на Рав, извини се и се отпрати към него.

Той я гледаше как се приближава, искаше му се да я вземе в прегръдките си, без да го е грижа за никого друго.

— Впрочем, госпожице Ди Стефано, защо сте толкова загрижена какво си мисля за хората в Ню Орлиънс?

— Вижте, живяла съм тук петнайсет години. Тук е различно от Ню Йорк, от Чикаго, от Фиби. Това не означава, че е лошо, просто е различно. По-сърдечно. — Усмивка смекчи грубите ѝ черти. — Място, където е по-важно да си щастлив, отколкото прав. На мен ми харесва. Харесва ми топлината, влагата, харесват ми маниерите. Ако не ви харесват — ако не харесвате Неса — тогава вървете по дяволите. Не ми трябва някой проклет янки да ми сече в гнездото. — Тя се изрепчи, явно доказателство, че живеенето между възпитаните жители на Ню Орлиънс не я е излъскало.

Неса пристигна точно, когато Пати си тръгваше.

— Какво направи на госпожица Пати?

— Нищо. — Той видя няколко глави да се обръщат към тях. Хора, които искаха да говорят с Неса, да бъдат с Неса. Така че Мак обви ръка около кръста ѝ, придърпа я по-близо към себе си и я обърна към трапезарията. — Понякога хората от Ню Йорк се гневят по-лесно от останалите.

— Нима? Така ли мислиш?

— А ти?

— Да, но изглежда то се отнася до повечето хора от Севера. Сигурно дишането на по-студен въздух в детските години ви прави сприхави. — Докато говореше, тя отпусна ръката си върху ръкава му, погледна го и се усмихна.

Като не забравяше лекцията на Пати, той вдигна вежди и я попита:

— Сприхав? Това ли е вежливият начин да кажеш, че съм лош?

Тя се засмя, дълбоко и радостно.

— Бързо схващаш.

— Винаги съм учил бързо. — Той я поведе през трапезарията, избягвайки един тип, облечен в екип на гимназиалния футболен отбор и отнесена усмивка. Стигнаха до кухнята без инциденти и излязоха през задната врата на верандата.

В задния двор нямаше хора, беше тъмно, с изключение на светлината, която идеше от прозорците, и тихо, освен звуците от музиката, която проникваше през вратата на балната зала. Прясно окъпаната месечина обливаше със сребърното си сияние твърдите, лъскави листа на магнолията. Редици от дървета с огромни клони, обвити с повет и рози, над покритата с плочи алея, и една стена ограждаха цветята, пейките, градината с билки.

— Така е много по-добре. — Сега имаше Неса само за себе си. Спуснаха се по стъпалата и под арката от листа. — На това парти има само една жена, с която искам да танцувам.

— Танцува с лелите ми и ги направихте много щастливи. Благодаря ти.

Отбягваше ли го? Наистина ли си мислеше, че това ще проработи?

— Лелите ти са истинско удоволствие. Но сега искам да танцувам с теб.

— Виж ти. Не си длъжен. Всичко е наред. — Тя леко разтърка ръката му. — Сигурно си изморен.

— Чуй оркестъра. Сега свирят бавно парче. Това няма да измори нито мен, нито теб. — И със снизходителна усмивка той протегна ръка с дланта нагоре и зачака.

Тя нямаше извинения да не приеме. Сложи ръка в неговата и той бавно я завъртя.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Очите на Джеремая се заковаха в нейните. Той ѝ се усмихна подканящо, казвайки ѝ без думи, че е безобиден. Излъга.

— Танцуваш много добре като за... — Колебанието ѝ продължи прекалено дълго.

— Като за гангстер?

— Съвсем не — отрече тя и се зачуди на избора му на думи. — Искях да кажа... като за мъж.

— Мъжете не танцуват ли?

— Рядко и с нежелание. Поне доколкото аз мога да съдя. — И съвсем определено никога по този начин с плътно допрени бедро в бедро, хълбок в хълбок, с такава бавна, замаяна съблазън, която сплиташе телата им и от която чувстваше топлина, каквато никога преди не бе чувствала... освен по време на секс.

Танцуването с Джеремая беше по-добро от секс и движението, фрикциите, участието я караха да се пита какъв ли щеше да е сексът с него.

Тя се засмя на себе си. Сякаш не се бе питала вече.

— Мотаеш се с неподходящия тип мъже — каза той.

— Може би е вярно. Но единствените мъже, които знам, че обичат да танцуват, са гейове и макар да се наслаждавам на приятната им компания, намирам, че ми харесва онзи малък порив, който се поражда между мъж, който проявява интерес и жена, измъчвана от неосъществими желания.

— Аз наистина проявявам интерес и те уверявам, че не е никак малък.

— Кое не е малко? — Тя осъзна какво имаше предвид той секунда по-късно.

— Поривът ми.

Неса се опита да отвърне нещо остроумно и без да показва смущение.

— Аз... не мислех това. Защо танцуваш толкова добре?

— Изкарах колежа като кавалер на богати стари жени.

— Не, сериозно.

— Да. Сериозно.

Той звучеше сериозно, но тя не можеше да повярва.

— Какво? Не си могъл да получиш стипендия?

— Аз... преживях инцидент, когато бях тринайсетгодишен, и останах да повтарям, отпаднах от училище.

Тя примига, искаше ѝ се да го попита за инцидента.

Но той я завъртя в кръг, озоваха се под втората арка и оттам във вътрешния двор, където водата от фонтана обливаше стария, хлъзгав камък.

Той продължи:

— Гимназиалната ми диплома беше такава, че ме елиминира веднага от състезанието за почти всички стипендии за колежи. Но винаги съм знаел, че по един или друг начин ще завърша колеж и една много богата, самотна жена предложи да ми покаже как да направя солидно количество пари, докато посещавам лекциите и получавам хубави оценки.

Не му повярва. Не можеше да му повярва. Знаеше, че подобни неща се случват, разбира се. Но не и на Джеремая. Не на този мъж, който показваше такава самоувереност.

— И се научи да танцуваш.

— Да танцувам... както и други неща. Научих се как да се обличам. Научих се как да целувам. — Той плъзна ръка под брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ нагоре. — Освен това се научих как да правя любов с жена, за да ѝ доставя върховно удоволствие.

Това я накара да занемее.

— Бил си жиголо?

— И така може да се каже.

— Щом си научил толкова много, защо е необходимо аз да провеждам разговорите с банковите служители вместо теб? — Тя се опитваше да върне този разговор към реалността, към завършека на един дълъг, горещ нюорлиънски ден. Но сенките се плъзнаха по чертите му, играта на мрака и светлината подчертаваше тежките му клепачи, блясъка на очите му, извития нос и силната челюст.

— Онези жени никога не са изисквали разговор.

Неса не знаеше дали да се засмее, или да изсумти невярващо.

— Бях научен на подходящите фрази. „Очите ти са очарователни тази вечер.“

Тя понечи да му благодари, но изведнъж разбра, че той изрежда серия комплименти.

— Тази рокля подчертава прекрасната ти фигура — продължи той с един тон по-дълбоко от нормалното. — Гласът ти е като славей.

— Чувал ли си изобщо някога славей?

— Не, но очевидно това нямаше значение. Завърших колежа без никакви дългове и с отлични препоръки, намерих си работа в... в моята компания. Никога не съм се обръщал назад.

— Имаш собствена компания?

— Защо питаш?

— Защото изглеждаш като мъж, който не би приемал нареждания от друго.

— Права си. — Той обхвана кръста ѝ между двете си ръце и я завъртя, така че гърбът ѝ се опря в стената. — Толкова си права. — Целуна я.

Тази целувка не беше притискане на устни, а бавно навлизане в устата ѝ, сладък допир на езици, на миризми, на топлина. Той я целуна като мъж, който имаше всичкото време на света, като мъж, който си изкарва прехраната като задоволява жени. Неса отново остана без дъх и отново езикът му влезе и излезе, опитваше я, примамваше я.

Музиката се носеше във въздуха някъде отдалече. Фонтанът изпълняваше своя собствена мелодия. Ароматът на лилии се надигна като тежък парфюм от топлата, влажна пръст. Секундите отминаваха една след друга, превръщаха се в минути, изпълнени с блажена чувственост.

Само да не беше вече толкова отпусната, доверчиво позволявайки му да я отведе там, където той искаше, да му повери грижата за себе си. Някак неясно осъзнаваше, че е глупаво да изпитва подобни чувства към мъж, когото бе срещнала едва тази сутрин. Но този мъж я бе защитил от бурята, беше я спасил от нападател, целуваше я като любовник. За дванайсет часа бяха преживели повече, отколкото повечето двойки за месец.

Той я ухапа, зъбите му се затвориха върху горната ѝ устна, вкусваха я, съвсем на границата на болката, и тя забрави да диша. Тялото ѝ се разтърси, всеки мускул се стегна, сякаш той бе изпратил

електричество право в клитора ѝ. Боже. Боже, тя се люшкаше на ръба на оргазма, бореше се да не капитулира прекалено прибързано и прекалено рано.

Спасението дойде, когато нещо — нещо голямо — падна от стената и се приземи на няколко крачки в лехата с цветя.

Неса подскочи и се притисна отново към стената. Джеремая застана пред нея и се взря в натрапника. Беше мъж. Той тръгна слепешката и изруга.

— Какво правите тук? — попита остро Джеремая.

— Охо! Като ви гледам, май наистина напредвате бързо — прогърмя пианският глас на Райън Райт и той се изсмя гръмогласно.

Тя трепна при вулгарната му шега. Дали ги беше *наблюдавал*!

— Махайте се. — Тонът на Джеремая не остави никакво съмнение у Райън — и у нея, — за намеренията му, ако Райън не се подчини.

— Мислиш се за много умен — изпелтечи Райън. — Лайно.

Джеремая тръгна към него, голям, заплашителен мъж.

Райън залитна назад, завъртя се и побягна към къщата.

Джеремая го последва.

Неса го дръпна за ръкава.

— Джеремая, моля те. Остави го.

Той спря. Погледна към юмруците си, после се обърна и отново я взе в ръце.

Но беше прекалено късно. Вулгарните намеци на Райън продължаваха да ехтят в съзнанието ѝ.

Напредвате бързо! Да, бяха напреднали. За колко? За десет минути? Двайсет? Тя нямаше представа. Знаеше само, че гърбът ѝ е опрян в стената и тялото ѝ трепери от горещина и желание. Той я притисна към себе си с една ръка и ерекцията му се притисна между бедрото и таза ѝ. Палецът му разтъркваше зърното ѝ в малки кръгове, всяко движение създаваше все по-голяма възбуда, все по-голяма интимност... С мъж, когото почти не познаваше. За Неса, която беше работила толкова здраво през всичките тези години, игнорирайки либидото си, Джеремая беше изкушение, което тя никога не би си позволила.

Но стана още по-лошо: едната ѝ ръка се вдигна и стисна бицепса му, а другата се обви около кръста му. Тя го прегърна, сякаш не

можеше да стои без него и в същия миг си даде сметка, че наистина не е сигурна дали може. Сенките се спуснаха, обгърнаха го като кадифе, правейки кожата му мургава. Тъмните му мигли не можеха да скрият блясъка на очите му.

— Ще остана тази нощ. — Гласът му беше нисък, дрезгав. Той не чакаше покана. Искаше.

— Какво? Не. Не, ти... това е невъзможно, при положение че паралелите ми са в къщата. — След това си помисли: „Въобразявам си прекалено много“ и избъбри: — Искам да кажа, че можеш да останеш, разбира се, че можеш. Винаги остават много хора, защото са прекалено пияни, за да си отидат, а ти си прострелян, така че имаш пълното право да останеш. Но...

Той допря показалец до устните ѝ.

— Но няма да ми позволиш да дойда в леглото ти... за което всъщност питам.

Хубаво. Значи не си беше въобразила. Кое то я накара да се чувства по-малко глупава и под още по-голямо напрежение.

Много по-голямо напрежение. Беше се облегнал върху нея. Надвесил се беше над нея. Държеше я така, сякаш не танцуваха, а правеха секс. С всяка глътка въздух се изпълваше с неговия аромат и единственото, което продължаваше да чувства, беше силното желание, много близко до кулминацията.

— Ние работим заедно. Няма и двайсет и четири часа, откак се познаваме. Дори не трябва да се... целуваме.

— Нито пък да танцуваме.

— Точно така. — Подиграваше ли ѝ се? — Вероятно всичко това е реакция на бурята и опасността от нападателя, както и... хм, от питиетата, които изпихме. Никой не се възбужда само като стои в градината сред храстите орлови нокти.

Той се засмя, с нисък и дълбок глас.

— Скъпа, аз съм мъж. Надървям се само като кажеш „орлови нокти“. Разбираш ли... — Думите, произнесени по такъв начин, накараха зърната на гърдите ѝ да се втвърдят. Тя дръпна връзките на ризата му.

— Значи не си луд?

Боже, Неса. Като че ли си в гимназията.

— Взел съм Градинския апартамент в „Оливър хауз“. Никакъв проблем да се върна тази вечер...

Никакъв проблем! Тя предполагаше, че е така. Градинският апартамент беше един от най-хубавите в града и фактът, че е отседнал там показваше недвусмислено колко много го цени компанията, в която работи.

— ... Само че не вярвам, че това желание се дължи на орловите нокти, нито на бурята или алкохола. Първия път, когато те видях, си помислих... — Той спря.

— Какво си помисли? — Тя отчаяно искаше да знае какво си е помислил. За всичко. Защото въпреки че бе споделил това-онова за живота си, дълбоко в себе си тя знаеше, че този мъж крие тайни, които никога не е разкривал. На никого.

— Някой ден ще ти кажа.

Някой ден... всички негови тайни... само че какво щеше да иска в замяна?

С бавно, мъчително движение той се отдръпна от нея.

— А тази вечер ще се прибера. По кое време да те взема утре?

— Утре?

— Ами... ще излезем на среща.

Начинът, по който той произнесе „среща“, я накара да мисли, че сигурно има предвид нещо съвсем различно. Температурата ѝ се повиши.

— Не, всъщност... не можем... да се срещаме. Прекалено скоро е. Не е правилно. — Очакваше той да изтъкне, че това са два съвършено различни аргумента.

Вместо това просто се наведе да я целуне и я пусна в последната минута.

— Тогава ще се видим в понеделник сутрин. Ще работим по случая и ще се престорим, че тази вечер никога не се е случвала.

— Да. Точно това искам.

— И аз така си помислих.

ПЕТНАЙСЕТ

В събота сутринта Мак седеше на долния етаж в Градинския апартамент в „Оливър хауз“ и гледаше дивиди със запис на един от обирите, прелиствайки записките на началник Кътър. Мобилният му телефон иззвъня, той погледна номера и вдигна вежди; след миг изключи звука на телевизора и отговори.

Без никакво колебание. Какво да се прави, тя не можеше да бъде друга, а него вече не го беше грижа.

— Здравсти, мамо. Какво има?

Гласът на майка му, неуверен, както винаги, произнесе:

— Здравсти, Джеремая. Как си?

— Добре. Имам много работа. — Макар да беше гледал видеото стотици пъти, той не отлепваше очи от екрана. — Ти как си? Как е Мич?

— Добре е. Каза да ти предам, че те обича — избърбори тя.

Да, бе. Обичта беше последното нещо, което доведеният му баща изпитваше към него.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Нямам нужда от нищо. — Сега тя звучеше разтревожено. — Само че брат ти си идва вкъщи за няколко седмици и се надявах... Искам да кажа... знам, че си зает, но ще е чудесно, ако можеш да си дойдеш. Заради него, нали разбираш. Винаги ти се е възхищавал.

— Той е добро хлапе. — Мак наистина го мислеше. Единственото, което свързваше него и Джо беше майка с капризен и непредвидим характер и независимо, че Мич, най-дразнещият задник, който Мак познаваше, беше баща на брат му, Джо беше свястно момче.

— Вече не е хлапе. — Гласът ѝ потрепери. — След като си тръгне, се връща да служи втори път.

Мак стана сериозен.

— Мили боже, защо?

— Казва, че е добър в това, което прави, и че се нуждаели от него.

— И какво точно прави?

— Не казва.

Пак някоя от неговите работи.

— Хубаво, ще дойда.

— Добре! Пастрокът ти твърдеше, че нямало да се съгласиш, но аз си знаех, че ще го направиш заради Джоузеф. — Тя прозвуча патетично.

Мак усети бодване на вина, което го раздразни и ожесточи.

— Да, ще дойда заради Джо.

Сякаш я беше зашлевил, майка му сдържа дъха си.

— Джеремая, аз също искам да те видя.

Преди около година майка му се беше опитала да говори с него за... някакви глупости. За отношенията им, предполагаше той, и онова, което се случи, когато беше на тринайсет. Не му се предъвкваха стари проблеми. Не сега. Всъщност никога. Трябваше да прекъсне, докато имаше възможността.

— Знам, мамо. Виж, трябва да тръгвам. Има някой на вратата. — И сякаш по даден знак някой почука в този момент.

Ако наистина имаше късмет, щеше да е Неса.

Погледна през шпионката.

Явно нямаше късмет.

Той отвори рязко вратата и попита:

— Какво правиш тук?

Гейбриъл Прескът отвърна:

— *Ти* какво правиш тук?

— Предполагам, че е нещо важно? — произнесе майка му в слушалката.

— Охранителят ми, дойде внезапно, от което съдя, че е важно. — Той отстъпи назад и позволи на Гейбриъл да мине през вратата.

Гейбриъл беше с тен, черна коса и високи скули, които доказваха испанския му произход. Силното му тяло и гъвкавите движения разкриваха умения за самозащита. Присвитите му зелени очи, обаче, разкриваха нещо съвсем различно — европейски нрав и силно раздразнение.

— Как е стигнал до апартамента ти без твое знание? — попита майката на Мак.

— Не съм си вкъщи. Намирам се в един хотел в Ню Орлиънс.

— Ню Орлиънс? Защо си в Ню Орлиънс? — Гласът ѝ прозвуча развълнувано. — Да не би да е заради Марди Гра? Отпуска ли си взе?

Ентусиазмът ѝ го накара да изскърца със зъби.

— Не, мамо. Не е отпуска. По работа е.

Гейбриъл пусна сака си на земята.

Нищо не можеше да помрачи ентусиазма на майка му.

— Винаги съм искала да отида в Ню Орлиънс. Моля те, Джеремая, отдели малко време за себе си. Хапни, пийни и потанцувай. Излез да си вземеш някоя слънчева баня, ако имаш възможност.

Спомняйки си партито от предишната нощ, Мак каза:

— Вече го правя, мамо.

— Това е добре. Много добре. Не се грижиш достатъчно за себе си.

Каквато и да беше, предположи той, тя си оставаше негова майка и не спираше да се тревожи за него.

— Добре, добре. Кажи на Джо, че с нетърпение очаквам да се видим.

— Окей.

— Окей. — Той затвори. Трябваше. Ако не го беше направил, сбогуването щеше да се проточи и да се превърне в цяла церемония.

— Какво *правиш* тук, Гейб?

— Поискам си незабавно подобряване на защитата на банките си. Дойдох да проверя момчетата си, онези, които я инсталират. И какво да видя на лентата на охранителната камера? Мак Макнот. Само че ми казаха, че не си Мак Макнот, а Джеремая Мак, застрахователен следовател, дошъл да разнищи обирите по време на Марди Гра. — Гейбриъл разпери ръце. — Да не си си изгубил ума? Ти си изпълнителен директор на „Премиер Сентрал“. Не трябва ли да ръководиш срещи на борда? Няма ли с какво по-добро да се занимаваш, вместо това да преследваш банкови обирджии?

— Не. Как върви ъпгрейждането на защитата?

— Добре.

— Само добре? — Това беше раздразнение.

— Електрическата инсталация в банките е древна. Попаднахме на термити. Ураганът Катрина е нанесъл много щети. Всичко отнема два пъти повече време, отколкото се очакваше. Би трябвало да удвоя калкулацията. — Гейбриъл съблече сако си.

— Главорез.

— Не е ли така? — Гейбриъл се отпусна на кушетката.

— Разполагай се.

— Благодаря. А ти защо се правиш тук на застрахователен следовател?

— Защото последният ми разследващ се влюби в първата от списъка ми със заподозрени.

Гейбриъл вдигна вежди.

— Мъж или жена?

За Мак не бе нужно повече, за да намери Неса на записа и да извика лицето ѝ в близък план.

— Охо! Бива си я. — Гейбриъл седна напред, с ръце на коленете, и втренчи поглед.

Същото направи и Мак.

— Преди седем години, мътните да я вземат, изгубила петстотин долара...

— Откраднала ги?

— Не, касиерката ги откраднала, но Неса не получила повишението, което очаквала. Веднага след това отива и организира да оберат банката ми.

— Изсмукано от пръстите.

Гейбриъл не се притесняваше да изкаже мнението си, забеляза Мак, и с безцеремонността си му напомни... за самия него.

— Би било по-лесно да си смени работата — сви рамене Гейбриъл.

— Не и в Ню Орлиънс. Тя е местна, дъщеря на едно от най-старите и уважавани семейства. Както изглежда, това е важно тук.

— Тогава защо не открадне много пари, а се задоволява с това?

— Защото ще привлече вниманието на полицията и на федералните, и ще се прецака.

— Ако я хванат, така или иначе ще се прецака. Защо да не рискува с по-голяма сума?

— Не я познаваш. Прави го, за да ме дразни. — Мак наистина беше раздразнен. Раздразнен и заинтригуван.

— Но тя не *те* познава. — Въпреки че изглежда Гейбриъл го познаваше. Като че ли беше проучвал миналото на Мак. — Тя не подозира, че изпълнителният директор на „Премиер Сентрал“ би

обърнал внимание на такива незначителни обири. Не подозира колко силно мразиш крадците. Теорията ти е лишена от всякакъв смисъл.

— А кое в тези обири *има* смисъл?

— Добре де. Имаш право. Безсмислените престъпления винаги са проблем. Мога да следвам логиката на едно престъпление за пари или от страст. Но подобно провинение ни в клин, ни в ръкав ме оставя напълно объркан. — Гейбриъл сви юмруци.

— Не съм си показвал физиономията тук — каза Мак. — Във фоайето не висят мои снимки. Но съм дал ясно да се разбере позицията ми. Всички, които работят за мен знаят, че изисквам образцова честност и почтеност от моите хора.

Гейбриъл кимна.

— И все пак още не си ме убедил, че Неса Дал е виновна, а ако е — каква ще е тази жена от едно от най-старите семейства в Ню Орлиънс, която ще тръгне да дразни избухлив мъж?

— Точно в това му е красотата. Има един педераст, който живее на пансион в къщата им. Той е безупречен.

Явно Гейбриъл прехвърляше информацията.

— Искаш да кажеш, че е убедила онзи да обере банките ти... Добре де. Имаш право. Съществува вероятност тя да е най-малкото близко до източника на проблема. Какви са ти впечатленията от нея?

— Умна е, както си и мислех. Тя и лелите ѝ твърдят, че са бедни, но харчат много пари за партита. Сигурен съм, че не малко мъже са готови да извършат не само кражба, но и нещо по-лошо само за един шанс между краката ѝ. — Мак наистина беше убеден в това.

Вече можеше да види въпроса, който се оформяше върху устните на Гейбриъл.

Ами ти!

Затова Мак смени темата.

— Има начин да се влезе в трезора на клона на Чартърс стрийт.

Това изправи Гейбриъл на крака.

— Какво?

— Преди сто години човекът, който го е построил, бил убит в него, престъплението така и не било разкрито и никой не разбрал как изобщо е влязъл вътре.

— Шегуваш се.

— Прекарах цяла сутрин в прехвърляне на вестникарски архиви онлайн и в четене на всичко написано за престъплението. — Макнот махна с ръка към лаптопа си. — Въпреки че претърсили внимателно, не бил открит никакъв начин за влизане. Зазидали трезора и превърнали мястото в склад, а след години всичко отишло по дяволите. Когато Френският квартал се съживил през шейсетте, един умен кучи син го възстановил и го превърнал в банка. През осемдесетте го продал на охранителна корпорация, която го препродала на „Прайм Файненс Интернешънъл“, която на свой ред го продаде на нас. Никога не са ми разказвали историята на банката.

— Нямаше да обърнеш внимание дори да ти я бяха разказали.

— Прав си. — Мак никога не се колебаеше да признае грешката си.

— Имаш ли причина да мислиш, че някой е използвал неоторизиран достъп?

— Не, но искам тази дупка да се запуши, така или иначе, освен това трябва да стане дискретно.

— Разбира се. Иначе ще се получи лоша реклама. — Гейбриъл извади бележник от джоба си и прелисти календара. — Бих поверил това само на най-доверените си хора... А те не са на разположение. По скалата от едно до десет на колко оценяваш опасността?

— На едно. Това е банка, в която в продължение на петдесет години не е имало обир в трезор. Но щом аз съм могъл да го науча, значи и друг може. Трябва да се справиш с това веднага.

— Не е възможно — отказа хладно Гейбриъл.

— Вършиш голяма работа за мен, а аз имам голямо влияние в банковия свят. Ако само намекна, че не съм доволен от фирмата ти...

Гейбриъл изсумтя, не особено впечатлен.

— Имам солидна репутация, а твоята е на темерут.

Мак едва не се разсмя. Но се въздържа.

— И без това е по-добре да се направи след Марди Гра, когато улиците са празни. Което означава, че трябва да сме приключили с трезора след дванайсет дни. Ще се върна за тогава.

— Колко ще останеш сега?

— Довечера летя.

— Хубаво. — Мак изключи телевизионния екран. — Хайде. Ще излезем да си вземем по едно кафе и мекици, а ти ще ми разкажеш

докъде стигнахте със защитата на банковите данни.

— Звучи добре. — Когато излязоха от вратата, Гейбриъл каза: — Значи си се маскирал като застрахователен следовател, надявайки се никой да не те познае, за да проникнеш в живота на Йонеса Дал и да я хванеш в крачка.

— Искам главата на Йонеса Дал на поднос — или доказателство, че е невинна. И без значение какво ще ми коства, искам хората, които са извършили кражбите.

— Може да пострадаш.

— Изглеждам ли ти като човек, който се плаши? — Мак провери вратата на апартамента си, за да се увери, че е заключена.

— Не. Изглеждаш като човек, който знае да се бие.

— Това е по-добре. — Макнот го поведе към оживената улица.
— Аз винаги печеля.

* * *

Ръсел Уимпъл се плъзна на стола зад една малка масичка във Френското кафене срещу пекарна „До“.

— Кафе — каза той на келнерката.

— Мекици? — Тя му се усмихна. — Пресни са, даже са горещи.

— Господи, не. — „До“ правеше най-хубавите мекици, но той не можеше да отиде там, нали? Мак Макнот и приятелят му бяха там.

Келнерката направи физиономия и се обърна. Той я хвана за ръката.

— Направи ми едно кафе „Бейлис“.

— Хубаво! — Тя се усмихна отново, разкривайки трапчинките на бузите си. Искаше му се да си мисли, че го прави, защото го харесва, но знаеше, че просто очаква по-голям бакшиш.

Без да сваля слънчевите си очила и със смъкната над очите шапка, той гледаше как двамата мъже говорят. Тяхната келнерка явно ги беше преценила като важни клечки, защото им се умилкваше. На Ръсел му се доповръща от нея. Повръщаше му се от цялата ситуация.

— Заповядайте, сър! — Келнерката сложи кафето пред него, грейнала в усмивка и излъчваща южняшки чар. — С допълнително сметана!

— Страхотно. Благодаря. — Той отпи една глътка и си изгори устата. — Ох. По дяволите!

— Добре ли сте? — Тя се наведе състрадателно, но когато той вдигна очи, я видя да се усмихва.

— Да, много смешно. Донеси ми изстудена вода.

Усмивката ѝ изчезна и тя побърза да се омете.

Току-що бе видяла бакшишът ѝ да се изпарява и той можеше да се обзаложи, че щеше да забрави за студената вода. Ама че кучка.

Толкова си мършав, че жените не те забелязват, момче. Сигурен ли си, че не си педераст!

— Млъкни — прошепна Ръсел и прогони мисълта, както се гони досадна муха.

Гейовете в затвора обаче те намираха за достатъчно красив.

— Млъкни! — каза по-силно той.

— Моля? — Келнерката беше застанала до него, разплисквайки вода по масата. Тя остави чашата с трясък. — Не е нужно да бъдете грубиян!

През улицата видя, че Мак и приятелят му стават.

Ръсел не ги беше изпуснал от поглед.

— Донеси сметката.

— Осем долара.

Той изпи кафето на един дъх, отново изгори устата си, сложи една десетачка на масата и ги последва на улицата.

Последната нощ беше проучил всичко около Макнот.

За един ден този мръсник Макнот беше успял да се регистрира в един от най-хубавите хотели в Ню Орлиънс, да посети всичките си банки и да впечатли Неса Дал до такава степен, че тя да го покани на годишното парти в Дома Дал.

Разбира се, Ръсел също беше поканен, но на клюкарите не им хрумваше дори, че си заслужава да бъде споменат. Никой никога не беше споменал, че е омаял старите дами Дал, нито пък говореха със страхопочитание как е бил прострелян, защитавайки Неса от някакъв крадец. Никога не го бяха нарекли гадже на Неса, нито пък шепнеха, че са го видели да я целува в градината. Даже не го забелязваха.

Но щяха да го забележат. Когато направеше на глупак Мак Макнот, той щеше да е богат, щеше да е известен, а кръвта на Мак Макнот щеше да изтича на земята.

Точно както преди.

ШЕСТНАЙСЕТ

По време на целия дълъг уикенд Неса не чу и думица от Джеремай Мак — добър знак, че е видял смисъла на аргументите ѝ и се е отказал да я преследва.

Така че беше много доволна. Можеше само да си представя колко неудобно щеше да се чувства в понеделник сутринта, когато влезеше в банката, облечена в най-консервативния си черен костюм със сако с едно копче, изгладена риза и обувки на токчета... Добре де, обувките ѝ не бяха изобщо консервативни. Бяха много високи, отворени отпред и червени. Ярko, шокиращо червени.

Някои хора биха казали, че тя е в конфликт със себе си.

Някои хора бяха грубияни.

— Здравсти, госпожице Дал, поздравления, че избягахте от Стефанозавъра! — Каръл вдигна палец нагоре.

Неса отвърна с усмивка и помахаше с ръка на касиерките, всички до една облечени отново в костюмите си за Марди Гра, всички доволни, че се е освободила, поне временно, от отегчителното усилие работата в банката да върви гладко. Кое то беше адски благородно от тяхна страна, като се имаше предвид, че по този начин оставаха под прякото ръководство на Стефанозавъра.

— Госпожице Дал, може ли да отворите трезорите, за да си вземем чекмеджетата? — попита Джефри. — Онзи звяр още не е дошъл...

— Тихо! — предупреди го Джулия.

Джефри продължи:

— След като си тръгнахте, тя е касиерът на трезора. Но ако не получим тези чекмеджета преброени, няма да отворим банката навреме. А сама знаете какво означава това. — Той вдигна въображаема примка около врата си, наклони глава и опули очи.

— Знам. — Неса пусна дамската си чанта в шкафчето си и го заключи. Мина зад гишето, набра кода си за трезора, изброи

банкнотите в чекмеджетата за кеш, занесе ги на касиерите и изчака, докато потвърдят сумите.

Както винаги, това отне двайсет минути и тя се запита какво би направила Стефани, когато влезе една минута след девет и никой от касиерите не е готов за работа. Как щеше да се отрази на безукорното ѝ досие?

— Тъъ... тук ли е господин Мак? — попита тя Каръл.

— Дойде много рано. Когато и аз пристигнах. — Каръл се усмихна.

— Каръл, мъжете не са месо. Те заслужават уважението, което се полага на всяко дишащо, съзнателно същество. — Неса видя доволната усмивка на Каръл и я побутна по рамото. — Добре, слушай: мъжете са въглеродни форми и заслужават понякога да бъдат хранени на вечеря.

— Хей! — престори се на обиден Джефри.

Жените се разсмяха и Неса забърза към офиса на Джеремая. Не защото искаше да го види, след като така лесно се бе отказал от преследването. Този тип се беше измъкнал само защото тя каза „не“... и това я изненада. Повечето мъже се изпаряваха веднага, когато видеха жената да проявява интерес или липса на интерес, или когато иска да води разговор, не харесва футболния отбор, на който симпатизират, или пък когато си поръчва нещо скъпо от менюто, или предлага да плати вечерята... Но тя можеше да се закълне, че Джеремая не се плаши лесно. Беше си помислила, че изглежда истински мъж, от онези, които знаят точно какво искат, поставят си цел и планират как да я постигнат, и не могат да бъдат разубедени от банални практически съображения като например факта, че работят със съответната жена или че двамата нямат нищо общо.

Да. Тя бе разочарована от характера му. По-добре сега, отколкото по-късно, когато щеше да е вложила време и емоции в него.

Точно така, Неса. Не влагай време и емоции в него. Престори се, че не си го пожелала още в първия момент, когато той влезе в банката.

Тя спря на прага на офиса му.

Той стоеше и гледаше някакви разпръснати листове по бюрото си, самото му беше разкопчано, беше сложил ръце на хълбоците си.

Добре изглеждаше.

Вдигна поглед към нея и без да поздрави, започна:

— Значи вече си тук. Добре. Гледала ли си записите от охранителните камери от кражбите?

И аз се радвам да те видя.

— Не, само кадри по новините и онова, което ни пуснаха в полицейското управление в петък.

— Добре. Качих ги на едно дивиди. А сега искам да седнеш и да ги изгледаш, като си водиш бележки за онова, което виждаш. — Той посочи един нов телевизор с плосък екран, закачен на стената, и два тапицирани с плюшени дамаски столове, сложени пред него.

Харесваш ли обувките ми!

— Знаеш, че не съм трениран наблюдател или някакъв специалист.

— Но имаш добро око и си чувствителна жена.

О, това бяха любовни думи, които всяко момиче искаше да чуе. Но хей, ако тя искаше да слуша любовни думи, единственото, което трябваше да направи, беше да легне по гръб на едно легло и той щеше да излее същински водопад от комплименти, добре подготвен за това от наставничката, която го беше обучавала, докато е следвал в колежа.

Придружител. Бил е придружител на по-възрастна, богата жена.

Тя още не знаеше дали да му вярва, но защо би я лъгал? Това не беше от онези неща, с които повечето мъже се перчат. Определено не и този, с неговия пронизващ поглед и мрачно лице, което криеше толкова много тайни.

Той продължи:

— Искам да знам, ако забележиш споразумение между някои клиенти или касиери. Искам да знам дали си разпознала някого, или мислиш, че си разпознала. Искам да знам също дали виждаш нещо общо между персонала преди, след това и по време на това.

Спомняше ли си той какво ѝ е казал? Спомняше ли си, че я е целунал?

— Пусни ги толкова пъти, колкото смяташ, че е нужно — не спираше той. — Води си бележки.

— Добре. — Благодарение на него тя сега осъзна, че той е в състояние напълно да ѝ устои, да не споменаваме факта, че сигурно беше най-скупната жена, стъпвала някога по земята, а червените, изрязани на пръстите обувки нямаше да променят този неоспорим факт.

— Какво още чакаш? Хайде. Започвай!

— Добре. — Тя отиде, взе дистанционното, което ѝ подаде, и измъкна един бележник и две химикалки. — Ти с мен ли ще гледаш?

— Не. Гледал съм ги достатъчно. Необходим ми е непредубеден поглед — твоя. — Той взе куфарчето си. — Ще използвам офиса на госпожица Декър. Имам работа, за която трябва да се погрижа.

— А тя къде ще е?

— На пода, разбира се. — И като се намръщи, той погледна часовника си. — Ако изобщо дойде.

Беше девет без десет.

Неса се настани, отчаяно опитвайки се да запази невъзмутимо изражение.

Той излезе и затвори вратата след себе си.

Тя се отпусна и се усмихна. Може и да беше най-скупната жена на земята, но Джеремая Мак току-що беше понижил Стефанозавъра до обект на подигравка в нейната собствена банка...

А Неса все пак беше човешко същество и не можеше да не се радва.

* * *

Мак сложи куфарчето си в средата на подреденото бюро на Стефани Декър. Погледна часовника на етажерката — златен часовник, онзи, който банката ѝ беше изпратила като награда в състезанието за осигуряване на най-много заеми за една година.

Часовникът показваше една минута преди девет.

В този момент чу токетата ѝ да чаткат по мраморния под и да приближава офиса, в който преди малко бе оставил Неса да гледа видеото.

Декър спря. Върна се назад. Чу я да изпъхтява от възмущение, после токетата ѝ бързо и шумно се понесоха към собствения ѝ офис.

Застана пред вратата, мърморейки:

— Винаги се прави на най-съвестната, а сега... — Тя изведнъж го забеляза. Трепна виновно, но бързо се съвзе. — Упражнявах една роля.

Не го интересуваше глупавото ѝ извинение — тя се беше оплакала от решението му в мига, когато бе започнал да се пита дали е била напълно права в годишните си оценки за характера и действията на Неса.

— Госпожица Дал използва моя офис днес, така че аз се преместих във вашия, за да мога да работя.

Тя примига, опитвайки се да проумее, но не успя.

— А къде се очаква да седя аз?

— Във фоайето има достатъчно бюра, на които банковите служители работят с клиентите. Сигурен съм, че госпожица Дал разполага с такова. Седнете там, така ще сте осведомена за всички евентуални проблеми, които могат да възникнат на етажа.

Когато сложи слушалката блутут на ухото си, той видя как плътна червенина се плъзва от шията към лицето на Декър, изкачва се по бузите и стига до челото ѝ, придавайки ѝ вид на неравномерно загоряла.

— Проблем ли има, госпожице Декър?

— Не. — Но тя стисна юмруците си, сякаш искаше да го удари.

Запита се дали тази жена вярваше, че гневът ѝ има някакво значение за него. После, като я изхвърли от съзнанието си, той седна в стола си и започна да работи.

Тя се завъртя на пета и излезе.

Джеремая не вдигна поглед.

— Затворете след себе си, ако обичате.

Тя го направи, но далеч по-малко сдържано, отколкото би очаквал от един от банковите си мениджъри.

Сложи лаптопа пред себе си и го отвори, след което телефонира до частната си линия.

Госпожа Фрейтаг вдигна веднага и двамата заедно започнаха да отговарят на стотиците имейли, които тя смяташе за достатъчно важни, за да изискват вниманието му. Докато работеха, хвърляше по едно око на електронната си поща и само след десетина минути се получи съобщение — точно онова, което се надяваше да получи.

Стефани Декър му беше написала персонална бележка.

— Извинете ме, госпожо Фрейтаг. — Той я остави на линията и отвори имейла. Прочете:

Господин Макнот,

Не искам да ви създавам грижи, когато сте готов на всичко, за да създадете на вашия застрахователен следовател най-добрите възможни условия да разреши случая с банковите обири по време на Марди Гра, но с неохота трябва да ви информирам, че той пречи на нормалната работа на банката. Смятам, че този човек просто игнорира деликатния баланс, необходим за поддържането на добрия климат в отношенията между клиентите, касиерите и служителите, и може би не осъзнава, че в този случай работата е мой пръв приоритет. Също така — макар да не съм сигурна — имам основания да предполагам, че госпожица Дал е използвала привилегированата си позиция на асистентка, за да се държи не особено професионално с господин Мак. Искрено се надявам това да не е истина, но се боя, че миналият ми опит ще докаже, че съм права.

Окей, Стефани беше зловна кучка. Окей, тя беше клюкарка и сплетница.

Но имаше право. Онзи глупав разследващ, когото той беше наел, се беше влюбил в Неса, без дори да осъзнава колко лесно го е манипулирала...

Нещо по-лошо, откакто Мак я бе срещнал, той вече не искаше да си спомня собствените си подозрения.

Върна се към имейла:

По никакъв начин не искам да критикувам разпоредбите ви, но може би в бъдеще ще е по-добре, ако господин Мак работи някъде другаде с някой друг.

С уважение,

Стефани Декър

Мак веднага се зае да отговори:

Госпожице Декър,

Благодаря ви, че ме информирате за положението. Страхувам се, че господин Джеремая Мак е бил изпратен там от застрахователната компания и аз не мога да променя нищо. Но, както винаги, оценявам далновидната ви преценка и очаквам да получа по-нататъшни коментари.

М.

Мак натисна бутона за изпращане, питайки се какво ли ще направи Стефани.

След това я изтри от съзнанието си и се върна към разговора с госпожица Фрейтаг.

СЕДЕМНАЙСЕТ

След една сутрин, прекарана в гледане на видеозаписи и водене на записки, Неса беше доволна да отиде на обяд — сама, Джеремая разсеяно я бе помолил да му донесе сандвич.

Не беше видяла нищо особено интересно на дивидитата. Беше забелязала няколко познати лица: съседни, приятели, клиенти. Записа си хитрите методи, приложени от крадците, методи, които се променяха при всеки обир и го правеха уникален. Но не откри нищо полезно за разследването, което я караше да се чувства сякаш се е провалила.

Когато тръгна, очакваше Стефани да е в някое от нейните раздразнени настроения, които караха секретарки, касиерки и банкови служители да мълчат, а клиентите да си носят ядосано парите в други банки.

Вместо това Стефани се усмихна приятно, когато Неса тръгна да излиза, толкова приятно, че ѝ напомни за сериен убиец, който се радва над следващата си злочеста жертва. Не че Неса беше жертва, но... Усмивките на Стефани обикновено бяха прелюдия към поредни разочарования за Неса.

Странно, в този момент в съзнанието ѝ изникна предложението на Пати за работа. Сигурно защото Пати беше толкова независима; нищо и никой (освен семейството ѝ в Ню Йорк) не ѝ създаваше проблеми. А точно сега Неса би се радвала да има само свои си проблеми. Не искаше да си спомня касиерите и неспокойните им изражения, или начина, по който старият господин Карнейшън я спря на излизане от банката и я поздрави с треперещ глас. Лелите ѝ казваха, че поемала прекалено много на плещите си; може би бяха прави.

Останалият следобед премина в превъртане на дивидита, тя се опитваше да се концентрира върху онова, което беше гледала пет-шест пъти, докато събитията от петък вечер бяха толкова по-интересни.

Веднъж ѝ се стори, че вижда познат жест, но не можа да го свърже с никой от хората, които познаваше. Друг път си помисли, че разпознава походка, когато осъзна, че е сбъркала. Истината беше, че ѝ

се искаше да съзре нещо повече, да свърже нишките в едно, всичко, което би го впечатлило, би затворило този случай, би ги поставило на равна основа... И тогава какво?

Тогава той щеше да си замине, ето това.

Но това нямаше значение. Нямаше значение колко силно се напруга, не можеше да съзре нищо убедително в тези дивидита.

В края на работното време изключи телевизора и се протегна, като изпружи крака и опъна ръце над главата си.

Вратата се отвори.

Тя скочи мигновено.

Беше Джеремая. Разбира се, трябваше да е Джеремая.

— Някакъв късмет? — попита той.

— Не. — Тя откъсна един лист от бележника си и му подаде списъка, който беше направила. — Това е всичко, което забелязах, но не мисля, че има нещо полезно.

Без да си дава труд да погледне бележките ѝ, той го сложи на една от купчините върху бюрото си.

— Аз ще реша това. — Хвана ръката ѝ и я поведе към банковия салон.

Последните клиенти стояха на гишетата пред Лиза, Каръл и Мари. Ерик стоеше пред вратата с ключ в ключалката, пропускайки ги да излизат един по един. Джефри, Джулия и Дона приключваха деня, брояха кеша в чекмеджетата си. Стефани ги връхлетя веднага щом свършиха. Банката ехтеше с целия този студен мрамор и поривите на климатика, а украсите за Марди Гра висяха вяло, разкривайки възрастта си, в очакване на Великите пости.

Всички вдигнаха очи, забелязаха ръката на Джеремая върху тази на Неса и побързаха да ги сведат. Каръл се усмихна, но останалите не смееха да помръднат и мускулче.

Е, с изключение на Стефанозавъра, който се намръщи. Джеремая не забеляза. Естествено, че няма да забележи. Той огледа сцената хладно, след което каза:

— Преди да си тръгнем, бих искал да погледна трезора.

— Трезора? — Неса си помисли, че сигурно се шегува.

— Прочутият трезор, където Фредерик Вайкър е бил убит.

Тя го погледна. Трезорът нямаше нищо общо с Мънистените бандити. Джеремая не беше човек, който ще се впечатли от истории за

призраци, но въпреки всичко се съмняваше, че той прави някога нещо без причина. Затова се запита какво ли си е наумил сега.

Той отвърна на погледа ѝ. Лицето му беше безизразно. Празно.

Но тя знаеше вече, че невъзмутимостта му означава единствено, че е много добър в това да прикрива мислите си... страстите си.

Топлината на тялото му я обгърна. А може би това, което чувстваше, беше топлината на собствената ѝ безизходица. Той вдигна вежди.

— Какво искаш, Йонеса?

— Какво *искам*? Аз не искам... — Дори не успя да довърши лъжата си.

Хвърли поглед към касиерките.

Всички брояха парите си. Бяха свършили за деня.

Очите ѝ се преместиха към вратата.

Ерик изпращаше последния клиент.

Часовникът на китката ѝ показваше 6:20 вечерта.

— Веднага след изброяването на чекмеджетата касиерът на трезора ще ги остави вътре в трезора. А тази вечер предполагам, че касиерът ще е... Стефани Декър.

Джеремая отиде до Стефани, която потропваше нетърпеливо с крак, изчаквайки Лиза да довърши последната трансакция.

— Декър, Неса и аз ще направим обиколка на трезора — каза той.

— Обиколка на трезора? Искате да *обикаляте трезора*? — Гласът на Стефани премина във фалцет, почти в кучешки вой. — Защо? *Защо* бихте искали да правите такова нещо?

Джеремая отстъпи, сякаш щеше да опръска снежнобялата му риза.

— Има ли някакъв проблем?

— Господин Макнот *няма* да одобри.

Неса и Каръл размениха погледи.

— Забранявате ли ми? — Той звучеше меко, но под кадифените нотки Неса усети стоманата.

Както, очевидно, и Стефани. Гласът ѝ се върна до нормалната човешка тоналност.

— Разбира се, че не. Съдействала съм на разследването ви и ще продължа да го правя по всякакъв начин. Бихте ли изчакали един

момент, докато приключи с работата тук?

Лиза предпазливо плъзна чекмеджето си към Стефани.

— Благодаря ти, скъпа. — Стефани се усмихна толкова мило на Лиза, че момичето си хвана костюма и почти избяга.

Докато Стефани проверяваше сумата, касиерките си взеха нещата и извикаха довиждане. Отправиха се към вратата с такава скорост, сякаш бързаха да се спасят преди бомбата да е гръмнала.

Веднага щом Ерик заключи вратата след тях, Стефани го повика с пръст.

Той натрупа чекмеджетата едно върху друго и последва Стефани, която ги поведе към трезора.

Тя набра кода на електронния панел. Кръглата стоманена врата се отвори.

— Както виждате — оповести тя, — имам собствен код, който отваря трезора. Госпожица Дал е единственият друг човек в тази банка, който има свой личен код.

— Щом госпожица Дал е била смятана за ненадеждна, защо тогава е получила достъп до трезора? — попита Джеремая.

— Ненадеждна? Какво искаш да кажеш? — Неса не можеше да повярва, че го е изрекъл.

— Разбрах, че досието ти не е чисто — каза той.

— Това беше отдавна. — Би трябвало да се досети, че ще я проучи. Кое и беше направил. Но се почувства така, сякаш чекмеджето с бельото ѝ е било измъкнато без нейно знание, което я вбеси.

— Освен това трябва да има още някой, който да може да отвори трезора, когато не съм на разположение. — Обидата на Стефани беше почти равна на тази на Неса. — Всъщност, ако се нуждаех от помощ при управлението на банката, щях да помоля господин Макнот.

Дори да беше забелязал негодуванието и на двете, Джеремая не го показва.

— А защо да не сте на разположение?

Ерик промърмори нещо под нос.

— Понякога съм болна и си вземам отпуска... Ама чакайте, защо съм тръгнала да го обяснявам на вас? — Стефани изтръгна чекмеджетата от ръцете на Ерик. — Дай ми ги.

Той ги пусна.

Тя залитна под тежестта им, после влезе в трезора и изчезна от поглед.

Джеремая погледна към Ерик.

— Какво казахте?

— Казах: „Тя никога не е тук навреме, за да отвори трезора“. Това казах. — Ерик погледна предизвикателно към Неса. — Все някой трябва да им каже истината, госпожице Неса. Не е ли така?

— Господин Мак няма нищо общо с банката. Той разследва — напомни му тя.

— Може и така да е, но изглежда като човек, който е решен да сложи край на неразбориите — отвърна Ерик.

Стефани излезе от трезора тъкмо навреме, за да чуе последните думи на Ерик и глупавото момче се издаде, изчервявайки се.

— Мислих си... — каза Стефани. — В забележката ви за трезора има логика, господин Мак. Затова смятам, че ще е мъдро вие и Йонеса да се регистрирате, за да се знае, че сте влизали тук. — И като вдигна клипборда с листа за регистрации, тя го подаде на Джеремая.

Той го взе.

— Защо я наричате Йонеса?

Стефани примига объркано. Никой никога не я бе нападал така.

— Защото... амиии... не се ли казва така?

— Тя предпочита Неса. Не бих ви препоръчал да петните репутацията си на добър мениджър, пропускайки да забележите нещо толкова важно като името на помощник-мениджъра си. — Джеремая написа някакво неясно име върху списъка и ѝ го върна.

— Разбира се, нямам съмнение, че *вие* знаете *страшно много* за това какво е да си банков мениджър — не закъснях унищожителните нотки в гласа на Стефани. — Трябва да ви осведомя, че съм завършила с пълно отличие „Тюлейн“ и никога не съм имала курсове или лекции за това дали трябва, или не трябва да помня името на някой като...

— На ваше място бих спрял веднага. — Джеремая не повиши тон.

Но нещо в тона му сигурно бе засегнало някакво чувство в Стефани, защото тя зяпна.

— Недей. — Неса докосна ръката му. — Наистина. Не е необходимо.

Той я погледна отново и този път показва емоция. Тя не можа да я разчете. Не знаеше дали това е страст, или собственическо чувство. Но знаеше, че той не отдава голямо значение на любезностите.

Стефани също го знаеше.

Той бе разкрил прекалено много за жена, до такава степен изпълнена със злост, че очите ѝ направо бяха помътнели.

Ръката на Стефани трепереше, когато протегна списъка за подпис.

— Ето тук... *Неса*.

Неса старателно написа името си и попълни часа — 6:23 вечерта — срещу своето име и срещу това на Джеремая.

— Благодаря, *Неса*. Не забравяй, че трезорът автоматично се заключва в седем, и ако не се изключи от ей този панел — Стефани потупа електронната защита — се затваря, докато аз или някой друг с код за достъп го отворим на сутринта.

— Трийсет минути са ми напълно достатъчни, за да огледам наоколо — каза Джеремая.

Стефани се усмихна — мили боже, каква смразяваща костите усмивка! — и се отдалечи, с клипборда под мишница.

— Не искате да прекарате цялата нощ заключени тук.

ОСЕМНАЙСЕТ

Неса поведе през кръглата врата в мъждиво осветеното помещение.

Трезорът на Фредерик Вайкър беше дълъг и тесен, два метра и шейсетина сантиметра широк и висок около пет метра. Дълга маса за броене беше закрепена към стената, близо до вратата на трезора, и Стефани бе оставила точно там чекмеджетата на касиерите. На отсрещната стена се издигаше цяла секция от дъбови рафтове, върху които имаше натрупани банкноти — от по пет, десет, петнайсет и сто долара, всички стегнати в официални бандероли.

Джеремая бавно обиколи трезора, като гледаше стените, тавана, рафтовете.

Неса пък гледаше него, с полуусмивка на лицето.

— *Какво търсите?*

— Аз съм турист, търся следи от легендарното престъпление.

Тя се засмя.

— Не. О, не. Не и ти. Плебейското любопитство никога не те е водило при вземането на никое от решенията ти.

— Мислиш, че ме познаваш толкова добре?

— Нямам претенции, че разбирам кое те мотивира да правиш едно или друго, но съм напълно сигурна, че не губиш времето на служителите си с лекомислени занимания.

— Напълно вярно. Не го правя. — Той започна отново да обикаля с ръце на гърба, погледът му се движеше от точка до точка, преценявайки трезора. — Каква е конструкцията, знаеш ли?

— Говори се, че Вайкър е поискал да излеят стените с дебелина четирийсет сантиметра бетон и стомана. — Тя се облегна на стената, изчаквайки, докато Джеремая прокара ръце по другата страна. — Бил е като Хитлер в бункера си.

— Хитлер? Защото е управлявал банката по правилата?

— Защото е бил безскрупулна свиня, която никога не нарушава правилата.

— Ти нарушаваш ли правилата?

Гледаше я, сякаш вече знаеше отговора.

— Когато знам, че това е правилното нещо, което трябва да се направи.

— Правилното нещо? Според твоята дефиниция? — Тонът му я предизвика.

Тя отвърна раздразнено:

— Според дефиницията на човек, който не изритва децата и вдовиците от къщите им, когато просрочат ипотечна вноска.

— За човек с твоята репутация си много бърза, за да съдиш.

— С моята репутация? Какво имаш предвид?

— Според господин Мак Макнот...

— Който е същият безмилостен кучи син като Вайкър...

Той започна отново, очите му блестяха от нетърпение.

— Според господин Макнот ти... — Внезапно млъкна.

— *Аз какво?*

— Шшшт. — Джеремая вдигна ръка и бавно се обърна към вратата.

В този момент и тя го чу. Тиктакането на таймера. Гладкият звук на стоманени панти, които се плъзгат към...

Двамата се затичаха към вратата. Стигнаха до нея точно в момента, когато тя се затвори със солидно издрънчаване.

— Не! — Неса удари с юмрук студената стомана. — Хей! — Звукът от удара й беше слаб, едва стигна до собствения й слух.

Джеремая отстъпи назад и погледна златния си часовник.

— По моя е 6:50.

Неса приближи ръка към очите си.

— По моя също.

Джеремая извади мобилния телефон от джоба си и го отвори.

— Тук няма покритие. — Затвори го и изпъшка. — Разбира се, че няма.

— Чудя си да не би електричеството да е спирало по време на бурята и таймерът да е изключен. — Неса разтърка челото си с две ръце, опитвайки се да осъзнае ужаса да стане обект на нападение, докато е с личния разследващ следовател на господин Макнот, след това да се окаже заключена с него в трезора през цялата нощ...

— Всичко е възможно. Но това не е първото ми подозрение. Предполагам, че Декър е пренастроила таймера.

Неса си спомни усмивката на Стефани, онази, която напомняше вълк, който се кани да вечеря с вътрешностите на Неса.

— Разбира се. Прав си. Тя ме мрази.

— Започнах да го проумявам. Не мога да кажа, че и мен ме обича.

Неса се изсмя.

— Ами че ти я изрита от офиса й!

Джеремая не отвърна със смях. Не се усмихна. Нито помръдна. Само я гледаше.

И единственото, което тя чуваше, беше тишината.

Стените бяха толкова дебели. Стефани им беше погодила номер. В банката нямаше клиенти. Касиерите си бяха тръгнали. Ерик... бедният Ерик. Стефани можеше да го застави насила да направи каквото е решила, и ако му беше наредила да си тръгне, без да заключи помещенията, той се беше подчинил.

Никой нямаше да открие, че ги няма. Джеремая и Неса бяха заключени за през цялата нощ.

Лелите й щяха да се притесняват и да съобщят в полицията. Полицията щеше да пусне бюлетин. Всички в Ню Орлиънс щяха да разберат, че е изчезнала. А на сутринта, когато вратата се отвореше — нямаше да има и един човек, който да не знае, че Йонеса Дал е прекарала нощта с танцуващия танго следовател янки, и никой с всички си, видял Джеремая Мак, нямаше да повярва, че са прекарвали часове наред в броене на пари. Защото мъжете може и да не се досещаха, но не съществуваше жена, която като погледне Джеремая Мак да не помисли за секс.

Тя не можеше да го гледа и да не мисли за секс. А начинът, по който той я гледаше, я караше да подозира — независимо, че не се бяха виждали през уикенда и бяха прекарвали деня отделно, — че надеждите й, че този мъж не се интересува от нея, не са се оправдали. Това означаваше само, че той се е оттеглил за кратко и сега ще се възползва от възможността.

Може и да беше самотна. Може и да беше възбудена. Но тук, затворени двамата в един толкова звукоизолиран трезор, че не чуваше

нищо, освен задъханото си дишане, тя си помисли, че сексът с него ще е тъмен и емоционален, и прекалено пристрастяващ.

Тя притисна гръб към вратата и я удари безпомощно с длани.

— Какво ще правим сега?

Погледът му се закова върху нея. Той свали сакото от раменете си и го остави на масата. После се приближи до нея. Подпря ръка на вратата, близо до главата ѝ, а другата сложи преднамерено бавно на бедрото ѝ. Топлината на дланта му сякаш прогори кожата ѝ, движенията ѝ бяха парализирани. Като хваната в мрежата на очите му.

Тя започна да диша бавно, дълбоко, опитвайки се да поеме достатъчно кислород, за да запази здравия си разсъдък.

Когато пръстите му започнаха да мачкат плата и да повдигат подгъва в бавен, дързък ритъм, и студеният въздух лъхна голата ѝ кожа, тя осъзна, че на света няма достатъчно кислород.

Той събра полата на кръста ѝ и попита:

— Какво трябва да правим? — Гласът му беше рязък, когато повтори въпроса ѝ. Използва едрата си ръка, за да я обхване от ханша до покритото с памучни бикини триъгълниче между краката.

Една-единствена мисъл прекоси съзнанието ѝ — ако чекмеджето ѝ беше пълно със стари, износени бикини, то тези бяха най-старите.

Как избра да obuеш точно тези днес, Неса?

— Какво трябва да правим? — повтори той. Пръстите му се размърдаха отново, шокираха я, възбуждаха я. — Онова, което искахме от първия момент, в който очите ни се срещнаха.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

За първи път Неса повярва, наистина повярва на историята на Джеремая, че е бил компаньон. Защото точно сега самата тя би му платила да спи с нея. Беше гледала филми, беше чела книги, но нищо в живота ѝ до този момент не беше се доближавало толкова много до фантазията. Дори начинът, по който я докосваше, толкова интимно, обещаващо, че сексът с него ще е всичко, което някога си е представляла.

И когато той пъхна единия си пръст под ластика на бикините ѝ и леко, съвсем леко докосна клитора ѝ, тя усети как я завладява екстаз. С широко отворени очи и съсредоточила всички сетива върху удоволствието си, простена. Тихо, но достатъчно ясно, за да се чуе сама, и да знае, че и той я е чул.

Нямаше преструвки. Не и сега.

Широкият му гръден кош се повдигна при дългото поемане на въздух. Той се усмихна, тъмно, доволно повдигане на крайчетата на устните. И като хвана тънкото ластиче на бикините ѝ с две ръце, ги разкъса.

Неса ахна, изумена от загатнатото насилие.

Беше сама с него. Съвсем сама. Никой не знаеше, че са тук. Освен това едва го познаваше, този мъж с преживяло много лице, този мъж, който не обръщаше внимание дори на изстрел.

Имаше ли тя някакъв избор?

Би ли я наранил, ако откаже?

Би ли я наранил, ако отстъпи?

Той видя предпазливостта ѝ, но типично по мъжки, не я разчете вярно.

— Не се тревожи. Ще ти купя ново бельо. — При тези думи пусна превърнатите на парцали бикини и те се свлякоха около глезените ѝ. — Ще ти купя сто чифта бикини, само заради привилегията да те гледам в тях.

Окей. Може и да не беше специалист в куртоазните разговори, но знаеше кога да каже правилното нещо.

Като хвана подгъва на полата ѝ от двете страни, той я надигна до кръста ѝ, като в същото време я притисна към вратата. Погледна голите ѝ бедра, обутите ѝ в червени обувки стъпала, чатала, където малките косъмчета едва я покриваха. Усмихна се отново с онази тъмна усмивка и се отпусна на колене.

— Какво... — Той продължаваше да я държи подпряна на вратата, но тя се опита да се дръпне.

Той използва тялото си, за да раздалечи краката ѝ и я докосна с устни... толкова лека целувка, че едва я усети, но въпреки всичко я разтърси тръпка.

Хващайки косата му с две ръце, тя вдигна лицето му към своето.

— Никога не съм позволявала на никого да ми прави *това*.

— Никога?

— Никога. — Оралният секс беше нещо прекалено интимно. И я оставяше прекалено уязвима.

— Тогава е добре, че не съм искал разрешение.

Тя стисна още по-здраво косата му, борейки се да задържи обърнатото му нагоре лице.

— Нали си спомняш какво съм работил, докато карах колежа? — попита той.

— Да. — Тя не можеше да го контролира и потръпна, когато дъхът му разроши косъмчетата ѝ и облъхна свръхчувствителната ѝ кожа.

— Знам какво правя. Мога да те накарам да свършиш веднага, или пък да те държа на ръба с часове. Мога да те подлудя така от блаженство, че да не можеш да говориш, мога да те накарам да си спомняш всяко докосване, всяко близване, всеки път, когато те захвапя със зъби и те чукам с езика си. — Той я целуна отново.

— Не. — Беше я възбудил толкова силно, че веднага стана влажна. Но ако разтвореше крака и го пуснеше да погледне *там*, да я вкуси *там*, щеше да се засрами и... — Просто секс — каза тя. — Нека да е просто секс.

— Не, Йонеса. Никога няма да е просто секс. Не и при нас. — Погледна я в очите. — Желая те. Искам да те опитам. Искам да те вдъхна. Искам пръстите си в теб. Искам да допра кожата си до своята и

да станем едно. Искам да пъхна члена си в теб и да те карам да крещиш от удоволствие. Искам да правя любов с теб по всички възможни начини... А после искам да направя всичко отначало.

Пръстите ѝ забравиха да го държат и той се отскубна.

— За мъж, на когото никога не се е налагало да говори, се справяш много добре.

— Ти си причината. Караш ме да мисля поетично. — Главата му се спусна и той я целуна там отново. — Но бих бил пълен негодник, така че по-добре ми разреши да направя това, което правя най-добре. — Целуна я отново. И отново.

Накрая тя осъзна, че иска нейното разрешение. Разрешение... въпреки че продължаваше да я държи притисната към вратата.

Значи беше от този тип мъже — безскрупулен и коварен. А тя беше заключена в трезора с него.

— Окей.

Думата бе по-скоро дихание, но той я чу.

Плъзна език в гънките ѝ, деликатно я разтвори за проучване и въздъхна удовлетворено.

Видът му, клекнал пред нея, я накара да изпита емоция, която би трябвало да се срамува да признае — почувства се така, сякаш той е молител, и идеята, че има власт над него ѝ хареса.

След това той пое клитора ѝ между устните си и смукна леко, притискайки я още повече към стоманената врата.

Да, имаше власт, само че тя не бе нейна.

Той използва зъбите си леко, съвсем леко, и въпреки това всичките ѝ нерви настръхнаха, а когато той го усети, започна да ѝ доставя удоволствие с език и устни.

Очите ѝ се затвориха, когато връхлетя върху нея с цялата изкусност, на която бе способен, и доказа, че не е лъгал — този мъж знаеше как да доведе една жена до ръба на оргазма и да я държи там, докато тя се гърчи отчаяно.

До момента, когато се изправи на краката си, тя бе стояла притисната към вратата часове, години, жадуваща секс, искаща го с лудост, която докосваше душата ѝ и никога нямаше да изчезне напълно. Тя го хвана за реверите и го придърпа към себе си, целуна го яростно, вкусвайки собствения си вкус по устните му и знаейки, че трябва да го има — веднага.

— Разкопчай колана ми. Дръпни ципа на панталоните. — Той извади кондом от задния си джоб. — Нататък зависи от теб.

Изобщо не зависеше от нея. Не ѝ оставаше избор, освен да прави това, което *той* иска, така че тя да може да получи онова, което *тя* иска.

Зае се с колана, успя да го разкопчее с негова помощ, после предпазливо дръпна ципа му. Панталоните се свлякоха по краката му и той ги изрита встрани, и сега тя за първи път осъзна защо той искаше тя да поеме инициативата.

Ерекцията, която бе повдигнала боксерките му не приличаше на никоя друга, която бе виждала. Джеремая беше едър мъж, а този...

Той следеше изражението ѝ, всяко потрепване на миглите, всяко потръпване на устните ѝ, когато тя предпазливо дръпна ластика от кръста му и смъкна боксерките надолу.

В сърцето ѝ, което думкаше оглушително, се смесиха очакване и страх. Не мислеше, че ще е толкова лесно... Но той бе използвал цялата си вещина и умение, за да е сигурен, че тя няма да се откаже.

Джеремая разкъса фолиото на кондома и го нахлузи върху члена си, леката му лъскавина я накара да си помисли: „Лубрикант, слава богу“.

Тя сложи ръце на раменете му; те трепереха.

Когато той плъзна длани между двете ѝ бедра, тишината стана тежка и тъмна. Разтвори краката ѝ широко, повдигна я без всякакво видимо усилие, позиционира хълбоците си срещу нейните, а членът му... членът му беше горещ и тъмен на входа към тялото ѝ.

Натисна да влезе.

Тя беше напрегната; затрудняваше проникването, но не можеше да направи нищо. Не беше правила секс от толкова дълго, и никога по този начин: полусъблечена, права, с мъж, когото едва познаваше, на място, скрито от света, обгърната от тишина и толкова възбудена, че ѝ се искаше да крещи.

Въпреки съпротивлението на тялото ѝ той проникна.

Тя сдържа дъха си.

Не беше брутален. Тъкмо напротив. Но беше голям. Прекалено голям.

Тя се опита да се отдръпне, но той я нагласи отново. Повдигна я. Смъкна я. Притисна я отново, спечелвайки още няколко милиметра

навътре.

Тя простена. Усети, че я изпълни, разтегна я. Това беше прекалено много.

Джеремая я гледаше, зелените му очи бяха толкова пронизващи, осветени от светлината на изобретателния му ум и ненаситното му желание.

Не би могла да избегне нашествието му нито с ума, нито с тялото си.

Поклати глава, отказвайки му, и това го накара да тласне навътре силно. За пръв път го правеше агресивно. Дръпна се назад и отново тласна.

— Не — прошепна тя.

— Да. — Тласъците последваха един след друг, пенисът му се триеше във вътрешността ѝ, хватката му беше здрава и контролираща.

Тя получи оргазъм. Не знаеше как или защо, но усети конвулсии, които я накараха да използва краката и ръцете си, за да го придърпа по-близо, да го приеме в себе си. Може би болеше, но тя не забеляза заради тъмния екстаз, който я бе завладял. Беше толкова дълго... И никога досега не ѝ се бе случвало по този начин. Джеремая със своята настоятелност, опитност и размер я беше довел до такъв оргазъм, който удари като светкавица, продължаваше и продължаваше, нарастваше и стихваше, нарастваше отново, докато тя се предаде напълно и изкрещя от удоволствие.

В този миг движенията му станаха ритмични, което подсказа, че е достигнал кулминацията.

Заби нокти в раменете му.

Той отново я прикова към вратата.

Това беше секс в най-чистия си и примитивен вид. Ярост и триумф, градушка и горещина, гръм, а накрая... тишина.

Когато отмина, те бяха разбити, задъхани, изтощени.

Той внимателно се измъкна от нея. Остави крака ѝ да се плъзне по пода и я вдигна, докато успее да запази равновесие.

— Нараних ли те? — попита той.

— Да. — Цялото тяло я болеше. — Но няма значение.

— Добре. Защото ти също ме беляза. И сега знаем какво се случва, когато се докоснем. — Той прокара пръсти през косата ѝ и

повдигна лицето ѝ към своето. — Никой от нас вече няма да е същият. — За първи път, откакто вратата се беше затворила, я целуна бавно.

И все пак сякаш не осъзнаваше какво са направили; възбуждаше я, караше я отново да се задъха, сякаш бяха двама тийнейджъри, които не могат да се наситят.

Той внезапно прекъсна целувката. Огледа се.

— Стой тук. — Отиде до рафтовете, където бяха обвитите в бандероли банкноти и ги помете с един замах.

Тя се изправи, всичките ѝ инстинкти на банков чиновник застанаха нащрек.

— Какво правиш?

Една по една той взе пачките, освободи ги от бандеролите и разхвърля банкнотите по пода. Банкноти от по един, десет, дваисет, петдесет, сто долара...

Тя изтича към него, хвана го за ръката.

— Не можеш да правиш това.

— Само гледай. — Банкнотите се сипеха в купчини, плъзгаха се надолу. Когато направи кръг, широк почти метър и половина, той се обърна към нея с порочен блясък в очите. — Кой друг мъж може да ти даде цяло състояние, за да влезе в леглото ти?

Тя се засмя. Не можа да се сдържи. Беше толкова абсурдно.

— Не е твое, за да го раздаваш, но... — Изведнъж ѝ просветна.

Беше още разтърсена от първата им интимност, а той... той беше готов за повече. Протегна ръка да го възпре.

— Трябва да поговорим.

ДВАЙСЕТ

Мак не можеше да повярва. Думите, които предизвикваха у него най-голям страх.

Трябва да поговорим.

Но нямаше нужда да спори. Той си имаше други начини.

Пристъпи по-близо до Неса, погледна в очите ѝ и махна няколко от фибите, с които бе събрала косата си.

— Да, разбира се.

— Какво правиш? — Тя вдигна ръце и се опита да го спре.

— И без това вече е наполовина спусната. Изглежда разрошена.

Тя прехапа долната си устна.

— Освен това ми е приятно да я виждам... как се къдри над раменете ти. Знаеш ли — той пусна последната фиба на пода и прокара пръсти по скалпа ѝ, — че косата ти е толкова непокорна, колкото си и ти.

— Не е вярно. — Когато разтри нежно врата ѝ, очите ѝ се разфокусираха.

— Добре де. Не е чак толкова непокорна, колкото си ти.

— Не, имах предвид... Аз не съм непокорна.

Той се изсмя дълбоко.

Нещо в този звук явно я върна рязко в настоящето.

— Искам да разбера какво знаеш за грешката ми преди седем години.

Той разкопча първото копче на блузата ѝ.

— Точно в тази минута... искаш да говорим какво се е случило преди седем години?

— Всъщност не какво се е случило, а какво си чул и как получи информацията.

— Хубаво. — Той разтвори блузата ѝ и погледна... Нищо повече. Само гледаше. Не беше нужно да подправя задоволството си, благоговението си... Благодарността си. Женските гърди бяха едно от най-съвършените божии произведения, а тези бяха *Несините*.

Те спряха дъха му.

Гръдният му кош се повдигна и се спусна в дълга въздишка.

— Опитваш се да ме разсееш.

Погледна към нея, даде ѝ да види страстта, която го бе обзела.

— Така ли мислиш?

Тя спря да диша.

— Да. Мисля, че ти... аз мисля, че ти... ъъ... ме разсейваш, защото...

— Косата ти е спусната. Ризата ти е разтворена. Мога да видя гърдите ти, а те са великолепни. Мога да видя кръста ти, който е толкова тънък. Знам, че краката ти са дълги и силни, освен това знам, че не си с бикини. А ти мислиш, че предпочитам да не говоря за това как съм разбрал, че си направила грешка в банката?

Тя сигурно съзря хумора, защото се разсмя.

— Една точка за женската интуиция! — Той плъзна ръка в чашката на сутиена ѝ и извади навън гърдата ѝ. — Предпочитам да опитам това сладко зърно. — И като се наведе, той го пое нежно в устни. — Предпочитам да сваля блузата от раменете ти и да последвам движението ѝ надолу, докато се смъква по ръцете ти. — Платът се плъзна и тупна на пода, разкривайки копринената кожа под пръстите му. — Искам да махна сутиена ти, да сваля полата ти. — Всяко желание бе последвано от действие, докато накрая тя остана пред него по червени токчета... Само по червени токчета.

Дали, когато се беше обличала тази сутрин беше осъзнавала предизвикателството, което щяха да представляват тези обувки? Отсега нататък винаги, когато видеше червени кожени обувки, той щеше да си спомня този момент, тази страст, тази жена.

Освободи се от ризата си за рекордно време. Застана гол пред нея, с белезите си, така, както го е майка родила.

Когато погледът ѝ го обхвана, смехът ѝ заглъхна напълно.

Какво си мислеше тя? Не можеше да го сбърка с никой от бледите, кльощави момчета, с които беше отраснала. Мускулатурата му се дължеше не на вдигане на тежести и игра на тенис, а на тежък труд и селски гени. Белезите му бяха истински, не в резултат на инцидент, а на жестокост и предателство.

Тя не се изплаши, докосна гърдите и раменете му с пръсти, плъзна ги надолу до лактите и произнесе с дрезгав глас:

— Хубаво.

Той хвана ръцете ѝ и я обърна с гръб към себе си, вдигна я от кръста и я сложи долу сред новите банкноти. Те прошумоляха, когато я настани между коленете си.

Още след първия миг, когато беше видял лицето ѝ на видеолентата, бе чакал това — да погали полукълбата на дупето ѝ, да прокара ръка по хълбоците, по корема ѝ, по ребрата. Претегли гърдите ѝ в дланите си, чувствайки погледа ѝ.

Тя се облегна назад в него, сложи глава на раменете му и се отпусна.

Разтърси го триумф.

Беше му поверила себе си. Да се грижи за нея. Беше му поверила себе си да я задоволява.

В офиса си във Филадельфия беше лесно да повярва, че може да накара Йонеса Дал да се разприказва с комбинация от хитрост и секс. А сега, когато я бе срещнал, бе ясно, че никога нямаше да изкопчи и дума, въпреки обещанията на щедрата ѝ усмивка и флиртуващите ѝ сини очи. Не, тя изпращаше мъжете, които я обожаваха, в битка, докато самата тя си оставаше девствено чиста.

Но бе отстъпила пред него.

Той махна кичур коса от шията ѝ, повдигна брадичката ѝ и я целуна.

Целувката — проникването, начинът, по който тя посрещна езика му, засмука върха му — го накара да полудее. От гърлото му се откъсна глух звук, стон на желание, и той усети как всяко мускулче в тялото ѝ се стяга.

Тя надигна ръце, хвана косата му и го задържа неподвижен, за да го целуне така, както той я целуна, с език, зъби и устни. Дръзко... от очевидно неопитна жена, определено сдържана.

Притисна члена си между бедрата ѝ, почувства топлината ѝ, обзет от очакване. Завладян от нужда я обви с ръце, борейки се между импулса да потъне вътре в нея... или да я измъчва, удължавайки удоволствието.

Удължавайки екстаза. Трябваше да удължи екстаза. Това беше жена, която се бе наслаждавала на твърде малко страст в живота си, а той веднъж вече се бе държал прибързано — той, който бе обучен от

дузини жени как да дава удоволствие и знаеше, че за една жена екстазът включва време и търпение.

Неса заслужаваше най-доброто, което можеше да предложи.

Целувката им завърши бавно и когато устните им се разделиха, той прокара длан по гърба нагоре до тила ѝ.

Тя се протегна и измяука като котка, изненадана от удоволствие.

Той отново усети, че губи контрол. Как го правеше това, как го караше да изпада в състояние на надървен тийнейджър? А дори и като тийнейджър страстта никога не го бе тласкала толкова настоятелно.

Удължи екстаза, напомни си той. Защото нейното постоянно възхищение му казваше повече, отколкото тя вероятно искаше той да знае. Тя никога не беше преживявала това с мъж, който знаеше какво прави. Беше ѝ първият — и тя не го знаеше, — но той щеше да е и последният ѝ.

Той внимателно, бавно я обърна по гръб. Коленичи между вдигнатите ѝ колене, подпря ръце от двете страни на раменете ѝ и се наведе. Усмихна се преднамерено бавно, порочно.

Красивите ѝ сини очи се разшириха от тревога... и очакване.

— Какво? — прошепна тя.

— Знаеш ли колко си красива? — Това бе изречение, което бе научил преди години, но точно сега повече от всеки друг път наистина го мислеше.

Тя го възнагради с най-пленителната усмивка.

— Впечатлена съм.

Той бе поласкан, но и предпазлив.

— Предполагам не говориш за това, за което мисля, че говориш.

Погледът ѝ се плъзна надолу, после отново нагоре, срещайки очите му.

— О, впечатлена съм и от това също.

Коментар, който действаше като афродизиак, не че се нуждаеше от такъв.

— Но съм впечатлена главно от това, че ми правиш комплименти, а още не си погледнал циците ми.

Малък намек за вулгарност от жена, която едва ли знаеше, че думата „мамка ти“ му доставя удоволствие.

— Мога да ги видя с крайчеца на очите си и въпреки че изглеждат толкова разкошни, не могат да се сравнят с красотата на

устните ти. — Той отново я целуна.

Тя го отблъсна, като заби пръст в гърдите му.

— И *това* ли е някое от ония изречения, на които са те научили жените?

— Не. Както изглежда, било е нужно само да науча изкуството на разговора, за да получа шанса да съм гол с теб. — И без да бърза той целуна шията ѝ, лявата ѝ гърда, дясната, върховете на пръстите, корема ѝ...

Откри с палец клитора и ленивият му масаж предизвика нисък стон върху устните ѝ. Тя беше влажна и готова, и въпреки всичко той протакаше, искаше да обтегне нервите ѝ до скъсване. Сега очите ѝ бяха затворени, устните — леко отворени, докато дишаше задъхано. На слабата светлина в трезора кожата ѝ блестеше. Под нея банкнотите бяха оформили зелен килим, който прошумоляваше всеки път, когато се размърдваше неспокойно. Ръцете ѝ се вдигнаха нагоре към раменете му и започнаха да ги масажират, дишането ѝ се учести; беше близо до оргазъм.

Той почувства гордост, че я е възпламенил, като се грижеше да не позволява огъня да угасне и сега тя отново гореше за него.

Смъкна се върху нея, притисна гърдите и слабините си към нейните, без да прониква, искаше да я накара да се подготви за тежестта му, за начина, по който се е отпуснал върху нея, да я накара да разбере обещанието за наслада.

Знаеше отлично как да я накара да стигне до кулминацията — беше нужно само бавно да натисне члена си в нея и тя се стегна около него, потрепери, връхлитана от талази на удоволствие. Размърда се под него, отвърна на силния му, енергичен ритъм с движения на хълбоците, които го накараха да изскърца със зъби. Вкопчи ръце в гръдния му кош, обхвана с крака бедрата му, стисна члена му в себе си.

Конвулсиите ѝ го извадиха от равновесие и го доведоха до умопомрачение.

Като пъшкаше, той застана на колене, хвана бедрата ѝ в ръце, повдигна я и продължи мъчението. Тласна мощно, изпълни я със себе си, взе я, направи я своя. Не издържаше повече, не можеше повече...

Тя се изви в дъга, вкопчи нокти в бедрата му, изкрещя в екстаз, докато мускулите ѝ го стискаха здраво, извличаха соковете му — и той

стигна до върховния напън. Разтърси се от усилието на оргазма, отчаян да свърши, отчаян никога да не свърши, просто... отчаян.

Мигът на върховното сливане ги удари като мълния.

Той се отпусна върху нея, подпря глава на пода.

И усети характерната миризма на нови банкноти.

Нежелан, старият цинизъм пропълзя до повърхността на съзнанието му.

Боже мили, ако парите бяха онова, което бе нужно, за да държи госпожица Йонеса Дал в прегръдките си, той бе готов да плати цената.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Мак крачеше из трезора в омачканата си риза и панталони, търсеше входа, който знаеше, че съществува някъде. Беше почукал по всяка стена, бе проверил решетките на всеки климатик, но не откри нищо.

Погледна Неса.

Костюмът ѝ беше размъкнат като неговия. Тя седеше на пода пред рафтовете, навела глава над купчините банкноти, като ги броеше и пъхаше в бандероли.

Беше събула червените токчета. Слава богу, иначе щеше да ѝ налети отново. При това положение трябваше да внимава много, за да не мисли за факта, че сега тя няма нищо под полата.

Погледна към джоба на самото ѝ, откъдето надничаха обикновените, съдрани от него бикини.

Щеше да ѝ купи копринени и дантелени. Не че му беше необходимо; и да беше с тях, пак щеше да ѝ скочи, само да го погледнеше. Но трябваше да пази тази информация в тайна, иначе тя щеше да използва тези червени токчета, за да го стъпче.

Трябваше да я изведе оттук, преди да съмне. Тя не бе казала нищо, но той знаеше дяволски добре какво щеше да се случи, ако Стефани Декър отвореше трезора и ги откриеше двамата вътре. В свещения свят на нюорлиънското общество щеше да се надигне адска врява. Щяха да плъзнат слухове. Не че подобни неща не се случваха и никой не ги удостоверяваше с внимание, но афера между почтената Йонеса Дал и недодялания Джеремая Мак щеше да е пикантна новина. А и ако някой решеше да се поразтърси около него, историята му, че е застрахователен следовател, нямаше да издържи.

Кой знае защо, не мислеше, че Неса би приела измамата му лесно. За жена, която той смяташе за лъжкиня и крадла, тя имаше доста строг морален кодекс.

Той подпря ръка на стената. Когато затвори очи, можеше да почувства какво е да бъде вътре в нея. Тя не беше девственица, но, по

дяволите, чувстваше я като такава. Стегната, топла, твърда, отстъпваща само пред най-изтънченото правене на любов и най-силния натиск.

Частните му детективи казаха, че не е обвързана с никого.

Мак сега беше убеден, че не е била обвързана с никого от дълго, дълго време. Кое го караше да се чувства неловко мъжествен и успокояваше най-лошите му подозрения за нея.

Идиот.

Само защото не беше спала с всеки задник на улицата не означаваше, че не го е обрала.

Въпреки че сумата наистина не беше чак толкова голяма...

Той рязко се изправи.

Що за мисли бяха тези? Да не би да забравяше всичко, което бе научил по трудния начин? Всеки крадец беше достоен единствено за презрение, подла, безполезна твар, която бяга от отговорност и оставя пустош след себе си.

И ако Йонеса Дал бе виновна, той щеше да я осъди с цялата сила на закона.

Бедата беше... че вече не беше чак толкова сигурен, че наистина е виновна.

— Щом не спиращ да обикаляш наоколо — каза тя кротко, — защо не дойдеш да ми помогнеш да приведем тези пари в ред?

— Не обикалям. Гледам. — Но седна на пода срещу нея и се зае да подрежда доларите.

Беше седнала с кръстосани крака — факт, достатъчен, за да накара либидото му да се развилнее — и не говореше. Седеше, навела глава, забила очи в ръцете си и се държеше като истински касиер. Явно го беше вършила и преди, щом се справяше сега така добре.

И все пак му се щеше тя да каже нещо. Както беше правила винаги, бърбореше някакви неща, които го успокояваха и го караха да се чувства сякаш е повече от бизнесмен с необикновен контрол над мнозинството, повече от бивш компаньон на богаташки, повече от лошо семе, което е най-добре да бъде унищожено. Тази й способност да го гледа и да обича това, което вижда... това е било... точно заради тези мигове бе излъскал той уменията, които беше придобил, за да си плаща колежа. Неса го караше да иска да й даде най-доброто от... всичко.

Слабост.

И въпреки всичко беше истина.

Някак си изпита нужда да говори с нея тактично за начина, по който се бяха любили, да ѝ напомни за нейното удоволствие и най-важното — да обсъдят продължаването на отношенията им.

— Хареса ти — произнесе той.

Вероятно това не бе най-добрият начин да започне.

С леко слисано изражение тя надигна очи от заниманието си.

— Сексът, имам предвид. Хареса ти.

— О! Да, хареса ми. — Тя се наведе отново. — Благодаря ти.

— *Благодаря ти?*

— Нали така казва един клиент на човека, който му доставя удоволствие, така че — благодаря ти.

— Щом случаят е такъв, би трябвало да лежа проснат пред теб.

Това привлече вниманието ѝ. Очите ѝ заблестяха и тя попита:

— Нима? На *теб* ти е харесало?

— Единственото, за което съм в състояние да мисля, е кога можем да го направим пак.

Веселостта ѝ се стопи.

— Не мисля, че е добра идея.

Мамка му.

— И защо не? И двамата сме съгласни, че отлично си пасваме.

— Професионалните отношения не могат да оцелеят, когато партньорите са обвързани. Нещата... се объркват.

— Скъпа, нещата между нас вече са объркани. Чуках те, притисната към вратата на трезора и после върху купчина банкноти. И ако зависеше от мен, щях да си пхна главата между краката ти веднага. Как възнамеряваш да върнеш обратно духа в бутилката?

— Чукал си ме?

Беше изминало много време, откак му се беше налагало да внимава за речника, който използва пред жена, да мисли, преди да говори и да си кълчи езика на всяка следваща дума. Явно, че ако искаше да я чука отново, беше по-добре да започне с кълченето, и то бързо.

— Лошо се изразих. Имам предвид, че всъщност ти *ме* чука, за което съм унизително и покъртително благодарен.

Тя мисли над думите му твърде дълго, неловко дълго, после кимна.

— Както би и трябвало. Въпреки всичко, това не е дейност, която смятам да продължавам. — Тя погледна към ръцете му. — Броиш пари като професионалист.

— Прекарвам времето си в банка — произнесе той със сдържана ирония. — Виж, една любовна афера между двама ни няма да е проблем. В състояние сме да държим работата и удоволствието разделени.

— Може би ти си в състояние. Аз не съм толкова студенокръвна.

Поредна погрешна стъпка. Тази вечер можеше да спечели награда за оплескване на обещаващи отношения.

— Нито пък аз, но мисля, че аргументът може да проработи. — Като пусна банкнотите, които държеше, той я хвана за ръце и направи това, което всеки уважаващ себе си мъж би трябвало да направи при тези обстоятелства; помоли я. — Ще направя всичко, ако ми дадеш още един шанс. Ще те заведа на танци. Ще те прегръщам цяла нощ, ще ти чета стихове в леглото...

— Да, да, знам, че ще пееш любовни песни, че ще обереш банка. Ще се присъединиш към милионите мъже, които дават подобни обещания и не изпълняват нищо.

— Да оберат банка?

— Пресипнал ли си? Звучиш странно.

Той се чувстваше странно.

Това ли беше начинът, по който Неса се сдобиваше със съучастници? Играла ли си беше с него през цялото време?

Той опипа почвата.

— Мога да оберат банка заради теб.

— Трябва да знаеш едно нещо за мен. — Тя звучеше достатъчно дружелюбно, но го гледаше без усмивка. — Мразя лъжци.

Дали не го проверяваше? Нямаше представа. От опит знаеше, че коварството съставлява голяма част от човешката природа. И макар да бе видял малко факти за лицемерие в личността на Неса, явно е бил несправедлив преди. Ужасно, ужасно несправедлив.

Докосна белега на челото си.

Предателствата от миналото го бяха научили на един ценен урок — боли повече, когато те измами човекът, на когото си вярвал.

Погледна я: чувствените ѝ устни, стройните крака, дългата ѝ тъмна коса, която се спускаше като коприна и миришеше на цветя. И осъзна, че е започнала да го подработва подмолно, да го убеждава, че тя е човекът, който изглежда.

Пожела я отново. Искаше я по всеки начин, по който можеше да я има.

— Знаеш ли, мислех си... — каза тя.

Възбуда и отвращение се смесиха в съзнанието му. Сега щеше да му предложи да ѝ помогне да обере неговата банка.

— Да?

— Легендата, обвиваща смъртта на Фредерик Вайкър, е много странна. Навсякъде наоколо имало разхвърляни пари, но нищо от тях не било откраднато.

— Какво? — Обикновено схватливият му ум не беше превключил. — За какво говориш?

Тя търпеливо произнесе:

— Всъщност, това бе секция с рафтове за книги, вградена в стената. Гърбът и страните бяха дъбови, с дъбов перваз по ръбовете. — Така че според мен убиецът не би могъл да влезе в трезора, без да наруши парите. Трябва да е трудно, но ако човек може да вдигне цялата секция, да я премести, мисля, че би открил, че входът към трезора е зад тази стена.

* * *

Двамата заедно избутаха масивните рафтове и откриха тайната спалня на Фредерик Вайкър с ръждясал креват от ковано желязо и нощно гърне под него. Последваха тясно, скрито стълбище, което пълзеше през стените, за да стигне до върха на къщата. Малка врата ги отведе до покрива, откъдето се спуснаха по ръждясалия аварийен изход до улицата. Беше нощ, слава богу, и Неса силно се надяваше, че никой няма да ги познае заради стогодишния прах и паяжини, с които бяха покрити от глава до пети.

По-важното според нея бе фактът, че дрехите ѝ бяха измачкани и че приличаше на жена, с която някой *наистина* се е забавлявал. И

всичко, което Джеремайя направи и каза, показваше ясно кой точно е бил този човек.

Той не би могъл да бъде по-изкусен. Колебаеше се. Притесняваше се за нещо, което го накара да се намръщи, когато си помисли, че тя не гледа. *Наблюдаваше я.*

Тя се надяваше, че той не вижда колко силно иска да избяга от него.

— Почакай тук. — Заведе я до навеса на съседната на банката сграда. — Ще взема кола.

— Марди Гра е — напомни му тя.

— Имам връзки. — Той извади мобилния си телефон.

— Колко е часът?

— Полунощ. — Той набра някакъв номер.

Едва полунощ? Целият ѝ живот се бе променил в рамките на някакви си пет часа? Тя го изчака да свърши, след което попита:

— Може ли да го използвам? Трябва да се обадя на лелите ми и да им кажа, че скоро ще се прибера.

Той взе ръката ѝ и сложи в нея телефона.

— Кажим, че ще се прибереш на сутринта.

— О, господи, не.

— Малко е късно да се правиш на срамежлива.

— Не съм срамежлива. — Може би мъничко. — Но онова, което се случи там... това не бях аз. Аз не се държа така. Не мога да го направя отново.

— Шокирана си от себе си. — Той прозвуча чувствено, силно развеселен. Или може би доволен.

Каквото и да беше, на Неса не ѝ хареса.

— Не съм светица.

— Не, само си неопитна.

— Нито пък съм неопитна.

— Какви са били любовниците ти? Колежанчета? Привилегировани момченца от добри семейства? Казвам ти, Неса, аз не съм такъв. Учех се от жени, които знаеха какво искат и ме научиха как да им го давам. Онова, което с теб направихме, беше само върхът на айсберга. Ела с мен у дома, Неса. Ще ти покажа какво е да удовлетвориш мъж.

Тя наистина ли си бе въобразявала, че може да се подиграе с този тип, после да му каже бай-бай, и да се върне към обичайния си живот? Никакъв шанс. Един тур с него направо я беше разбил от страст.

Преди да е успяла да подхвърли същия стар, изтъркан аргумент, той каза:

— Разбира се, ние работим заедно, но няма да работим заедно дълго.

— Не. Няма. Но какво ще каже твоят господин Макнот, ако разбере, че спиш с асистентката си, когато би трябвало да работиш по случая?

— Пет пари не давам какво ще каже.

Но изглеждаше раздразнен и беше лесно да се види, че е засегнала чувствителна струна.

— Ще се прибера у дома.

— Хубаво. — Той отстъпи, но се наведе, за да я целуне. — Но няма да се откажа.

Не съм си и помисляла, че ще се откажеш.

— Кой от нас ще каже на Макнот, че банката му не е сигурна?

— И двамата. За да сме сигурни, че ще получи имейла.

— Да. — Докато тя звънеше на лелите си, една черна кола със затъмнени стъкла се приближи и шофьорът заговори меко на Джеремая, докато държеше вратата отворена да влязат.

Джеремая изчака колата да тръгне, преди да каже:

— Утре рано ще отида да видя дигиталната охрана и да разбере кой ни затвори в трезора. Там ли ще си?

Не се съмняваше какво си мисли в момента Неса.

— Не бих го пропуснала. Искам да видя изражението на Стефани, когато отвори трезора и не завари никого вътре.

Стефани.

Нещо в това име накара Неса да трепне.

— Какъв е проблемът? — Джеремая обви ръка около кръста ѝ.

— Не знам. — *Бяха забравили нещо.* — Току-що изпитах чувството, че сме оставили доказателства в трезора.

— Върнах библиотечната секция на мястото ѝ пред изхода. Натрупахме парите по начина, по който Стефани ги остави. Уверявам те, няма защо да се притесняваш. Единственото нещо, което остана в онзи трезора са отпечатыци от пръстите ни, но за тях се предполага, че

е естествено да ги има. — Той я придърпа по-близо. — Спри да се тревожиш.

— Прав си. Сигурно си прав. — Но през останалата част от пътуването и до края на нощта несигурността не спря да измъчва Неса.

Те бяха забравили нещо много важно.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

В осем и половина сутринта Стефани Декър се изкачи по стъпалата на банката. Почука на стъклото и онази малка невестулка, Ерик, тръгна към вратата да види кой е, и чак тогава се разбърза.

Изпитваше смъртен страх от нея и тя се усмихна при вида на паниката върху лицето му. Той пъкна ключа в ключалката и вратата се отвори толкова бързо... какъв красив момент.

Тя мина наперено през входната врата, облечена в новата си рокля на „Ескада“ с животинска щампа и черно сако на „Армани“. Окей, струваха си, само че струваха скъпо, а тя бе похарчила парите, защото знаеше, че е необходимо да изглежда разбиващо за камерите, когато местните телевизионни канали щяха да я интервюират... по-късно.

Касиерките спряха да бърборят, когато я видяха да прекосява фойето. Изгледаха я ококорени.

Когато се насочи към трезора, дори ги удостои с леко помахване на ръката.

— Ей сега ще ви донеса чекмеджетата! — Щеше да е толкова забавно.

Набра кода си — снощи беше използвала шефския, така че никой да не може да каже, че е нейният, а дигиталното видео щеше да я покаже само как „проверява“ таймера — и вратата към трезора се отвори с глухо изщракване; тя пристъпи.

— О, боже!

— Какво има? — извика една от касиерките.

Тя не разбра коя. Гласовете им си приличаха прекалено много.

Но не видя никого. Наведе глава. Влезе навътре.

Трябваше да са тук. *Трябваше.* Беше ги затворила в... Нямаше ги.

Как е възможно да не са тук?

— Госпожице Декър, какво има? — извика същата касиерка от вратата, но не посмя да влезе.

Разбира се, че не. Всички се страхуваха от призрака на стария господин Вайкър. Но Стефани не се боеше от призраци. Боеше се от хора, които бяха тук снощи, а после бяха изчезнали без следа.

— Госпожице Декър? — О, за бога, това беше онзи педераст, Джефри.

— Какво? — изкрещя тя. Плъзна поглед по масата, по рафтовете, по пода... Рафтовете... какво беше *това*?

Забърза нататък, наведе се и дръпна нещо бяло, което се беше заклезило между дъбовия рафт и измазаната с хоросан стена. Памучно трико с малко дантела. Тя дръпна рязко.

Секцията се разтресе.

— Госпожице Декър? — извика Джефри отново.

Тя се изправи и извика колкото ѝ глас държи:

— Вземам чекмеджетата ви. Върни се на гишето си. Идвам след минута!

— Окей! — Гласът му прозвуча раздражено.

Хич не я интересуваше. Дръпна отново парчето плат и този път рафтовете помръднаха.

Още едно дръпване и след миг държеше в ръцете си по-голямата част от скъсани бикини.

Ченето ѝ увисна.

Бикини. Дамски бикини. Бикините на *Неса*.

Била е тук. Чукала се е тук с онзи тип на господин Макнот, Джеремай.

Стефани погледна рафтовете. И видя, че са леко измъкнати. Бавна усмивка изкриви устните ѝ.

Вече държеше Неса в ръцете си. За първи път, откакто работеха заедно, Стефани знаеше, че каквото и да прави Неса, на каквато и струна да играе, нищо не може да я измъкне от този ъгъл.

Стефани беше чакала този момент цял живот.

* * *

Неса се въртеше около бюрото си и гледаше — без да дава вид — как Стефани излиза от трезора с чекмеджетата на касиерите в ръка.

Изглеждаше определено мила.

Неса хвърли поглед към Джеремая.

Скръстил ръце, той наблюдаваше Стефани. После, без да поглежда Неса, изчезна в офиса си.

Стефани занесе чекмеджетата на касиерите, изчака ги да потвърдят сумите вътре, и се отправи към своя офис.

Припряно, преди да е видяла ококорените ѝ очи, Неса се наведе надолу и се престори, че заключва дамската си чанта в бюрото си.

Нещо не беше наред. Нещо здравата се беше объркало. Стефани трябваше да е слисана, че не е открила Неса и Джеремая, където ги е оставила заключени.

Какво бяха забравили?

— Йонеса.

Неса подскочи при звука на мекия, приятен глас зад нея.

Гласът принадлежеше на Стефанозавъра.

— Когато си оправиш нещата, ела в офиса ми.

Като сърна, хваната в светлината на фарове, Неса вдигна поглед.

Шефката ѝ се усмихваше. Усмихваше се толкова широко, че напомняше акулата от „Челюсти“.

Неса си пое дълга, накъсана глътка въздух. Пъхна ключа от бюрото в джоба си и я последва.

Начинът, по който Стефани беше избърборила името ѝ, я накара да се разтревожи още повече. Напоследък беше извършила много грехове, но само един изпъкваше на преден план в ума ѝ... Времето, което бе прекарала в банковия трезор с Джеремая.

— Тази сутрин получих имейл от централата на „Премиер Сентрал“ във Филаделфия. — Стефани измъкна един принтиран лист. — От самия господин Макнот.

Господин Макнот, директорът на банката, мъжът, който приличаше на Дани де Вито.

— Да?

— Поиска да те преместя от работата по случая с господин Мак и да те върна на предишната ти позиция като помощник-мениджър.

Неса не го беше очаквала.

— Защо?

Стефани вдигна очи от купчината листи в ръката ѝ.

— Моля?

— Казва ли защо го прави?

— Господин Макнот си има свои начини да следи какво става в банките му.

Неса погледна Стефани право в очите.

— Да, някои хора могат да действат като шпиони заради едното злостно удоволствие от това.

Стефани се изчерви, но усмивката ѝ не изчезна.

— Ако няма нищо за докладване, няма да има и доклад.

Този път Неса се изчерви. Предишната нощ... имаше много неща, които можеха да бъдат докладвани. Почти не беше спала от мисли за това какво се бе случило между нея и Джеремая: къде, колко пъти и колко дълбоко.

Но когато пристигна тази сутрин, Джеремая ѝ показва новия дигитален запис от видеокамерата. Той показваше как влизат в трезора, а след по-малко от минута ги показва да излизат. Нямаше нищо инкриминиращо, или най-малкото, както каза Джеремая — нищо инкриминиращо не би могло да се случи, ако не си бърз като Супермен.

Така че Неса беше в безопасност.

Хм, дали?

— Господин Макнот ми каза да ти предам и нещо друго. Каза, че ти изглежда си с впечатлението, че някой ден можеш да се издигнеш в банката му. Явно си обсъждала това с господин Мак. — Стефани отново се усмихна с ужасяваща усмивка. — Той поиска да те уверя, че това не е възможно.

В стомаха на Неса започна да се събира на топка лошо предчувствие.

— Какво искаш да кажеш?

— Господин Макнот си спомня много добре инцидента, когато ти позволи една касиерка да си излезе с валсова стъпка от паричния салон с негови пари. Господин Макнот ме накара да ти припомня, че не приема добре факта, че е ограбен. — Стефани засия от доволство и злоба.

— Не съм ограбила никого. Просто допуснах грешка. — Гласът на Неса се издигна. — Ти си направила това.

Усмивката на Стефани се стопи.

— Уверявам те, че не съм. Господин Макнот взе решение да ти позволи да си запазиш работата, но не и да получиш повишение, още

по време на инцидента. — Тя се облегна в стола си. — Аз просто реших да не ти го казвам.

— Защото ти е изгодно да си скъсвам задника от работа, надявайки се на повишение, което никога няма да получа. — Неса се изправи и се наведе над бюрото. — Това е. Няма да работя за този негодник Макнот, няма да работя за теб. Напускам.

Стефани стана толкова рязко, че столът ѝ се завъртя назад и се блъсна в стената. Тя се наведе и се озова лице в лице с Неса.

— Не можеш да напуснеш.

— Само виж.

— Знам какво си направила в трезора.

Неса замръзна.

Стефани отвори чекмеджето на бюрото си и извади скъсаните бикини на Неса. След това ги размаха под носа ѝ.

— Виждаш ли ги? Намерих ги в трезора. И знаеш ли какво означава това?

Неса се досещаше, но нямаше да признае нищо.

— Това означава, че ти и господин Спечелих-Точка-С-Неса не само сте се скрили там, в помещение на банката, и сте се чифтосвали като зайци, но незнайно как сте манипулирали охранителното устройство, така че да изглежда сякаш излизате от трезора, когато всъщност не сте го направили. Знаеш ли какво ще направи господин Макнот, когато му кажа *това*!

— Ще поиска да разбере как сме били затворени там, преди да е дошло времето трезорът да бъде заключен.

Стефани игнорира думите ѝ и продължи тирадата си:

— Не знам как сте успели да отворите трезора отново, така че да излезете, но фалшифицирането на лентите със записите е федерално престъпление. Така че не си и помисляй да напускаш, *Йонеса*. Ще работиш в този клон на „Премиер Централ“, докато изгниеш.

Неса усети как кръвта се дръпва от лицето ѝ.

— Няма причина господин Макнот да повярва като му размахаш за доказателство чифт гащи.

— Ако специалист по охраната изследва онзи запис, знаеш добре, че ще се окаже, че е манипулиран. Знаеш го. Да му изпратя ли лентата сега, или да я задържа... през останалата част от живота си?

Неса усети, че ѝ прилошава. Беше изиграна. Толкова години работа, и накрая нищо. Стефани ги беше заключила в трезора, което беше нарушение, но Неса бе извършила федерално престъпление. И сега беше в капан.

Отчаяна, тя затърси в съзнанието си някакъв изход.

Нищо. Не можеше да мисли за нищо. Пред нея се простираше безрадостно бъдеще, в което се виждаше как работи до изнемога, гледайки как Стефани получава наградите и трупата бонусите, докато тя самата не увехне и не умре.

Стефани съзря поражението върху лицето на Неса и този път не си даде труд да се усмихне. Дръпна стола си напред и се престори, че се занимава с документите на бюрото ѝ.

— Между другото, не е необходимо да се затрудняваш да се отбиваш в офиса на Джеремая, за да го информираш за промяната в статуса си. Господин Макнот вече го е направил. А сега си свободна, можеш да тръгваш.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Неса се спъна назад, но запази равновесие, завъртя се на токчетата си и излезе сковано от кабинета на Стефани. Колкото се може по-бързо и без да поглежда, тя отмина офиса на Джеремая. Не искаше да го вижда. Не искаше да обяснява какво се е случило току-що. Като всяка чувствителна жена искаше само да отиде в дамската тоалетна, да се заключи в една кабинка и да даде воля на сълзите си.

Но когато зави зад ъгъла, той беше там, стоеше до бюрото ѝ.

Висок. С широки рамене. Груб. Не с привлекателността на модел, но енергичен. Всички жени в салона го зяпаха. А той беше фокусиран върху Неса.

— Какво има? — попита я той.

— Нищо.

— Хубаво. — Хвана ръката ѝ в стегната хватка и я поведе към офиса си.

Тя се опита да се отскубне.

Той спря.

— Готов съм да направя сцена тук, в банката, пред погледите на всички, които ни гледат. А ти?

Разбира се, че не беше. Ако той се развиваше тук, тя щеше да бъде унижена.

Така че го остави да я отведе до офиса си и затвори вратата. Той я настани в стола си, седна в единия край на бюрото и я подкани:

— Разказвай.

Тя си пое дълга глътка въздух.

— Господин Макнот няма да ми позволи повишение. Никога.

— И защо не?

— Заради онази тъпа грешка, която направих преди години. — Тя изви ръце в скута си. — Мразя го. Мразя господин Макнот. Надявам се да получи брадавици по гениталиите.

— Мисля, че няма такава опасност.

— От брадавици на гениталиите? Предполагам. Кой ще тръгне да спи с него?

Джеремая разтърка длани в коленете си.

— В този случай ще трябва да се съглася с господин Макнот.

Тя вдигна очи към него и изстреля червени мълнии с погледа си. Или поне си мислеше, че го е направила. Надяваше се да го е направила.

За съжаление, той не изглеждаше поразен.

— Моля? — произнесе тя ледено.

— Позволила си на касиерка със съмнително реноме да излезе от тази банка, без да провериш чекмеджето ѝ, защото тя е разчитала на добрия ти характер. Наистина ти вярвам, когато твърдиш, че това е само грешка.

Тя стана.

— Това проклето твое благородство!

Той продължи:

— Да, работила си добросъвестно и не си допускала друг гаф. Но си мека. Любезна. От чисто благородство някой ден ще направиш друга грешка и ако си на по-висока позиция, грешката ще е по-голяма, може би дори подсъдна.

Вперила в него очи, Неса внезапно осъзна, че той наистина го вярва. Ето защо беше отвлякъл вниманието ѝ в трезора — за да не обсъждат темата. Не защото е бил завладян от такава страст, че да не може да мисли, а защото е знаел, че тя ще е бясна на онова, което минава за нещо разумно в неговото съзнание.

Той я изгледа с присвити очи, сякаш очакваше да се съгласи с всичко.

— Господин Макнот си гледа собствения интерес.

— По дяволите, прав си. Господин Макнот получи седем години робски труд от мен, докато си мислех, че правя нещо и за собствения си интерес. Ама че гадняр! — Тя почти се задави от жлъч.

Той произнесе със спокоен глас:

— Виж. Ще поговоря с него.

— Не ми прави никакви услуги.

— Ще му обясня, че се нуждаеш от позиция, в която могат да се използват уменията ти да се държиш вежливо и приятно.

— Не. Наистина. Не ми прави никакви услуги. — Караше я да се чувства евтина, сякаш беше спала с него с надеждата да получи повишение.

Подхвърли й:

— Може би в „Човешки ресурси“.

Тя беше като гола струна и той я бе дръпнал точно в този момент.

— „Човешки ресурси“? Какво ще правя в „Човешки ресурси“? Аз съм добра във финансите, дяволски добра съм. Разбирам от числа. Знам как да ги управлявам. Как, според теб, тази банка е привлякла толкова много инвеститори? Вземам профилите им, помагам в инвестициите им и им правя състояние! — Тя махна с ръка. — Не искам да се забивам в „Човешки ресурси“!

Той я погледна изненадан, сякаш никога не му се беше случвало жена да иска нещо друго, освен топла, уютна службица, свързана с хора.

— Искам да напусна. — Тя прекоси стаята. — Не мога да повярвам... работех допълнително, държах банката на Макнот на върха в отлично състояние, с надеждата, че той ще забележи, а цялото това време е било за нищо. Не можах да направя нищо достатъчно добро, че да изтрие миналото. — Тя спря, заби очи в стената и си пое дъх на пресекулки. — Такава глупачка съм!

— Значи ще си потърсиш друга работа.

— Не, аз... защото... не. Просто... не. — Не можеше да му каже за бикините. Бяха паднали от джоба й, но само минута преди това той бе доказал, че е от онзи тип мъже, които поемат отговорност за всичко. Той можеше да се опита и да промени нещата, но това само щеше да влоши положението. Последното, от което имаше нужда, беше някой с разговорните умения на камък да говори с господин Макнот за онова, което се е случило в трезора.

Тя отметна косата от челото си. Всичко я болеше. Имаше чувството, че я поваля грип. Измъчваше се от чувство на безсилие и смущение — *глупачка, каква глупачка само* — и внезапно осъзна, че не може да остане тук повече. Нямаше значение какво е направила Стефани; Неса трябваше да се махне.

— Излизам. — Тя тръгна към вратата, готова да изпадне в ярост, ако той се опита да я спре.

— Окей. — Джеремая се дръпна настрана със странно изражение на лицето, полумногозначително, полуядосано.

Тя нямаше представа какво означава това, но не я беше грижа. Точно сега единствената ѝ грижа беше Йонеса Дал, най-голямата глупачка.

Като отиде до бюрото си, тя си взе чантата и се насочи към вратата, игнорирайки слисаните касиерки, клиентите и смаяното изражение на Ерик. Излезе на улицата и се огледа.

Не знаеше къде да отиде. Не можеше да се прибере вкъщи, да застане пред лелите си и да обясни, че заради собствената ѝ наивност те трябваше да държат пансиона, докато са живи.

Тогава къде?

Извади клетъчния се телефон и набра един номер. И когато Джорджия вдигна, Неса чу шума на Бърбън стрийт.

— Имаш ли възможност да се срещнем някъде? — извика тя.

Джорджия, слава богу, не я попита нищо.

— Разбира се. Искаш ли да дойда да те взема?

— Не, само ми кажи къде.

— Трябваше да направя почивка преди шест часа. Можеш ли да стигнеш до онази пекарна? „До“?

— Тръгвам.

— Неса... Искаш ли да дойда да те взема?

Но Неса прекъсна. Тя слезе на улицата и първото такси, на което махна, спря.

При положение че ѝ даваше такси като компенсация за всичките глупости, с които се беше сблъскала през тези години, то Господ трябваше да направи нещо по-добро.

Тя влезе в колата и каза:

— Пекарна „До“.

Шофьорът я погледна и стартира като ракета, карайки пешеходците да се пръснат, като пресичаше на червено на всички кръстовища. Стигнаха пекарната за рекордно кратко време и тя му даде солиден бакшиш.

Защо не? И без това никога нямаше да спести достатъчно пари, за да спрат лелите ѝ да работят. Поне да ги изхарчи смислено.

След няколко минути влезе в „До“ и Джорджия ѝ помахаше иззад малката кръгла маса. Като всяко добро ченге, Джорджия беше

подпряла гръб в стената и гледаше към вратата.

Неса сигурно изглеждаше отворително, защото когато се приближи, приятелката ѝ се изправи и я прегърна.

— Всичко ще се оправи, Неса — прошепна тя. — Каквото и да е, можем да го оправим.

— Не, не можем. Никой не може да го оправи. В такава каша съм се забъркала...

— Хей! — провикна се Джорджия към една келнерка. — Искаме кафе, силно и черно, и чиния сладки, а също и пралини, ако имате. — Тя погледна лицето на Неса отново. — А, и шоколад. Много. — После побутна Неса да седне и се наведе срещу нея. — А сега ми разкажи всичко. Онзи мъж ли е? Защото ако е това, мога да го изгоня.

На Неса ѝ се прииска да се засмее. Наистина. Почувства се така, сякаш е изгубила способността си за това.

— Не е той. Аз съм. Точно това ме убива. Сама си го направих. — И без да бърза, тя разказа цялата грозна история.

Отначало, когато спомена, че е повдигнала въпроса за повишение и ѝ е било казано, че никога няма да го получи, Джорджия кимна, сякаш не е очаквала нищо различно. И когато Неса ѝ каза, че е била заключена в трезора и ѝ представи съкратена версия на случилото се вътре, кафявите очи на приятелката ѝ заблестяха. Историята за скрития вход към трезора я накара да се изправи в стола си, а новината, че Стефани Декър е намерила злополучните бикини, я накара да простене отчаяно.

Но когато Неса стигна до момента, в който Стефани ѝ бе казала, че ще остане и ще работи за нея завинаги, Джорджия издаде просташки звук.

— Скъпа, това е шантаж, а шантажът е престъпление.

— Тя ме държи на къса каишка.

— Единственото, което трябва да направя — и съм страшно доволна, че ще го направя на тази кучка — е да подшушна на момчетата от патрулката, че госпожица Стефани Декър е подозрителна и щом я подхванат, тя ще се изниже от Ню Орлиънс през блатата като мокра връв и ще благодари на бога, че се е измъкнала жива. Неса се наведе над масата.

— Опитваш се да ме разсмееш.

— Успявам ли?

Неса се замисли.

— В блатото има ли отровни водни змии?

— И още как.

Неса кимна.

— Е, тогава да, успяваш.

Мобилният телефон на Джорджия иззвъня и тя се ухили, като видя дисплея. Но миг след прочитането на съобщението усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Какво не е наред? — Неса я хвана за ръката.

— В момента се извършва обир в клона на „Премиер Сентрал“ на Айбървил, на пресечка оттук. — Тя понечи да стане, но когато Неса се изправи, Джорджия вдигна ръка: — Стой тук. — След което изтича навън.

Неса гледа известно време след нея, после също излезе.

Джорджия беше с униформа и ниски обувки, което ѝ позволяваше да се движи с лекота през тълпата.

Неса беше облечена в бизнес костюм и деколтирани обувки с токчета, които използва, за да разблъска хората от пътя си.

По едно време изгуби от поглед приятелката си, после я видя, че измъква оръжието си и тича към вратата на банката.

Трийсет секунди по-късно Неса пристигна, останала без дъх, разтревожена, че Джорджия е вътре. Тя мина през вратата и влезе в салона, пълен с уплашени клиенти, които се блъскаха един в друг.

— Мишка! — изпищя някаква жена.

— Има и друга!

Едно малко, сиво създание се стрелна в краката на Неса. Тя отскочи. Навсякъде се виждаха мишки, бягаха, паникьосани от писъците и тропачите крака.

После тълпата се разцепи и тя видя Джорджия с протегнати ръце, насочила пистолет към двамата високи, маскирани — и въоръжени — обирджии.

С дълбок, дрезгав глас единият от крадците произнесе:

— Скъпа, не го прави.

Този глас. Този познат глас.

За първи път Неса чу и видя онова, което видеото бе скрило от нея.

Джорджия извика:

— Пуснете оръжията бавно и вдигнете ръце!

Неса направи единственото, което можеше да направи.

— Мишка! — извика тя и се затича към приятелката си.

Джорджия се извърна леко.

Неса я събори.

Глупаво. Недодялано. Тъпо и изтъркано. Но това бе единственото, което можа да измисли, за да попречи на приятелката си да стреля срещу пралелите ѝ.

Пралелите ѝ... Мънистените бандити.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Мобилният телефон на Мак извънх. Той погледна изписания на дисплея номер. Гейбриъл.

А Неса бе излязла от банката бясна.

— Макнот — произнесе той.

— В момента обират клоната на Айбървил стрийт. — Гласът на Гейбриъл беше спокоен.

Гласът на Мак беше още по-спокоен.

— След като получи разочароваща информация, че няма да бъде повишена, Неса Дал напусна сградата.

— Не знаеш ли къде е?

— Може би в банката на Айбървил стрийт.

— Може би. — Гейбриъл изчака малко. — Лоши новини за охраната. Моят човек е заключен в тоалетната.

Разочарованието на Мак се покачи с една степен.

— Кажи му да стреля в ключалката и да се измъкна оттам.

— Не може да стреля. Не знае кой е от другата страна на вратата и независимо какво мислиш сега, със сигурност не искаш убит клиент. — Гласът на Гейбриъл прозвуча прозаично. — Във всеки случай според него има стол под бравата.

Мак направи връзката мигновено.

— Бил е в тоалетната, когато онези кучи синове са нападнали, така ли?

— Да, крадците са издебнали най-подходящия момент, за да ударят.

— Който е сложил проклетия стол трябва да е записан от видеокамерата.

— Който и да го е сложил, е бил дегизиран, но записите с висока резолюция могат да ни свършат работа. — Гейбриъл най-после прозвуча доволно.

— А какво става с другия охранител? Онзи, когото аз поставих.

Този път Гейбриъл беше по-предпазлив.

— Моят човек се е опитвал да го открие на мобилния му телефон. Най-после се свързал с него, но мъжът не спирал да вика...

— Простреляли ли са го? — Не че Мак искаше някой да бъде ранен, но едно малко насилие би привлякло към тези случаи вниманието, което заслужават.

— Не точно. Твоят човек викал: „Мишка! Мишка!“.

— *Мишка!* — Погледът на Мак се сведе към компютърната мишка на бюрото му. Боже, това нямаше никакъв смисъл. — Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Не знам, но ще разберем. Нюорлиънското полицейско управление е изпратило полицаи, който е бил само на една пряка от банката. Трябва вече да е пристигнал.

— Отивам.

— Знаех си, че ще го направиш. — Гейбриъл затвори.

Докато си намери такси, Мак получи едно обаждане от полицейския началник Кътър, който го уведоми, че има полицаи на мястото, и второ, в което му съобщи, че не е стреляно и крадците са избягали с незначително количество пари.

Мак мина през навалищата в банковото фоайе и откри двама полицаи на вратата, други трима, които разпитваха вътре свидетелите, човека на Гейбриъл, който говореше по телефона, и собствения си бодигард, едър, сто и трийсеткилограмов бивш войник от армията на САЩ, който седеше на едно бюро.

Всъщност на бюрата седяха четири жени, едната с ръка върху очите, и хлипаше.

Банковият мениджър, Дейв Боулинг, се приближи бързо.

— Господин Мак, опитвахме се да ги спрем, доколкото можем, но имах изстребител пред себе си.

— Страхотно. — От шока Боулинг си беше изгубил ума. В този момент Мак видя малко животинче с пухкава козинка да прекосява пода.

Двете жени изпискаха.

— А! *Мишка*. — Мак най-после разбра. Крадците бяха донесли кафез, пълен с мишки, и ги бяха пуснали в салона.

Блестящо. Просто блестящо.

Джорджия седеше на един стол, с леден компрес на лакътя, очите ѝ бяха присвити, пълни с ярост, докато слушаше как шефът на

полицията я ругае.

Друго ченге, бял мъж с приятно лице, стоеше до нея и масажираше раменете ѝ.

Мак я потупа по рамото.

— Добре ли сте?

— Няма накъде повече — сопна се тя. — Съжалявам, човече, мислех си, че съм ги пипнала.

— Стават и гафове.

— Не знаете и половината от това — промърмори тя.

— Пристигнала тук преди всички останали. — Мъжът с приятното лице протегна ръка: — Антоан Валто.

Акцентът му беше почти неразбираем за Мак, но той все пак разбра едно — Антоан искаше Джорджия да стане от горещия стол и с това трябваше да се заеме Мак. — Благодарен съм на полицай Джорджия. Изпълнява си задълженията към банките ми и към работещите в тях хора. — Той тържествено стисна ръката ѝ.

Джорджия го погледна, очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи.

— Тя не осъзна, че ще ме събори...

Мак застана нащрек.

— Кой? Кой ви събори?

Началник Кътър се мушна между тях.

— Предполагам, че искате да знаете какво се е объркало?

— Не, искам да го видя.

— Господин Мак, извинявам се. — Охранителят на Прескът се приближи, изглеждаше раздразнен и ядосан. — Имах натрапчивото чувство, че точно днес ще се случи нещо. Не трябваше да ходя в тоалетната.

— Когато на човек му се пикае, отива да пикае. — Мак се огледа. Нямах какво да прави тук. — Изпратете файла на господин Прескът, а аз ще му кажа да го изпрати на мен.

— Вижте, трябва да видя тези записи... — започна началник Кътър.

— И да ги пуснете на шефа — добави Мак.

Началник Кътър отвори уста да възрази.

Мак го фиксира със студени очи.

— Не сте в позиция да се пазарите.

Началник Кътър си затвори устата.

Мак излезе.

* * *

Ръсел Уимпъл беше в спалнята си, обличаше се за работа, когато телевизионният канал прекъсна „Дните на нашия живот“ с бюлетин.

Мънистените бандити бяха обрали банката на Айбървил стрийт.

Той се ухили.

Време е за шоу.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Слънцето блещукаше между листата на огромните дъбове. Температурата се колебаеше около приятните двайсет и четири градуса. Люлеещият стол изскърца, когато Неса се залюля напред-назад, докато чакаше на верандата на Дома Дал.

Не чака дълго.

След малко пред къщата спря такси. Пралелите ѝ, банковите обирджии, се измъкнаха от него. Бяха в обичайните си дрехи: панталони с ластик на кръста, горнища на цветя, практични обувки. Гримът им не беше нищо особено: малко фон дьо тен, малко руж и светло червило.

Смееха се.

Хестия я забеляза, когато тръгнаха по алеята, и смушка Калиста.

Калиста я смушка на свой ред, после, както обикновено, пусна един блъф.

— Неса, скъпа! Какво правиш вкъщи по това време? Да не си болна?

Неса се изправи много внимателно.

— Видяхте ме. Прекрасно знаете защо съм тук.

— Може и да се досещаме, но защо все пак не ни кажеш? — Хестия прозвуча предпазливо.

— Знаете ли какво си помислих, когато влязох в онази банка и ви видях двечките? Когато осъзнах, че лелите ми са бандитите, които обират по време на Марди Гра? Моите уважавани, старомодни, мили...

— Неса не можеше да намери думи, за да изрази ужаса си.

Двете жени се изкачиха по стъпалата.

— Надявахме се, че не си ни познала — каза Хестия.

Неса прекоси верандата и се приближи до тях.

— ... Размахвахте оръжие!

Калиста се обърна към сестра си.

— Казах ти, че ни позна. Защо иначе щеше да блъсне Джорджия на земята?

— На обувки с платформи! Плашите хората! — прекъсна я Неса.

— Тя би могла да се спъне. — Хестия се отпусна на края на люлката на верандата.

— Обикновено не е несръчна. — Калиста седна на един стол отсреща.

— Да обирате... да обирате банката, в която работя! — беснееше Неса.

Двете старици се втренчиха в нея.

— Точно това беше смисълът, нали, скъпа? — попита приятно Калиста.

Тирадата на Неса рязко спря.

— Какво имаш предвид с това, за смисъла?

— Тази банка беше несправедлива с теб! — каза Хестия.

— Какво общо има това? — Дълбоко в съзнанието си Неса се бе страхувала точно от това. Страхуваше се, че те обират банките „Премиер Централ“ от криво разбрана лоялност към нея.

— Това ги направи логичната мишена — каза Калиста като нещо саморазбиращо се.

— Защо изобщо трябва да обирате банка? — недоумяваше Неса.

— Заради гърдите на Даниел — последва отговорът на Хестия.

— *Гърдите на Даниел?* — Неса повиши глас.

Зад стъклото на входната врата Мади изшътка:

— Тихо, госпожице Неса, да не би да искате целият квартал да научи?

Неса се завъртя.

— Не ми казвай, че и ти си забъркана?

— Недей да крещиш на Мади — смъмри я Калиста. — Тя няма нищо общо с малките ни лудории.

Неса отново се завъртя.

— Малките ви *лудории*? — Не можеше да повярва на тяхното безгрижие. — Вашите малки лудории са федерално престъпление.

— Да, но федералните никога няма да тръгнат да ни досаждат. Залавянето на бандити, които крадат такива малки суми не им носи никаква слава — увери я Хестия.

— Въпреки че началник Кътър ни досажда — напомни Калиста на сестра си.

— Знам. Той ни създава грижи — призна Хестия. — Всеки път трябва да сме все по-изобретателни. Но тъй като имаме на разположение цяла година да го планираме, използваме времето да измислим добре подробностите.

Калиста засия.

— Това с мишките беше моя идея.

— Идеята наистина си я биваше! Но почакай само да видиш какво ще спретнем следващата година!

— Не. Никаква следваща година! Не! И... защо? — Неса вдигна ръце. — Защо? Защо?

— Казах ти, скъпа — каза Хестия. — Заради гърдите на Даниел.

— Но това беше само първата година, сестричке.

Неса простена от отчаяние.

— Нека да обясня. — Хестия потупа мястото до себе си.

— Не искам да сядам. — Неса остана права, със свити покрай тялото юмруци. — Прекалено съм ядосана.

— Всичко е наред, скъпа. — Калиста хвана другия край на люлката и потупа същото място.

Накрая Неса се предаде и седна между двете.

Хестия се провикна:

— Мади, ти също можеш да излезеш.

Мади отвори вратата. С бавно движение, сякаш днес внезапно бе остаряла, тя се приближи до стария стол-люлка, единственото нещо, спасено от урагана Катрина, и седна.

— Неса, дете мое, искаш ли да ти забъркам един „Ураган“?

Неса знаеше отлично как Мади приготвя „Ураган“ от шест различни вида ликьор.

— Още не е дори обяд!

— Понякога, когато лелите ти са обезпокоени, едно хубаво, силно питие е единственият начин да се оправят.

— Можем да отворим шампанското? — предложи Калиста.

— Шампанско? — Неса започна да мести очи от едната към другата.

— След успешен „удар“ винаги празнуваме с шампанско. — Очите на Калиста блестяха.

— Не точно с шампанско. С шампанизирано вино — увери Хестия, сякаш това имаше значение. — Но имаме сравнително хубава

марка, която ни препоръча Жак Куинан и...

— Не ме интересува. — Неса вдигна ръка. — Не ме интересува. Не ме интересува.

— Миличка, не искаме да мислиш, че крадем парите за себе си! — прекъсна я Хестия.

Неса се засмя горчиво.

— Честно, това изобщо не ми е минавало през ума. Но точно сега единственото, което знам, е, че това е свързано с гърдите на Даниел.

— Точно така. Беше първата година... слизах по стъпалата надолу и чух плач от стаята на Даниел. — Устните на Калиста се изкривиха в съчувствие. — Беше прекарал операция по поставяне на импланти в гърдите. Онзи нелегален доктор... наистина, не знам какво си е мислил...

— Нелегален доктор? От онези, които нямат лиценз да практикуват медицина? — вдигна вежди Неса.

— Точно това казвам — потвърди Калиста. — Беше платил по-голямата сума предварително...

Хестия побутна Неса с кокалестия си лакът.

— Предварително. Схващаш ли?

Неса не се усмихна.

Хестия прекъсна с въздишка.

Калиста продължи:

— После той имаше поредица от финансови затруднения — спомняш ли си, когато настаняха баща му в лечебно заведение с алцхаймер, а синът му беше приет в „Станфорд“ — и всичко това в една и съща седмица? Е, той не можеше да плати остатъка от сметката, а онзи отвратителен доктор го предаде на агенция за събирания на задълженията. Разбираш какво имам предвид — като в „Роки“, където заплашват да ти изпочупят пръстите, ако не платиш.

— Разбирам. — Неса разбра. Картинката започваше да се изяснява.

— Така че онези ужасни хора се заканиха да му вземат гърдите обратно — каза Хестия.

— Да ги вземат обратно? — слиса се Неса. — Помислих, че казахте, че са били импланти.

— Импланти са!

— О! — *Ужасно.*

— И, разбира се, аз му казах, че ще му заемем парите.

— Нямали сте парите.

— Не.

— И не сте помислили да теглите заем. — Единственият заем, който лелите й бяха теглили, беше за следването на Неса, и те още продължаваха да го изплащат.

— Заради горкия Даниел изоставихме скрупулите си — намеси се Калиста. — Опитахме се да вземем пари назаем.

— Заем? От кого?

Лицето на Калиста стана мрачно.

— От твоята банка.

— „Премиер Сентрал“? — Неса усети, че гласът й се издига до неподозирани височини. — С кого говорихте?

— С Онази Жена.

— Стефани Декър?

Седнала с изправен гръб и тънка като струна, Хестия започна да разказва:

— Първо ни попита защо искаме парите. Когато й казахме, че се отнася за нещо лично, последваха купища лични въпроси. Обидни въпроси. Накара ни да попълваме бланки и...

— Какво стана после?

— После ни погледна и се изсмя. — Устните на Калиста се изкривиха от спомена за преживяното унижение.

— В лицата ни! — прекъсна я Хестия.

Калиста продължи:

— Каза, че банката няма навик да хвърля пари и да рискува, и трябвало да сме благодарни, че господин Макнот се е съгласил да държи племенницата ни, след като била оплескала нещата, така че това било нещо като благотворителност от негова страна, но, разбира се, било невъзможно някога да очакваш повишение, а ние трябвало да се примирим, че ще сме обект на съжаление в цял Ню Орлиънс до края на живота си.

— Ах, тази кучка! — промърмори Неса.

— Точно това казах и аз. — Хестия кимна утвърдително.

— Тогава разбрахме, че ще трябва да напуснеш банката, и че няма да разрешим проблема с парите за Даниел — допълни Калиста.

— Опитавме и в друга банка, но въпреки че бяха много любезни, не ни отпуснаха парите — каза Хестия.

— Гледахме „Да хванеш крадеца“ — обади се Калиста.

— С незабравимия Кари Грант. Удивителен мъж! — усмихна се Хестия.

— И тогава казах... — прекъсна я сестра ѝ.

— Не, аз бях — каза Хестия.

— Не, не беше, не си ли спомняш? Сцената с фойерверките... после онази част, когато той е на покрива... и аз казах...

— Не, забравила си...

Неса ги прекъсна:

— Една от вас е казала: „Хайде да ограбим банката на Неса!“.

— Точно така. — Калиста плесна с ръце. — Знаехме си, че ще разбереш.

Лелите се приготвиха да станат.

Неса ги хвана за раменете и ги натисна надолу.

— Не разбирам и не можете да правите повече такова нещо.

— Ние сме внимателни — увери я Хестия.

Неса им напомни:

— Ако днес не бях там, най-добрата ми приятелка щеше да простреля една от вас, а може би и двете ви.

В този миг Мади научи подробностите и ръцете ѝ се разтрепериха.

— Госпожице Калиста! Госпожице Хестия! Казах ви, че прекалихте с тези кражби.

Калиста произнесе внимателно:

— Както се казва във филмите: „И всичко стига до своя край“.

— Това в „Да хванеш крадец“ ли беше? — попита Калиста.

— Не, сестро, във „Влюбеният Шекспир“.

— Точно така, забравих. — Хестия понечи отново да стане.

— Не! Седни долу! Това не е шега! — Гласът на Неса се извиси. — Това е нещо сериозно. Изплашихте ме до смърт, погледнете и Мади! Тя се страхува за вас! Може би мислите, че сте имали извинение за първата година, ами за втората? За всичките следващи години?

— О! — Хестия се засуети. — Дадохме парите на Даниел и цялото му лице светна, което ни накара да се чувстваме толкова добре.

— Нямахме да повторим, но на следващата година, в деня на самото парти, бедната скъпа Меган Браунли дойде до вратата със сандвичите на баба си, онези, рецептите, за които семейството ѝ пази в тайна от три поколения насам, като че ли са златото във Форд Нокс. — Калиста изглеждаше засегната. — И след като през всичките тези години сме били приятелки...

Хестия потупа Калиста по коляното.

— Тихо, скъпа, ще ядосаме отново Неса.

Калиста се подчини.

— Както и да е, причината, поради която Бет Браунли не могла да дойде, била, че си счупила горното чене и нямало как да се покаже пред хората... толкова ми дожаля, като си помислих, че всичките ми зъби са си на мястото...

Този път Калиста потупа коляното на Хестия.

— Да! Точно така. — Хестия си пое дъх. — Бедната Бет, нямала пари да отиде на зъболекар, въпреки че ѝ давал петдесет процента отстъпка.

— Толкова мило момче е този Грей Лини — каза Калиста на Неса. — Винаги е любезен с възрастните пациенти.

Хестия продължи:

— Същата вечер Онази Жена...

— Стефани?

— Да, Стефани. Дойде на нашето парти и се държеше с теб като с парцал — промърмори Хестия. — В този момент осъзнахме: Господ иска ние да оберем банката.

— Господ иска вие да оберете банката! — извика Неса. — Ама че абсурд...

— Тихо, госпожице Неса. Тихо, дете. — Мадри се пресегна и хвана ръката на Неса. — Съседите ще чуят.

— През цялото време ли си знаела? — поиска да разбере Неса. — Защото очаквах повече здрав разум от теб, Мадри!

— Не я гълчи, Неса! — строго произнесе Калиста. — Тя не знаеше нищо, докато не ѝ дадохме парите, за да ремонтира любимия си стол.

Неса погледна Мадри, която се люлееше в единствения стол-люлка, който бе оцелял по време на урагана и наводнението.

— Искаше ѝ се да има поне едно свое нещо — каза меко Хестия.

Както повечето оправдания дотук, и в това имаше ужасяващ смисъл. Но все пак...

— Трябва да престанете!

— Не сме наранили никого — каза Калиста.

— Помагаме на тези, които се нуждаят от помощ — допълни Хестия.

— А и какво мислиш да направиш? Да кажеш на полицията? — Калиста поклати глава невярващо.

Разбира се, че щеше да е на тяхна страна. Неса нямаше да каже на никого.

Този път, когато лелите ѝ се изправиха, Неса не ги спря. Те влязоха в къщата, а тя остана да седи отпусната, вперила в Мади пълните си със сълзи очи.

Готвачката бръкна в джоба на престилката си и ѝ подаде мека, изтъркана кърпичка.

— Знам, дете. Когато научих какво правят, и аз плаках.

— Можеше да ги убият. Когато видях Джорджия да се цели в тях, а Хестия на свой ред да се цели в нея, си ги представих в ковчези...

— И аз им го казах. Казах, че може да ги застрелят, ако не спрат. А Хестия ми рече: „Госпожо Мади, и ти си стара, наистина ли те е грижа, че някой може да те простреля до смърт и да сложи край на болките и на мизерията?“. И да ти кажа, миличка, тя има право. Да умреш изведнъж е сто пъти по-добре, отколкото бавно да западаш... ето, на нощ ставам да пикая по четири пъти, а стомахът ми курка от глад, но мога да хапна само три хапки... всеки път, когато се погледна в огледалото, се питам коя е тази старица. Отвратително е, казвам ти, Неса. Когато изгубих къщата си, мислех, че ще умра. Едно нещо не ми остана, само споменът за съпруга ми и момчето ми... — Мади поклати глава тъжно. — Когато лелите ти ми дадоха стола, моя стар, скърцащ стол, да, знам, че е глупаво, но се почувствах така, сякаш мога да преживея годините, които добрият Господ ми е определил.

— Сега поне разбрах. — Неса взе ръцете ѝ и ги погледна, сякаш бяха ръце на непознат, после ги отпусна отново в скута ѝ. — Крадат пари и това е нещо като фонд за нуждаещите се.

— Тъй е, тъй е — съгласи се Мади.

С угълчето на окото си Неса мерна мъж, който стои на края на верандата. Тя подскочи. Подсъзнателно усещаше, че Джеремая ще се

появи скоро.

Но това не беше Джеремая. Беше висок, рус непознат.

Когато пристъпи към нея, го позна.

Беше Даниел. Даниел, облечен като мъж в джинси, тениска и жилетка. Жилетка, която прикриваше платените с престъпление гърди.

Истината порази Неса:

— Ти им помагаш! — Ето как лелите й успяваха с маските и грима, и... и... Неса нямаше представа с какво още им е помагал той. Знаеше само, че това е последният им удар.

Даниел наведе глава.

— Съжалявам.

Не даваше пет пари за разкаянието му.

— Как можа? Откога?

— От втората година. — Той издърпа един стол, седна, допирайки крака в коленете й, и се опита да я хване за ръце.

Тя ги издърпа.

— Мислех те за приятел.

— Недей, Неса. Аз съм ти приятел. Когато осъзнах какво правят, и аз се опитах да ги разубедея. — Той погледна към другия край на верандата. — Но и аз успях толкова, колкото и ти.

Беше чул всичко, или поне достатъчно, за да разбере, че думите й са били игнорирани.

— Те няма да престанат — каза той. — Докато не ги хванат или не ги убият; освен това знаят, че нямат голям шанс с перуките и шапките от тавана.

Неса не отмести поглед. Скръсти ръце пред гърдите си.

— Добре. Можеш да се ядосваш колкото си искаш. Но, Неса, тези жени ми спасиха живота. Не бих могъл да стоя отстрани и да гледам, докато ги арестуват или убиват. — Даниел изглеждаше нещастен и виновен... И предизвикателен. — Така че се свързах с приятеля ми, който изработва маски за филми — добър е, работи със Спилбърг — и му казах, че ми трябва за специално честване на Марди Гра в клуба. Когато госпожица Хестия и госпожица Калиста ми казаха, че е време, помогнах им да се приготвят, а после отидох и направих каквото трябва, за да отвлека вниманието на охранителя.

— Видях те. На записа на охранителната камера от миналата година. Не те познах, обаче. Защото беше мъж. — Носът й се

набръчка. — Не осъзнаваш ли, че могат да те хванат и да те арестуват, или да те убият?

— Минавало ми е през ума.

Тя отпусна ръце.

— Значи първо научава Даниел, а после и Мади. Някой друг?

Те поклатиха глави.

— Само че като се съберат две и две, рано или късно ще разберат и други хора — каза Мади.

— Особено при натиска, който господин Макнот оказва върху началника на полицията. — Неса затвори очи, когато си спомни. — Джеремая сигурно гледа видеото точно в този момент. Ако разбере защо съм блъснала Джорджия, ще бъда арестувана като съучастник в престъплението и кой ще ми повярва, когато кажа, че не съм знаела какво става? Аз работя в тази банка. Знам много за сигурността и смените на охраната. Имам причина да съм недоволна. Освен това аз...

— Ти какво? — подтикна я Мади.

— Неса, не си спала с господин Мак, нали? — Даниел прозвуча ужасено.

Сега беше ред на Неса да се държи предизвикателно.

— Защо не? Не искаха ли всички точно това? Горката, самотна Неса да си легне с някого?

— Не и аз. — Мади гледаше възбудено. — Искях да си намериш някой добър мъж, който да те уважава. Не съм искала да спиш с него. Все пак имам някакъв морал.

Неса се опита да се извини.

— Нямах това предвид, госпожице Мади. Просто не можах...

— Не можа да го предотвратиш? — ухили се Даниел.

— Доволен съм да го чуя. Време е да имаш някаква страст в живота си.

— Не само това имам. — Ниският глас на Неса беше напрегнат и изпълнен с гняв. — Имам две лели, които обират банки заради силни усещания, и ако ме арестуват с тях, кой, по дяволите, ще ги измъкне?

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Мак стигна до предната алея на Дома Дал. Спря в основата на стъпалата, водещи към верандата и погледна Неса, която беше седнала в стола люлка и се полюляваше.

— Започвам да опознавам Ню Орлиънс. Взех такси от банката, очаквайки да те намеря тук... И ето че наистина си тук.

— Можеше да ми се обадиш по мобилния телефон. — Неса изглеждаше хладна и сдържана. Ако не беше видял видеото, никога не би повярвал, че е била свидетелка на обир.

Може би... на планиран обир.

— Искях да те видя. — Той тръгна нагоре по стъпалата. — Искях да разбера дали си добре след ужасния инцидент.

Тя не каза: „Какъв ужасен инцидент?“. Но го гледаше толкова безизразно, колкото изобщо бе възможно.

— Никога не съм очаквала, че може да се случи пред очите ми.

— Била си толкова изненадана, че си блъснала полицайката, която определено е сложила край на престъпната веселба.

— Може ли на едно престъпление в годината да се гледа като на престъпна веселба? Предполагам, че да, щом продължава. — Неса посочи към стола срещу нея. — Няма ли да седнеш?

— Разговарях с полицай Ейбъл и тя сподели с мен, че те е предупредила да не ходиш с нея. — Той седна на люлката до Неса, като преднамерено я притисна.

Тя не реагира по никакъв начин.

— Не слушах. Може би защото познавам мениджъра и всички от банката. Може би защото ако присъствах лично на престъплението, бих могла да го разреша, да плюя в лицето на господин Макнот и да си намеря нова работа. И най-вече защото толкова много ми писна да се опитвам да бъда образцова служителка и гражданка. — Неса затвори очи, сякаш умората бе проникнала в костите ѝ. — Дойде ми изневиделица. Така че хукнах след Джорджия и се озовах на сцената на престъплението.

— Превъртях много пъти видеолентата със записа. Ти изкрещя за някаква мишка и отскочи към Джорджия. Но не забелязах мишката, която те уплаши. — Значи беше гледал. Беше гледал онзи момент отново и отново на записа.

Когато тя беше изтичала в банката, не беше нищо повече от случаен свидетел. Никой не я бе удостоил със специално внимание, никой не ѝ обърна внимание, не я погледна за инструкции. Мак беше видял това и не я смяташе за виновна за обирите.

После покрай краката ѝ изтича една мишка. Тя се огледа наоколо. Подскочи, изкрещя, изтича към Джорджия и я събори на земята, осуетявайки евентуалното залавяне на Мънистените бандити.

И при тази дълга, подчертана нерешителност, тя отново беше възбудила неговото подозрение.

— В този момент на страх попречих на приятелката ми да направи най-големия си професионален удар. — За първи път гласът на Неса потрепери. — Джорджия щеше да получи похвала. Може би дори повишение. Може би награда. А аз прецаках всичко.

Дори сега Неса гледаше невиждащо към улицата пред тях и той можеше да се закълне, че тя не забелязва нищо.

— В шок си. — Той плъзна ръка около нея. — Какво мислиш?

— Мисля, че си прав. — Обърна глава към рамото му и избухна в сълзи.

Това не беше театър. Не бяха красиви сълзи. Те извираха от нея при големите, тежки стенания, които разтърсваха цялото ѝ тяло. Тя се притисна към него, сякаш обхваната от агония.

И все пак, докато я гледаше с преценяващ поглед, Мак не спираше да претегля терзанията ѝ от едната страна на везната и подозрението си от другата. Нещастният ѝ вид изглеждаше достатъчно искрен, но той повече от всеки друг знаеше как добре могат да се преструват хората, че обичат или съжаляват, и че невинаги това, което изглежда истина, е непременно такова.

Знаеше отлично, че Неса ще се чувства неловко от преживяното в трезора, така че „господин Макнот“ беше изпратил имейл до Декър да отстрани Неса от случая с Мънистените бандити и да ѝ каже, че повишението, което очаква, никога няма да се натискът, как изстиска неохотни признания и разкрива дълбоки тайни.

Може и да беше невинна — за банковите обири, ако не за престъпната небрежност с парите на банката, — а той трябваше да бъде сигурен. *Трябваше.*

Жените го обичаха заради външността му, парите и властта му. Никога не се беше старал да разпалва тяхната страст; не го интересуваха връзките, само удоволствието.

Но Неса беше нещо различно. Тя бе част от затворено общество със здрави семейни връзки. Изглеждаше доволна от живота си, от приятелите си, и все пак нуждата за успех я преследваше.

Той разбра тази нужда; тя беше силата, която преследваше и него. Но него го движеха горчивината и отмъщението, а нея лоялността и ентусиазмът.

Ако Неса наистина бе това, което изглеждаше, би й дал всичко — сърцето си, душата си, доверието си.

Но ако лъжеше... щеше да си плати.

Когато сълзите й намаляха, той я прегърна отново.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Да. — Гласът й беше тих и неуверен. — Имаш ли носна кърпичка?

Той й подаде.

Тя попи лицето си издуха носа си.

— Ще ти я изпера. — Облегна се назад в люлката, протегна крака и се взря към улицата. — Какъв отвратителен ден.

— Защо го казваш?

— Да видим. Първо отивам на работа, най-мнителната от всички жени на света изобщо не изглежда изненадана, ужасена и виновна, че ни е заключила в трезора...

— Не изглеждаше, така ли? — При цялата тази суматоха той не бе успял да проследи събитията подробно.

— ... Същата тази жена ми казва, че господин Макнот решил, понеже е идиот, който вярва на всяка капка отрова, която тя излива в ушите му, че аз вече няма да работя с теб по случая и ще бъда отново банков роб, който никога няма да получи повишение. После отивам да поговоря с приятелка, и докато си изливам пред нея сърцето, Мънистените бандити нападат, аз правя нещо, което не би трябвало да правя, изтичвам до банката и разбирам... — Тя поклати глава.

— Какво разбираш?

Тя го погледна, сякаш бе забравила напълно, че е тук.

— Разбирам, че не съм човекът, който съм си мислила, че съм.

— Защото си оплескала нещата?

— Съвсем определено. Не съм мислила, че мога да съм по-нещастна, а ето че съм...

От вътрешността на къщата той чу шум от токчета по дървения под.

Хестия отвори със замах вратата към верандата.

За своя изненада Мак установи, че се изправя на крака. Тук, в Ню Орлиънс, особено с момичетата Дал старомодните маниери изглеждаха нормални.

Хестия прие вежливостта му като напълно заслужена.

— Господин Мак, колко се радвам, че ви виждам отново. Неса... детето ми, да не би да си плакала? — Милото ѝ лице помрачня и тя забърза към племенницата си, повдигайки лицето ѝ. Със строг глас, напълно различен от обичайния ѝ приятен тон, тя поиска да знае: — Господин Мак, вие ли разплакахте племенницата ми?

Като нетърпеливо дете Неса отблъсна ръката на леля си.

— Не, не е той. Мънистените бандити.

— Какво общо имат те? — попита Хестия.

— Видях ги да обират днес банката и това ме разстрои. — Неса прозвуча кисело.

Хестия се изправи в пълния си ръст, висока, слаба, елегантна благородна старица с бяла коса и патрициански черти.

— Забрави за тях. Те не са твой проблем.

— Искат ми се да можех — каза Неса.

Като се обърна към Джеремая, Хестия каза:

— Господин Мак, всеки мъж, който държи жена, докато плаче, заслужава домашно сготвено ядене и с изключение на няколко от пансионерите, които ще влизат и ще излизат, тази вечер ще вечеряме сами.

— Нямам нищо против. Благодаря ви, госпожице Хестия — усмихна се Джеремая.

— Неса, качи се горе и си измий лицето. Ще кажа на госпожица Мади да сложи още едни прибори на масата. Господин Мак, можете да влезете в библиотеката и да си налееете питие.

Неса погледна пралеля си. Как можеше да се държи така естествено? Безсилието и разочарованието я накараха да иска да направи нещо, което никога не е правила в живота си... да легне на пода, да зарита с крака и да ревне.

Като извади една пудриера от джоба си, Хестия я отвори и я подаде на Неса.

Погледът в огледалцето показва едно — че Неса не е плакала с фалшиви сълзи. С ужасено възклицание тя изтича в къщата и връхлетя право в обятията на Райън Райт.

— Ехо, бейби, успокой топката! — Той я хвана, видя подпухналото ѝ лице и отстъпи, сякаш тя имаше проказа. — Добре ли си?

— Добре съм. — Гласът ѝ беше леко дрезгав и тя прочисти гърлото си. — Ти какво правиш тук?

— Живея тук, забрави ли? — Той ѝ се усмихна с една от своите очарователни, момчешки усмивки.

Ако Джеремая беше силно уиски, този мъж беше вино с много газирана вода.

— Скийтър и аз се върнахме и подремнахме няколко часа. Тези представления по улиците денем и нощем ни вземат силиците.

Скийтър стоеше до вратата на трапезарията и държеше кутия с инструменти. Лицето му блестеше загоряло и изпотено.

Тя махна с ръка и се усмихна.

Той ѝ отвърна.

— Сега излизаме отново. — Райън беше с хавайска риза с къси ръкави, която грееше като неон, разкривайки мускулестите му ръце, и със сигурност привличаше вниманието, което заслужаваше. — Направихме доста пари. Тези туристи хвърлят двайсетачки, а понякога и петдесетачки, че дори стотачки.

— Страхотно! — Тя стигна до основите на стълбите.

— Бих останала да си поговорим, но, я ме вижте! Имах един от онези малки женски изблици и трябва да отида да си измия лицето.

— Отивам да направя толкова пари, че да мога да купя тази къща.

— Какви хубави новини само. Не че я продаваме... — Тя изкачи две стъпала.

— Хайде, човече — каза Скийтър.

Райън продължи да върви с нея, като говореше бързо.

— Какво ще кажеш? Можем да се видим довечера. Можеш да ни гледаш как свирим, можем да пийнем по едно питие и да хапнем, да се посмеем.

— Благодаря. Много мило. Но тази вечер съм заета. — Този човек щеше ли да схване някога посланието? Беше му отказвала поне сто пъти досега.

— Хайде. Ще е весело!

— Не ходя във Френския квартал посред нощ по време на Марди Гра. — Тя бавно продължи да се изкачва, опитвайки се да бъде любезна, но отчаяно бързаше да се отдалечи.

— Аз ще те пазя.

— Знам, знам. Имам ти пълно доверие. Но днес беше отвратителен ден и съм изморена. — Тя изтича нагоре, а после по коридора до стаята си. Затвори вратата след себе си, облегна се с гръб на нея и затвори очи.

Повръщаше ѝ се от наематели. Не ги искаше вече в дома си.

Изведнъж я обхвана ужас. Колкото повече хора живееха тук, толкова по-вероятно беше някой да разбере, че лелите ѝ са Мънистените бандити.

Но сигурно никой от тях не можеше да си представи госпожица Калиста и госпожица Хестия в ролята... Само че Джеремая можеше. Той беше умен, безскрупулен и работата му беше да разследва тези обири.

И точно в този момент се намираше долу с лелите ѝ.

Неса изтича до банята.

Когато отвори вратата половин час по-късно, се беше изкъпала, изсушила косата си, беше оправила разваления си грим и се бе преоблякла в оранжево горнище и ленени панталони.

Не премина през целия този ритуал, за да впечатли Джеремая. Направи го заради деня, който бе започнал така многообещаващо, а всичко бе отишло по дяволите.

Тя затвори вратата след себе си, тръгна към стълбището и срещна Даниел, вече като Дейна, да се носи в розова сатенена рокля за коктейли със съответните високи токчета и боата от пера, негова запазена марка.

Гледката я потресе. Имаше чувството, че го вижда гол, не като Дейна, и когато той провлече:

— Какво става, скъпа, погледни се! Толкова непринудена, и все пак толкова шик! — тя с благодарност се оттегли в зоната си на комфорт.

— В клуба ли отиваш?

— Тази вечер ще е поредната голяма нощ, и, разбира се, тъй като си взех отпуск следобед, сега трябва да работя.

Слязоха заедно по стъпалата. Чуха Калиста да казва:

— Да, в някои семейства наистина има неразбирателства, но човек не трябва да обвинява майка си. Все пак, на колко години е била тя, когато се е запознала с баща ви?

— Когато е спала с него, имате предвид? — каза Джеремая. — На осемнайсет години.

— Той ми изглежда като най-големият негодник — каза Хестия.

— Аз съм последният човек, който би възразил на това.

— И какво, направо се изпарил, така ли? — Неодобрението в тона на Калиста се задълбочи.

Неса хвана ръката на Даниел и прошепна в ухото му:

— Подлагат го на разпит. — Въпросите, с които засипваха всеки евентуален кандидат-жених. — Какво си мислят?

— Мислят си, че онова нещо, което са направили този следобед няма нищо общо с теб и твоето щастие.

— Те са луди.

— Те са ексцентрични.

— Нещо повече от ексцентрични.

— Добре де. Те са стари и не им пука. Така става ли?

— Добре! — Помисли си, че е прав. Но това не ѝ хареса.

Гласът на Джеремая прогърмя отново.

С поглед, насочен към библиотеката, Даниел каза тихо:

— Струва ми се, че ще е по-добре да се измъкна от задния вход.

— И аз така мисля.

Той подложи бузата си.

Тя я целуна.

— Чао, скъпа. Ще се справим и с това. — Той тръгна, размахвайки пера, и я остави да отиде в библиотеката, преди лелите да успеят да предложат подробностите на брачния договор.

Тя влезе.

Лелите ѝ и Мади бяха настанили Джеремая да седне и сега той отпиваше ментов джулеп — лед, бърбън и мента, — докато те го разпитваха, опитвайки се да разберат дали е достатъчно подходящ за тяхната племенница.

Той изглеждаше напълно спокоен.

Забеляза я пръв, огледа я за миг и кимна.

— Вече изглеждаш по-добре.

Страхотно. Забелязал е, че е изглеждала отвратително.

— Ще отида да проверя вечерята. — Мади се изправи бавно.

Джеремая също стана.

Мади започна да раздава команди като генерал:

— Калиста, ти най-добре подреди масата. Хестия, отвори една от бутилките вино, които ни останаха от партито. Вие двамата — тя махна с ръка към Неса и Джеремая, — елате да инспектирате.

Старите дами излетяха от стаята.

Джеремая се усмихна.

— Сигурен съм, че получих одобрението им.

Неса се сгърчи от унижение.

— Не им обръщай внимание. Старомодни са и им се иска да знаят с кого...

— ... излизаш?

— Въсъщност ние не излизаме — каза тя строго.

Сексът в трезора не означава да излизаш с някого.

Входната врата се отвори шумно. По дървения под се чува стъпки, после долетяха гласовете на двама мъже, които спореха шумно.

— Мисля, че идеята е тъпа. Уличните музиканти трябва да прекарват времето си, свирейки на улицата, а не да вървят по гайдата на всяка фуста, която срещат, и ако си мислиш, че имаш шанс с госпожица Дал...

— Млъкни, човече. — Неса чу удар. — Просто млъкни.

— Ох. Боли!

Неса се усмихна слабо на Джеремая.

— Това е Райън. Свири на саксофон. А другият е приятелят му Скийтър. Той пък свири на бас. Райън ни е квартирант. — *И ми досажда до смърт.*

Сякаш музикантите не съществуваха, Джеремая не откъсваше очи от нея.

— Ще излезеш ли с мен утре вечер?

Тя го погледна, поразена от мисълта, че независимо колко благоразумно е да не го вижда в неработно време, трябваше да го прави. Беше необходимо да разбере докъде е стигнало разследването му. Ако беше открил нещо, трябваше да се опита да го отклони от истината. Налагаше се да се среща с него. Всяка вечер. До деня, когато проучването му завършеше.

Жалък план, да мамиш мъж, който не правеше нищо повече от работата си. И все пак тя нямаше избор. Трябваше да защити семейството си.

А най-лошата част беше... че беше доволна. Доволна, защото това ѝ даваше извинение за нуждата да бъде с него. Да го опознае, да гледа лицето му, да се наслаждава на звука на неговия глас...

— Джеремая, ще се радвам да излезем заедно утре вечер.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Ресторантът беше декориран в топли нюанси и дискретно осветен от старинни кристални аплици. Свежи цветя украсяваха масите, а метрдотелът беше въвел Мак и Неса в луксозно частно сепаре.

Мак си отбеляза наум да даде на госпожа Фрейтаг бонус, задето бе надминала себе си с това място, после леко избута метрдотела настрани и задържа стола за Неса.

— Беше трудно да се направи резервация тук, но съм чувал, че храната е най-добрата в Ню Орлиънс.

— Най-добрата в Ню Орлиънс, а Ню Орлиънс има най-хубавата храна в света. — Неса отправи широка усмивка към кръжация наоколо келнер. — Как сте, Жан-Пол?

Келнерът носеше костюм, който струваше повече от този на Мак, имаше тънки, глупави мустачки и презрителна усмивка. Той изтрака с токове и се поклони, после тръсна с ръка кърпата на Неса във въздуха и я постла в скута ѝ.

— Добре съм, мадмоазел, и както винаги, за мен е удоволствие да сервирам на вас и вашия приятел. — Погледът му се премести върху Мак, отхвърли го и се върна отново на Неса.

Като взе ръката на Жан-Пол, тя каза:

— Липсваше ни в Дома Дал.

— Какво да се прави, по време на Марди Гра съм прекалено зает, но изпратих мислите си и най-хубавия си хлебен пудинг. — Момчето имаше лек френски акцент и се умилкваше на Неса по начин, от който на Мак направо му приляваше и го караше да изпитва ревност.

— Свърши още в мига, в който кацна на масата. Когато Марди Гра свърши, може би ще успееш да минеш и да донесете на келнерите си някое от домашно приготвените ястия на Мади.

— Както винаги, ще приемем тази покана с най-голямо удоволствие. — Жан-Пол тракна с токове и махна на близката

келнерка. — Оставям ви в умелите ръце на Пинелъпи. Ако имате някакви желания, кажете ѝ и тя ще ги изпълни начаса.

Мак следеше търпеливо разговора между двамата.

— Всички келнери ли познаваш тук?

— Това беше Жан-Пол Ламбер. Той е собственикът. — Неса се подигра леко на незнанието му. — Дойде тук от Франция преди петнайсет години, отвори този ресторант, както и още два, изгуби двата по време на урагана, но отказа да напусне града, който обича. Чудесен човек е, обича хубавата храна, а готвачът му е невероятен. Тази вечер ще се убедиш на какво е способен.

Не, осъзна Мак, не заради оправната госпожа Фрейтаг щеше да е цялото това посрещане, а заради Неса, която наистина познаваше всички в Ню Орлиънс. Дори ако тя беше планирала обирите в банковите клонове на „Премьер Сентрал“ и всички в Ню Орлиънс го знаеха, никой нямаше да я издаде.

И точно това беше проблемът.

Защото той също не искаше тя да е виновна. Искаше да е точно такава, каквато изглеждаше — благоразумна, харизматична, невероятно секси и неподозираща за ефекта, който оказваше върху мъжете. И, разбира се, фатално привлечена от него.

Но той беше мъж с премного опит, за да не мисли за действията ѝ по време на обира в банката, така че веднага след като поръча виното, приведе плана си в действие.

— Налага се да се върна във Филадельфия.

— Какво? — Тя впери очи в него и ножът, с който бе започнала да маже маслото върху хляба си, остана във въздуха, дълбоките ѝ сини очи се разшириха от страх, или от нещо, което приличаше на страх.

— Обирът за тази година мина. Не беше заловен нито един от крадците. Няма какво повече да правя тук.

— Но те са тук! Крадците още се разхождат някъде навън! Сигурно ще откриеш още следи! — Тя го погледна разтревожено.

— Не, няма повече следи.

— Но аз те запознах с началник Кътър — можеш да работиш с него още известно време и... — Тя се улови, че се обърка. Остави ножа си на края на чинията, наведе се през масата и каза меко: — Съжалявам. Това е глупаво. Не ти казвам истината.

Подозирах го.

— Кажи ми я, тогава.

— Искам да останеш, защото ми харесва компанията ти.

Ако играеше театър, то той беше идеалната ѝ публика.

— На мен също ми харесва да съм с теб. Харесват ми и местата, на които ходим заедно.

— Да, но можеш да ме заведеш до блатата, много ще се радвам.

— Трябваше да ми го кажеш по-рано. — Той ѝ се усмихна.

— Наистина ли мислиш, че си изчерпал всички евентуални следи? Да не стане така, че да се върнеш във Филадельфия и внезапно да се сетиш за някой заподозрян, когото е трябвало да разпиташ?

— Ако стане така, ще се върна.

— Значи ще имам нещо, на което да се надявам. — Тя се пресегна и хвана ръката му, която той бе отпуснал на масата. — Знам, че господин Макнот каза, че не мога да ти помагам, но може би ако погледна записа от последния обир ще открия нещо, което ти си пропуснал.

Или да получи шанса да го подведе.

— Искане ми се да останеш. Защото... ми се струва, че май... — Погледът ѝ се заби в неговия — съм влюбена в теб. — Тя се дръпна назад в стола си, сякаш признанието ѝ я беше шокирало. Стисна устни и зачака неговия отговор, очевидно ужасена.

Светът се завъртя около оста си.

Той не знаеше какво да мисли, какво да каже, дали да ѝ вярва, или не... И все пак ѝ повярва.

Онази Йонеса, която смяташе за способна да ограбва банки, не съществуваше вече в съзнанието му. Тази жена, уязвима и толкова реална, бе заела нейното място.

Тя беше влюбена в него.

А той не беше сигурен... Беше толкова трудно да си представи... И, да, толкова опасно... но си помисли, че може би и той я обича.

Като повдигна ръката си нагоре, той сплете пръсти с нейните.

— Може би ще мога да остана още малко. За да разследвам.

— Добре. — Погледът ѝ не се откъсваше от неговия. — Бих се радвала.

* * *

По-късно същата вечер Джеремая остави Неса пред Дома Дал. Целува я дълго и силно и накрая произнесе с дрезгав глас:

— Спи с мен тази нощ.

— Не. Не мога.

— Защо няма да спиш с мен, Неса?

— Няма да е правилно.

Той се усмихна с бавна, болезнена усмивка.

— Кое би го направило правилно? Пръстен с голям диамант, придружен от предложение за женитба?

— За толкова повърхностна ли ме мислиш? — Тя прокара пръсти по очертанието на челюстта му.

— Надявам се.

Отблъсна го.

— Върни се в хотела, проклетнико, и не ме изкушавай повече.

Той застана в драматична поза на горното стъпало на верандата.

— Голям диамант и предложение за брак обхващат ли всички причини да се оженим?

— Изчезвай оттук! — Като се засмя, тя посочи към дългата тъмна кола, която чакаше на улицата.

Той забърза надолу по стъпалата и се вмъкна в купето, а когато шофьорът подкара, тя помахаша с ръка.

После хвана с две ръце пулсиращата си глава.

Когато ѝ каза, че си тръгва, защо се беше възпротивила? Какво си мислеше? Нали точно на това се бе надявала — той да си замине. Защото ако си заминеше, целият ѝ стрес щеше да изчезне. Щеше да има на разположение цяла година да разубеди лелите си от това да оберат за пореден път банката. Щеше да е щастлива!

Само дето всъщност изобщо нямаше да е щастлива, защото искаше Джеремая Мак в Ню Орлиънс, където можеше да вижда грубо изсеченото му лице, да слуша дрезгавия му глас, да вдъхва миризмата му... Миришеше толкова хубаво, на чист мъж, на качествена кожа и на страхотен секс.

Коленете ѝ омекнаха и тя се облегна на стената.

Беше му казала, че е влюбена в него.

Но той не ѝ беше повярвал. А може би ѝ е повярвал, но просто не разбира любовта.

Може би... може би през следващите няколко дена, докато той продължава да търси Мънистените бандити, тя щеше да му покаже какво значи наистина да обичаш.

Защото на едно нещо пралелите ѝ я бяха научили — че любовта е чудо.

А Неса се нуждаеше точно от чудо.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Защо няма да спиш с мен, Неса?

Защото това не е професионално.

Защо няма да спиш с мен, Неса?

Защото произходът ни е съвършено различен и живеем на километри един от друг.

Защо няма да спиш с мен, Неса?

Неса седеше на масата в Градинския апартамент на хотел „Оливър Хауз“ боса, отпусната, отпивайки последните глътки от изисканото „Пино Ноар“ и чакаше въпроса, който Джеремая ѝ задаваше всяка вечер през последната седмица. Надяваше се с цялото си сърце, че отличната вечеря и изисканото вино не са замъглили разсъдъка ѝ и че не са я накарали да издрънка истината: *защото лелите ми са Мънистените бандити и е достатъчно лошо това, че се срещам с теб, за да разбера как върви разследването, но ако някога научиш кои са те, няма да можеш да ме обвиниш, че съм спала с теб, за да ти отвлека вниманието или да ти повлияя.*

Това щеше да е адски грозно.

Надяваше се следващия път, когато той попита: „Защо няма да спиш с мен, Неса?“, че тя няма да събори чиниите от масата, да го хване за яката и да го поведе право към леглото. Защото бяха изминали седем много дълги дни и еротични нощи, откакто двамата бяха заключени в трезора, и тя се бе възбудила толкова, че всеки път, когато си поемаше дъх, си мислеше за него. А всеки път, когато си мислеше за него, температурата ѝ се повишаваше с още някой градус. А всеки път, когато температурата ѝ се повишаваше, тя си напомняше кои са в действителност Мънистените бандити, и че е невъзможно да има връзка с мъжа, който ги разследва.

После си пое отново дъх и целият цикъл започна отначало.

Лелите ѝ коментираха розовината по бузите ѝ, Джорджия забеляза блестящите ѝ очи, дори Стефани спомена кисело, че изглеждаше неестествено зачервена, като сифилитичка.

Всеки ден тази жена се сблъскваше със сияещото лице на Неса и тя я мразеше. Въпреки усилените ѝ опити, Неса не можеше да се чувства зле... И не стига, че по някаква причина полицията беше глобила Стефани за две пътни нарушения, но и съседите ѝ се бяха оплакали, че кучето ѝ лаело — а Стефани дори нямаше куче.

Неса се чудеше колко ли още време ще мине, преди Стефани да се изниже от града през блатото, пълно с отровни водни змии. Надяваше се да е скоро.

Тази вечер Джеремая взе чиниите им и ги сложи отвън, после се върна и седна в стола срещу нея.

Вдигна чашата си, отпи и вместо обичайното „Защо не спиш с мен, Неса?“, каза:

— Не съществуват никакви други следи, по които да тръгна. Така че нямам избор. Ще бъда принуден да обявя, че тазгодишното разследване се е провалило и да се върна във Филадельфия.

— Н-но Марди Гра почти свърши. Остават само още шест дни. Не искаш да изпуснеш кулминацията във вторник вечер, нали? Ще отидем на парада!

— И без това прекалено дълго се правя на глупак, докато се опитвам да бръкна под бикините ти.

Навярно вече бе свикнала с езика му, защото не трепна.

— Това ли се опитваш да правиш?

— И да ям прекалено много хубава храна, да пия прекалено много изискано вино и да целувам най-хубавото момиче в Ню Орлиънс колкото често ми позволява.

Тя сви пръсти.

Повечето мъже се проваляха, когато започнеха да говорят прекалено дълго. Джеремая беше единственият между познатите ѝ, който винаги започваше лошо и завършваше добре.

— Кога си тръгваш?

— Утре в 2:53.

— Утре? Следобед? Толкова скоро? — Тя беше шокирана. — Мислех, че ще има още време за...

— За мен да бръкна под бикините ти?

— За мен, за да бръкна под слиповете ти. — Добре. Беше пила достатъчно, защото обикновено не ръсеше подобни неща. Но щом той си тръгваше, единствената причина да не спи с него вече не важеше

и... значи беше свободна. Свободна да прави каквото иска, което означаваше да го нападне и да го накара да ѝ покаже всички подробности, които бе научил по време на дългото си чиракуване при жените.

Тя свали очилата си. Разкопча две копчета на блузата си. Изправи се и предложи на Джеремая ръката си.

— Нека ти покажа една причина да се върнеш в Ню Орлиънс някой ден.

Джеремая погледна ръката ѝ. Погледна усмихнатото ѝ лице. И каза:

— Ако знаех, че заминаването ще те накара да влезеш в леглото ми, щях да го направя още преди четири дена.

— Наистина ли?

— И да се върна, за да мога да си тръгна отново.

Тя се засмя, отметна косата си през раменете с нехайно движение, което съзнанието ѝ не възприе като привично за нея.

Той стана, сякаш дръпнат от невидимо въже и тя го поведе към железните спираловидни стъпала. На половината път към спалнята установи, че не може да чака повече. Обърна се, стъпи едно стъпало над него, обви ръце около шията му и го целуна.

Така беше по-висока от него; харесваше ѝ, харесваше ѝ да го целува от този ъгъл. За пръв път, откакто се познаваха, се чувстваше под контрол. Погали ушите му с палци, отблъсна го леко и му се усмихна.

Той вдигна очи към нея, очите му бяха зелени и пронизващи.

— Не ме измъчвай, Неса.

— Не те измъчвам. — Разтвори ризата му и плъзна дланите си под нея. Гръдният му кош потръпна, мускулите му бяха силни и привлекателни.

Челюстта му се стегна. Очите му заблестяха. По страните му плъзна червенина.

Разкопча панталона ѝ, сложи ръце на хълбоците ѝ и смъкна панталоните, а после и бикините надолу по краката ѝ. Извади презерватив от джоба си и леко я натисна върху стъпалото.

— Чаках прекалено дълго.

— Не мисля така. — Тя разкопча ципа на джинсите му и освободи ерекцията му. — Мисля, че ще чакаш толкова, колкото ти

кажа да чакаш.

— Неса, по дяволите, моля те.

Тя целуна леко пениса му, после го взе в уста и леко го засмука.

Той се изви като ударен от мълния.

— Неса. За бога. Измъчваш ме.

Пусна го и погледна нагоре към лицето му.

— Не изглеждаш измъчен. — После прокара пръст нагоре и надолу по гладката, влажна кожа на туптящия пенис. — Приличаш на мъж, който преживява най-хубавия момент в живота си.

— Аз... вярно е — каза той през стиснати зъби.

Прииска й се да се разсмее.

Хвана хълбоците му, обърна го и го натисна надолу към стъпалото.

— Ако искаш, можем да отидем в леглото — каза той. — Не е нужно винаги да го правим във възможно най-неудобната поза.

— Не ти ли е удобно? — Тя се качи върху него, сложи колене на стъпалото от двете страни на хълбоците му и го целуна по устата.

— Да, не ми е удобно. Стъпалата се забиват в гърба ми, а задникът ми едва се хваща... — Той проследи как устните й се движат по гърдите му. — И съм скован, с изключение на местата, където ме докосваш.

— А така добре ли е? — Тя го целуна по зърното.

— Добре е. — Установи, че едва може да говори.

Тя плъзна устни надолу по гръдния му кош.

Той я хвана под мишниците и я отблъсна. Опъна крака на долното стъпало и й направи знак да седне в скута му. Даде й презерватива и я погледна в очите.

— Следващият път обещавам да ти позволя да ми направиш каквото искаш. Но сега, след като съм прекарал три дни...

— ... опитвайки се да бръкнеш под бикините ми — подразни го тя.

— Опитвайки се да бръкна под бикините ти — призна той. — Така че моля те, моля те, избави ме от това мъчение.

— Молиш ли?

— Умолявам смирено. Прося. Моля настойчиво...

Тя хвана пениса му в ръка, нахлузи му презерватива, настани се отгоре му и бавно започна да се смъква надолу върху него.

Колкото той бе специалист в правенето на любов, толкова тя бе неопитна. Никога не бе вършила подобно нещо и въпреки че бе толкова възбудена, беше стегната и подута. Отне ѝ известно време, докато схване как да го държи, как да се отвори, използвайки влагата на тялото си, като го пропускаше малко по малко, след това го отблъскваше и започваше отново.

През цялото време той се гърчеше под нея, потеше се, стиснал челюсти, мускулите му бяха свити на топка и се местеха под нея.

— Неса... трябва да... жено, по дяволите, караш ме... — Ръцете му стиснаха перилата в отчаян опит да ѝ позволят контрола, който тя жадуваше, но всеки път, когато тя се отдръпнеше, хълбоците му се надигаха нагоре. — Близко е... хайде... сладката ми, това е... — Сълзи на отчаяние избиха в зелените му очи, блестящи като смарагди.

Когато тя най-сетне успя да го поеме целия, в нейните очи също се появиха сълзи. Тогава склочи ръце около раменете му. Пое си дълбоко въздух и го почувства дълбоко в себе си. И прошепна:

— Толкова е хубаво.

Всяко движение замря.

Погледна я така, сякаш беше изрекла магичните думи.

Тя отвърна на погледа му и той предприе действие. Раздвижи се ритмично под нея, хълбоците му започнаха да се надигат и спускат.

Тя се подпря на стъпалата и се повдигна нагоре, още и още, посрещайки го яростно, всичко в нея се съсредоточи върху движението, страстта... върху този момент.

Той извъртя хълбоците си, движението подхрани нуждата ѝ, но все пак я остави на ръба на кулминацията. Вътре в нея неговата ерекция протриваше всеки неин нерв, докосваше най-съкровените ѝ дълбини. Температурата между двамата се повишаваше с всеки изминал миг. Тя изхлипа от безсилие, нуждаеща се, искаща оргазма.

Най-после той стисна хълбоците ѝ в ръце, дръпна я надолу и нахлу в самата ѝ сърцевина.

И тя излетя до края.

Отхвърли глава назад, стенеща, тръпнеща върху него, докато експлозията му я изпълваше отвътре с топлина.

А когато свършиха, го хвана за ръка, поведе го към спалнята и го направиха отново.

Неса и Джеремая лежаха отпуснато сред омачканите чаршафи топли, изтощени, задоволени. Той бе отпуснал глава върху гърдния ѝ кош, а тя отметна косата му назад и го погали по белезите върху лицето.

— Къде ги получи?

— А ти къде получи тези? — Той я целуна под едната гърда.

— Просто си пораснаха там. — Усмихна му се.

— Доволен съм, че е така.

Беше отбегнал въпроса ѝ, но тя искаше да знае какво е станало, какви са били мечтите му... Какъв е бил. Така че настоя. Прокара ръка по гърдите му и каза:

— И аз харесвам тялото ти. — Докосна белезите. — От същото място ли са, от което са следите по лицето ти?

— Дразнят ли те? — Отново извъртя.

Тя също се изплъзна от отговора.

— Държа ли се сякаш ме дразнят?

— Не ми отговори.

Неса отпусна пръсти в косата му, наклони главата му и го погледна в лицето.

— Стават много неща.

Той не каза нищо. Вместо това я изгледа с присвити очи, опитвайки се да види... нещо.

Усещаше ли, че крие тайни? Подозираше ли, че е прекарала последната седмица с него, водена от съмнителни мотиви? Съзираше ли вината, която измъчваше душата ѝ, вината, че е с него главно, за да го шпионира?

Тя опита отново с нещо не чак толкова лично.

— Къде си израснал?

— В малко градче в Пенсилвания.

— Бил си беден.

— След като компанията се разпадна, бях. — Той сви рамене. — Знаеш какво е.

— Не мисля, че съм била бедна в същинския смисъл на думата. Просто не съм разполагала с много пари. — От изражението на лицето

му стана ясно, че е засегнала прекалено болна тема. Тя продължи: — Лелите ми винаги са били готови на всичко за мен. Но ти каза, че майка ти не се е грижила за теб. Трябвало ли е да напуснеш дома си?

— Всички все някога трябва да напуснат дома си. А когато аз си тръгнах, научих няколко умения, които се оказаха от полза. — Той се плъзна по чаршафа към лицето ѝ и я целуна, разтваряйки устните ѝ. Дъхът му се смеси с нейния, страстта му подкладе нейната. — Притеснява ли те това, че съм бил компаньон? За това ли са тези въпроси?

— Не! Ти знаеш толкова много за мен, а аз не знам нищо за теб, за произхода ти, кое те е направило такъв, какъвто си.

— Това няма значение, защото и без това си тръгвам утре.

— И никога няма да се върнеш?

— Можеш да ме посетиш във Филаделфия. Всъщност... — Той понечи да стане от леглото.

Възхитена, тя попита:

— Искаш да дойда във Филаделфия? Ще ми позволиш да видя къде живееш?

— Филаделфия е различна от Ню Орлиънс — предупреди той.

— Всичко е различно от Ню Орлиънс. Ще ме поканиш в дома си? Сериозно?

Той обви ръце около нея.

— Сериозно. Има много неща, за които трябва да поговорим. Само че... на сутринта. Ще поговорим утре сутринта.

Той явно щеше да сподели с нея всичко.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

На следващата сутрин в Градинския апартамент Неса пиеше кафе и се наслаждаваше на упоителното чувство на удовлетворение.

Нощта беше дълга, изпълнена с горещи милувки, дълги изследвания, дрезгав смях... нейния... и кратки, отчаяни, измамни стонове (неговите). Общо взето преживяването беше невероятно; после остана да седи в неговия халат, да се усмихва лениво, загледана в телевизора, докато предаваха сутрешните новини. Политически скандал, война, кадри от последното улично престъпление... тази сутрин всичко ѝ изглеждаше приятно и замъглено, светът беше щастлив като самата нея.

Джеремая слезе на долния етаж, облечен в джинси и тениска, с компютър в ръката. Без всякакво предисловие той обяви:

— Написах предбрачно споразумение.

— Предбрачно споразумение? — Тя се усмихна на мъжа, който я бе накарал да се чувства задоволена. — За кого?

Той остави компютъра пред нея.

— За нас.

Тя продължи да се усмихва още дълго, без да разбира. Накрая усмивката ѝ се стопи.

— За какво ни е предбрачно споразумение?

— Практично е за мъж в моята позиция, а също така защитава интересите ти, в случай че умра, или в случай че бракът се разпадне. — Той говореше бавно, артикулирайки всяка дума. — Само че бих искал да те уверя, че нямам такива намерения. Когато сключа сделка, давам всичко от себе си.

— Разбира се. — Замаяна, тя си помисли, че той е изпуснал призиванието си. Този човек не трябваше да е следовател. Трябваше да договаря сделки и да сключва договори, да раздава заповеди наляво и надясно, да разбива противника с шокиращи тактики. Генерал, може би, или изпълнителен директор.

Той продължи:

— Трябва да имаме деца, обясних на адвокатата ми, че след като двамата с теб обсъдим вижданията и предпочитанията си за отглеждане на дете, предбрачният договор ще включи основите на споразумението ни. Независимо от това дали бракът ни ще е успешен или не, аз няма да изоставя детето или децата си.

Тя впери очи в текста на компютърния екран и той заплува пред очите ѝ.

— Аз... може ли да спрем за минута? Нещо не схващам. — Неса остави чашата си с кафе. — Искаш да се оженим, така ли?

— Изглежда логично. — Той прокара пръст по тъчпада и на екрана се появиха две колони и описи. — Както можеш да видиш, направил съм списъци със „за“ и „против“ евентуален брак между нас, и „за“-тата многократно надхвърлят „против“. — Той посочи първата точка. — Бизнесът ми е базиран във Филаделфия и мисля, че ще се съгласиш, че любовна афера от разстояние между двама ни е нещо напълно неудовлетворително.

Виж ти, точно тази сутрин си беше помислила, че едни такива отношения от разстояние звучат даже много приятно.

— Ако обаче не можеш да наемеш помощници за пралелите си и ако аз не разбирам характера ти — нещо, което се лаская, че правя, — този вид финансово задължение от мен не би било приемливо, освен ако не сме законно обвързани.

— Искаш да дойда да живея с теб?

— Това е следващата точка в плана ми. — Той посочи отново. — Лелите ти са възрастни и съм сигурен, че имат старомодни разбирания по въпроса. Не би се чувствала комфортно да живееш с мен без брак.

Тя не каза нищо. Как би могла? В съзнанието ѝ нямаше една свързана мисъл.

— Няма ли да е така? — подкани я той да отговори.

— Как?

— Не би се чувствала комфортно, живеейки с мен, без да сме женени?

— Не, аз... Да живея с теб... не е възможно.

— Именно. — Той изглеждаше удовлетворен; бизнесмен, доказал, че анализите му са били точни. — А сега точка три...

Тя сложи ръка върху неговата.

— Почакай. Моля те.

Той се обърна към нея, веждите му се вдигнаха въпросително, но тя видя напрегнатото му изражение. Да, подхождаше към идеята за брака като сделка, но като към една много сериозна сделка.

— Кога си направил предбрачното споразумение?

— Обадох се на адвоката ми в деня преди обира и го помолих да изготви взаимно удовлетворяващ договор.

— Не. Имам предвид... — Имаше предвид кога емоционално е решил, че само бракът е опция. — Защо в деня на обира?

— До този ден те смятах за заподозряна.

Джеремая хвърли бомбата флегматично, от което по гърба ѝ плъзнаха студени тръпки.

— 3-защо? Защо си смятал така?

— Крадците имат помощник вътре в банката, някой, който ги снабдява с информация за операциите и персонала. Заради факта че не получавах повишение си мислех, че имаш добра причина да те е яд.

— Точно така. Господин Макнот ти е казал. Този негодник. — Тя сведе очи към ръцете си, които беше стиснала в юмруци.

— Всъщност, не е чак толкова лош — каза той.

— Съжалявам, ако ти е приятел, но той ме прецака толкова лошо, че никога няма да му простя.

— Всъщност, задържал те е по съвета на отдел „Човешки ресурси“, според които уволнението ти би било възприето като нарушение и би те накарало да заведеш дело срещу банката. Не му е минавало през ума, че ти нанася вреда.

— Този човек е една купчина... — Спомняйки си обаче, че Джеремая и Макнот са приятели, тя завърши: — ... боклуци. Касиерката измъкнала петстотин долара! Няма ли си друга работа, че да се втренчва във всяка дреболия?

— Ще се изненадаш, ако разбереш колко често тези тъй наречени „грешки“ не са грешки, а нещо добре обмислено. Господин Макнот не обича да го крадат. — Джеремая прозвуча остро.

— Е да, сигурно се е почувствал измамен. След инцидента с касиерката и на мен нямаше да ми хареса да ме лъжат, но хората го правят всеки ден. — Внезапно осъзна с неприятно чувство: — Значи си ме разследвал.

— Господин Макнот те подозираше, а аз бях напълно съгласен с него, само че осъзнах почти веднага, че си невинна. Но да, вярно е, че

те разследвах.

Това не ѝ хареса.

— В трезора? И там ли ме разследва?

— В трезора за първи път през живота си се държах напълно непрофесионално.

Това я успокои малко, както и леката му усмивка.

Той прокара пръст по ключицата ѝ, изпращайки тръпки по цялата ѝ кожа. Когато зърната на гърдите ѝ се стегнаха, той се усмихна.

— Не бих могъл да ти устоя и се лаская, че ти също не си в състояние да ми устоиш. Защото и ти се държа напълно непрофесионално.

— Може би точно това правя в трезора. Имам предвид, ако крада пари и ръководя обирите...

— Не си била с мъж от месеци. От години.

— Какво? — Тя се опитваше да разбере какво наистина си мисли за нея, да стигне до изводите, които си е направил след разследването, а той се опитваше да я разсее.

— Беше толкова стегната, че едва успях да ти доставя удоволствие.

Добре де. Тя наистина беше разсеяна.

— Това голям проблем ли е?

— Да ти доставя удоволствие ли? Така мисля.

— Не. Искам да кажа... може би някои жени просто са много стегнати.

— Научих няколко неща по време на колежа и едното от тях е... как да кажа...

— Хубаво! — Тя затисна устата му с ръка. — Признавам опита ти.

Той целуна дланта ѝ и върховете на пръстите ѝ.

— Прав ли съм в предположението си, че не си била наскоро с мъж?

— Да — каза тя през зъби.

— Харесвам жените и съм бил с много както по време на колежа, така и след това. Това притеснява ли те? Защото ти казвам, че от момента, в който влязох в банката и те видях, знаех, че за мен вече няма да има друга жена.

Беше точният момент да се възмути, че е била разследвана. Беше загубила контрол върху разговора, не че някога го бе имала, той бе този, който даваше насоката.

Но тук ставаше дума за нещо много повече от секс. За съжаление.

— Затова ли искаш да се ожениш за мен? Защото си ме видял и... и...

— И съм се влюбил? Да.

Тя загуби способността си да диша. Зави ѝ се свят.

— Обичаш ли ме?

— Никога не съм вярвал, че могат да се поддържат любовни отношения в продължение на цял живот. Изглеждаше ми невъзможно страстта, която задвижва отношенията между двама души, да бъде ръководена. — Той се усмихна мрачно. — Но вече виждам, че е възможно. Щом другите успяват, значи можем и ние, които сме зрели, образовани възрастни с общи интереси и дори общи моменти в миналото.

Той нямаше да отговори на въпроса ѝ, но тя нямаше да спре да го задава.

— Искаш да кажеш, че ме обичаш?

На устните му отново се появи мрачната усмивка.

— Не мога да живея без теб.

— Тогава... би ли ми предложил брак?

Изражението му беше слисано.

— Ами че аз го направих!

Тя затвори лаптопа му.

— Не. Ти ми показва предбрачно споразумение и списъка с всички „за“ и „против“. Колкото и романтично да го намирам, бих искала бракът ми да започне с нещо повече от бизнес презентация.

Той си пое дълга глътка въздух.

О, това беше трудно за него. Тя беше толкова доволна — предлагането на брак явно беше трудна задача.

Като взе ръката ѝ, той застана на едно коляно, извади кутийка с пръстен от джоба си, отвори я и попита:

— Йонеса Дал, ще се омъжиш ли за мен?

Тя погледна в красивите му зелени очи, вече не толкова непроницаеми, а открити и изпълнени със страст.

В този момент се почувства най-богатата жена в света.

Той сложи пръстена на пръста ѝ.

Тя го погледна.

— О! Толкова е... голям. — Диамантът беше огромен, най-безвкусното нещо, което някога бе виждала, кацнал върху платина и заобиколен от малки диамантчета от по един карат. Цялата тази измислица беше толкова голяма, че можеше да задави хипопотам. И толкова ярка, че можеше да се използва за сигнализация в пътническите авиолинии. А също толкова лъскава, че като нищо конкурираше градския леден стадион.

Той обаче беше много горд с този пръстен.

— Красив е. — Като се наведе, тя го целуна по устата и прошепна: — Да, ще се омъжа за теб.

Той ѝ върна целувката, устата му беше гладна, със силно собственическо чувство и се откъсна от устните ѝ едва когато тя се отдръпна със смях.

— Гръбнакът ми ще се счупи.

— Не можем да го допуснем. Имам нужда от теб.

Тя обгърна с ръце врата му.

— Това включва ли голямото легло на втория етаж?

Той стана, повличайки я със себе си.

— Нека ти покажа. — Хвана я за ръката и я поведе нагоре по стъпалата.

Но две думи от телевизионния екран привлякоха вниманието ѝ.

Банков обир.

Тя се закова на място и той едва не я събори.

— Какво има? — Явно не беше чул. Гласът му беше мек, галювен.

— Шшт! — Тя му направи знак да мълчи и се обърна към екрана.

Местната телевизионна репортерка Арлана Рамос стоеше във фойето на „Премиер Сентрал“ на ъгъла на „Саут Вилер“ и „Кливланд“ и сипеше фактите пред камерата един след друг.

— Мънистените бандити удариха отново, но каква промяна само! Тазсутрешният обир беше кратък и брутален...

Неса осъзна смътно, че телефонът звъни. Джеремая прекоси стаята и го вдигна, гласът му беше нисък и напрегнат. Арлана

продължи:

— И докато банковите чиновници не потвърждават сумата, вътрешен източник сочи, че под дулото на пистолет са взети двайсет хиляди долара. Имало е изстрели, но никой не е бил ранен... — Камерата се дръпна назад да покаже една касиерка, която седеше на стола и плачеше.

— Мили боже. — Неса изтича нагоре към спалнята и събра дрехите си. — Мили боже.

Лелите ѝ бяха нападнали отново, и този път... този път бяха разрушили всичко.

ТРИЙСЕТ

— Доколкото можем да кажем, взети са \$ 20 942... Гласът на управителя на банката трепереше, докато съобщаваше новините на Мак, но Мак всъщност не слушаше. Хладният му разум събра парченцата.

Любезните бележки, които изискваха пари и даваха съвети...

Женските гласове, които звучаха толкова познато...

Костюмите, които изглеждаха толкова реални...

Мънистените бандити не бяха мъже.

Не бяха травестити.

Те бяха високи слаби жени.

Бяха пралелите на Неса.

И Неса знаеше.

Нищо чудно, че беше спала с него. Беше го разигравала като риба, преструвайки се на неохотна, а през цялото време държейки го на кукичката и навивайки макарата.

Какъв глупак е бил. Какъв невероятен глупак. Той прекъсна потока от думи, който управителят на банката продължаваше да излива в ухото му.

— Всичко е наред. Знам кой го прави. Ще бъдат арестувани в рамките на час. — След което остави слушалката.

Стисна ръцете си. Те бяха студени, пръстите му — ледени.

Вдигна отново телефона да звънне на началник Кътър, но чу бибипкането на чакащ разговор.

Гейбриъл Прескът.

— Какво става, по дяволите? — Гейбриъл не изчака отговор. — Отивам там днес следобед.

Мак погледна към телевизора, където метеорологът предупреждаваше за настъпващ буреносен фронт.

— Едва ли. Иди утре сутринта. Днес си ми нужен за контакт с полицията и банката. — Нямаше представа защо, но изпита необходимост да сподели: — Знам кои са, Гейбриъл. Пипнах ги.

— Сериозно? — Гейбриъл прозвуча предпазливо. — Не ме дръж в напрежение.

Студено, приятно чувство се плъзна и обхвана разгорещеното съзнание на Мак. Гейбриъл не беше повярвал на теорията на Мак, че Неса е била мозъкът на операцията, но днес Мак бе видял шока и ужаса, изписани върху лицето ѝ. Явно не знаеше за този конкретен обир. Или пък, ако изпълнението ѝ миналата седмица е било някаква индикация, е знаела за тази кражба преди тя да се случи.

Но веднъж, след като е видяла паралелите си в акция, е знаела — и точно тогава започна да се среща с него вечер, да му се усмихва на масата в ресторанта, да задава насочващи въпроси относно разследването му, да го върти на малкия си пръст. А когато той ѝ каза, че заминава, тя го направи на глупак, неосъзнавайки, че той вече е заслепен и оглупял от любов, донесе ѝ годежен пръстен и се изпоти, докато ѝ правеше предложение за брак.

Ярост и унижение бушуваха в него. Беше излял сърцето си пред Неса Дал.

А през цялото това време тя му се е присмивала.

Затова сега се нуждаеше от доказателства, за да убеди Гейбриъл, а така също и началник Кътър и цялото нюорлиънско полицейско управление, че старите дами, които те обожаваха, са ги прецакали.

Той остави слушалката и впери очи в телефона. Повече от всичко му се искаше да звънне на началник Кътър и да му се развика, че е пропуснал онова, което е било пред очите му. Само че това нямаше да му донесе онова, което искаше. Първо трябваше да използва безукорната логика, с която бе прочут.

Звънна на секретарката си.

— Трябва да знам всичко за финансовото положение на семейство Дал в Ню Орлиънс, става въпрос за Хестия, Калиста и Йонеса.

— Да, сър. — Госпожица Фрейтаг прозвуча хладно и невъзмутимо, както винаги. — Известно ви е, че това е незаконно, нали?

— Искам да получа информацията до час. — Той затвори, напълно убеден, че ще има информацията в рамките на трийсет минути. Взе си душ и отиде в спалнята да се облече — черен костюм, риза, червена вратовръзка.

Днес щеше да изгуби цялата анонимност, която бе успял да постигне. Пресата щеше да му отреди ролята на безмилостен агресор — и той искаше да гледа това представление.

Обаждането на госпожица Фрейтаг дойде тъкмо докато си връзваше вратовръзката.

— Калиста и Хестия Дал разполагат със сметка в „Манхатън Интернешънъл Инвестмънтс“ — каза тя.

— Сумата?

— Сто четиридесет и две хиляди долара, седемдесет и шест цента.

Температурата му спадна с няколко градуса.

Дъхът му замръзна.

Не можеше да се каже, че момичетата Дал имат състояние, но все пак това бе солидна сума пари. Цялото им безпомощно, неизгодно деяние си беше точно това — деяние. Бяха грабили от банката му и бяха инвестирали парите. За да съберат такава сума сигурно бяха ограбвали и други банки, маскирани по друг начин.

Но дори сега се надяваше това да не е истина. Защото някаква идеалистична струнка в душата му все още не се предаваше, искаше да мисли, че Неса е наивна и чиста, а лелите ѝ са забавни и възхитителни.

Но той бе възпитал у себе си способността да гледа грозната истина право в очите.

Тези жени бяха пресметливи крадли и умели актриси — и щяха да съжаляват, че са хванали Мак Макнот в мрежите си.

— Благодаря ви, госпожице Фрейтаг, държим ли ипотека върху къщата на семейство Дал?

До слуха му достигна потракването на клавишите на компютъра ѝ.

— Не. Но имаме кредитно сведение отпреди единайсет години... Кандидатствали са за някакъв заем, който им е бил отказан като рисков.

Студентските заеми за Неса.

— Проучете дали има някаква ипотека или заем, при който къщата е използвана като гаранция.

— Да, сър. Нещо друго?

— Обадете се на Радклиф. Трябва ми тук заедно с екипа си утре сутринта.

— Юристите? — Клавишите затракаха отново. — Ако разрешите да попитам, господин Макнот, заловихте ли Мънистените бандити?

— Не, но ги идентифицирах. Въпросът е почти приключен. Ще ви се обадя по-късно. — Той затвори и набра началник Кътър.

Не се свърза веднага. Отне му няколко прости, студени изречения, преди полицаят, който бдеше над усамотението на Кътър, да го свърже с шефа си.

Началник Кътър заговори бързо, като човек, притиснат между дълга и раздразнението.

— Знам, че е имало обир. В момента съм на сцената на местопрестъплението...

— Намирате се на погрешното място. Качете се в колата си и идете в квартал „Градините“.

— Защо? — Началник Кътър прозвуча предпазливо.

— Защото там живеят престъпниците.

— Разбрали сте кои са? — Явно полицейският началник не беше сигурен.

— Без никакво съмнение. — Гласът на Мак спадна под точката на замръзване. — Идете и арестувайте госпожица Хестия и госпожица Калиста Дал за обирите във всички клонове на „Премиер Сентрал“.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Неса пристигна в Дома Дал точно в момента, когато лелите ѝ отвориха входната врата и хукнаха към предната веранда.

Калиста беше облякла престилка.

Червилото на Хестия се беше размазало.

Тези признаци на безпорядък говореха на Неса повече от всичко.

Тя беше застанала пред стъпалата на верандата, по средата на напуканата, неравна алея. Попита ги измъчено:

— Как можахте? Как можахте...

— Скъпа, чу ли какво се е случило? — От тревожното изражение бръчките около очите и устата на Хестия се задълбочиха.

Калиста затръшна вратата зад себе си.

— Някой е обрал една от нашите банки в костюми като нашите, взел е много пари и е стрелял по един полицаи...

И в хорово възмущение двете проплакаха отчаяно:

— И сега всички си мислят, че сме ние!

Неса замръзна с полуотворена уста, чувствайки се като пълна глупачка.

Разбира се, че лелите ѝ не бяха обрили онази банка. Те никога не биха взели такава сума. И спомняйки си пребледнялата и разтреперана касиерка по телевизията, тя осъзна, че те никога не биха изплашили така някого.

Прииска ѝ се да върне всичко обратно. Гневът си, чувството за предателство... обвиненията.

Но, слава богу, лелите изглежда не бяха забелязали.

Приблжиха се до Неса, двете високи, едната слаба, а другата закръглена, рамо до рамо, обединени в справедливия си гняв.

Неса отстъпи.

— Какво... какво правите?

На тротоара спря едно такси.

Мади се показва зад ъгъла на верандата, докуцуквайки колкото се може по-бързо.

— Хестия! Калиста! Момичета, не можете да го направите!

Лелите се завъртяха към Мади и Калиста каза:

— Налага се, Мади, не можем да оставим всички да си мислят, че сме насилници и алчни за пари!

— Какво мислите да правите? — отново попита Неса, този път по-нетърпеливо.

— Ще кажем на полицията истината — отвърна Калиста.

— Да не сте полудели? — изкрещя Неса.

— Скъпа, моля те, не забравяй, една дама трябва винаги да говори тихо и гласът ѝ да звучи мелодично — смъмри я Хестия.

— Дамите не обират банки — отвърна язвително Неса.

— Всъщност — произнесе замислено Хестия, — по време на Депресията пансионът на прабаба ни е попречил семейството да отиде в приют за бедни и е изхранвал половината Ню Орлиънс с дребни, изтънчени кражби...

Калиста побутна Хестия с лакът.

Лицето на Хестия стана отново строго.

— Но това не е същото като да вземаш пари, за да удовлетвориш собствените си празни желания, както сега направи някой.

През двора премина вихрушка и разпиля смлените дървесни кори по тротоара.

Мади се изкачи на най-горното стъпало и погледна надолу към тях.

— Като признаете другите си престъпления няма да накарате полицията да осъзнае, че не сте извършили последното — само дете ще ви тикнат в затвора.

— Винаги сме знаели, че може да се стигне до това — каза Хестия. — Макар и не по тази причина.

— Моля ви. — Неса пристъпи към тях и ги хвана за ръцете. — Това няма да помогне на полицията да залови крадците. Само ще ги обърка и... и ще помогне на обирджииите да избягат. — Измамлив предлог.

Естествено, лелите ѝ не се хванаха.

— Не бъди глупава, дете — каза Калиста. — След като посочим разликите между нашите обири и този, ще улесним работата на полицията.

В далечината Неса чу звука на сирена. Тя премести поглед към ужасеното лице на Мади.

— Полицията ще може да се фокусира върху реалните извършители — продължи Калиста. — Проклетите нехранимайковци, изкопирали са отлично измислената ни операция, което означава, че не са чак толкова умни.

Сирените се чува по-силно.

Слънцето изчезна зад един облак, после проблесна за миг и отново потъна.

— Как си го представяте? — попита Неса, изпълнена със страх. — Успявали сте години наред, и ако тези крадци бъдат заловени, те могат да си изобретят алибита за случаите, когато вие сте обирали банките вместо тях. На мен копирането на вашия начин на действие ми се вижда брилянтна идея.

— Щом тези крадци не могат да измислят своя схема на действие, значи не се гордеят с работата си. Истински дилетанти, което означава, че са лесни за залавяне — каза Хестия презрително.

Иззад ъгъла се показаха две полицейски коли с виещи сирени и включени светлини. На другия ъгъл зави още една кола. Сремнаха се на улицата и спряха една срещу друга.

Неса се бореше срещу импулса да хване лелите си и да им каже да бягат.

От къщите наизскачаха съседите.

Но Хестия спокойно скръсти ръце пред гърдите си.

— Виж, Калиста, полицията дойде за нас.

Неса погледна към улицата.

Двама патрулиращи полицаи излязоха от едната кола и насочиха пистолети към малката групичка жени пред къщата Дал.

Шофьорът на таксито излезе от колата си и заговори бързо и ядосано.

— Ей, момчета, какво се каните да направите на тези мили жени? Спрете веднага този цирк!

Полицаяте не му обърнаха внимание.

С упорито изражение и ококорени очи от втората кола излезе Рав Удланд. Разкопча кобура на пистолета си, но не го извади.

Началник Кътър се измъкна от шофьорската седалка на третата кола... А след него и Джеремая.

При вида на високата му, скована фигура, каменното изражение и студените му очи, които огледаха четирите жени, плъзгайки се по Неса с пълно безразличие, тя прошепна:

— О, боже. О, боже.

Той знаеше.

Началник Кътър тръгна към тях, размахвайки ръце, като се опитваше да се усмихне успокоително, но вместо това се получи гримаса, сякаш изпитваше болка. А може би беше точно така.

Неса се фокусира върху него, съсредоточавайки се върху всичко останало, с изключение на Джеремая Мак. С тон, пълен със злъчно презрение, тя каза:

— Кътър, изненадана съм, че си имал смелостта да дойдеш лично. Все пак си на изборна длъжност.

— Какво искаш да кажеш? — извика полицейският началник, но изглеждаше засрамен.

Неса се наведе към него, побесняла заради насочените към тях пистолети.

— Знаеш отлично, че следващите коли, които ще дойдат, ще са на пресата, а те ще снимат как началникът на полицията слага белезници на две възрастни дами и ги отвежда към затвора.

Точно както предполагаше, в този момент се приближи една кола и един мъж с камера излезе навън, затръшна вратата, насочвайки дълъг обектив, след което се зае да снима.

Съседите започнаха да шушукат и се приближиха още.

Началник Кътър премести поглед към лелите.

— Това ли ще направя наистина? Ще ви арестувам ли, дами? Госпожице Калиста? Госпожице Хестия?

Джеремая застана зад него.

— Разбира се, че ще го направите.

— Замълчете, Мак. Оставете дамите да отговорят. — Кътър не сваляше очи от двете жени.

Хестия пристъпи напред и го потупа по ръката.

— Боя се, че да, началник, но най-важното нещо, което трябва да знаете, е, че днес не бяхме ние.

— О, я стига! — Джеремая се отдалечи, сякаш не издържаше да слуша. Сякаш не издържаше да ги гледа.

Хестия изприпка след него.

— Виж, Джеремая, знам, че си разочарован от нас. Неса също е разочарована, но си имахме добра причина да крадем от банките на господин Макнот.

Началник Кътър бързо я прекъсна:

— Мадам, може би е по-добре да се въздържите от по-нататъшни коментари, преди да сте се посъветвали с адвокат.

Хестия продължи, без да спира:

— Банките на господин Макнот имат не само най-високата печалба, поради което са най-способни да понесат ударите, но господин Макнот не прави никаква благотворителност. Ние му помагахме.

— Като крадете парите и ги задържате? — попита Джеремая с ледено презрение.

В далечината отекна гръмотевица.

— Ние раздаваме парите на нуждаещите се, така че господин Макнот може да получи опрощение за жалката си, скъперническа душица. — Калиста забеляза една репортерка, осъзна, че е с престилка, свали я и я подаде на Неса. После пооправи косата си, бухна я и се усмихна на камерите.

— Това и факта, че не харесваме този човек, защото се държеше толкова отвратително с нашата Неса — напомни ѝ Хестия.

Ванът на новинарския Канал 26 се приближи и паркира.

Джеремая игнорира това, сякаш Хестия никога не си беше отваряла устата.

— Двайсет хиляди долара ще стигнат за доста нуждаещи се.

— Казахме ти, днешният обир не е наша работа — нетърпеливо обясни Хестия.

Отново протътна гръм. Слънцето се появи, после отново угасна. От запад Неса видя дъждовна завеса, която падаше от висок, кълбест облак.

— Госпожице Калиста, имате ли алиби? — попита началник Кътър.

— Мади беше тук с нас.

Кътър погледна към дребната чернокожа жена и поклати глава.

Мади тропна с крак и разхлабените дъски на верандата изтракаха.

— Какво има, момче? Не ми вярвате, защото съм стара ли? Или защото съм жена? А може би защото съм чернокожа?

Началник Кътър пропя с умолителен тон:

— Госпожице Мади, знаете добре, че нищо от това не е истина. Знаете защо не сте надеждна свидетелка.

Мади го предизвика:

— И защо?

— Защото работите в това семейство от времето преди раждането на госпожица Калиста и госпожица Хестия, и защото живеете в къщата след урагана. — Кътър отново поклати глава. — Никой няма да повярва, че не бихте излъгали заради тях.

— Веднъж вече излъгахте, като не казахте, че знаете за предишните им престъпления — обади се Джеремая.

Мади се завъртя към него.

— Господин Мак, вземате си голям грях на душата, че имате такова лошо мнение за мен. И за тях.

Съседите закимаха, а местният бижутер, който държеше магазин в края на улицата, вдигна юмрук над главата си:

— Хубаво им го казахте, мис Мади!

Вратата се тресна и Пати излезе от къщата с щръкнала къса коса и отпечатани върху бузата бродерии от възглавницата. Тя огледа навалищата намръщено.

— Какво става тук, по дяволите?

— Арестуват госпожица Калиста и госпожица Хестия за обира на банките — отвърна й Мади.

Пати се обърна към нея сърдито.

— Я стига.

Мади погледна с присвити очи тяхната първа и най-потайна пансионерка.

— Погледни само.

Погледът на Пати обхвана тълпата и се спря на началник Кътър.

— Не ме размивай. Да не си си изгубил и няколкото останали мозъчни клетки, които жена ти не ти е избила?

Страните на началник Кътър станаха тъмnochервени.

— Тя не ме бие.

— А би трябвало. — В този миг Пати забеляза Джеремая и изражението й се промени, явно го беше познала. — Ох...

С авторитетност, с каквато рядко парадираше, началник Кътър попита:

— Госпожице ди Стефано, през целия ден ли бяхте тук? Можете ли да осигурите алиби на мис Калиста и мис Хестия?

— Погледнете я! — обади се Джеремая. — Тя е спала.

— Боя се, че е така. — Пати не си бе дала труда да прокара пръсти през рошавата си коса. — Не мога да ви помогна.

— Пати будува по цяла нощ — каза му Хестия. — Работата ѝ е такава.

— И какво прави? — Джеремая гледаше Пати, но въпросът му бе зададен на Хестия.

— Мислим, че е нещо, свързано с Интернет. — Хестия хвърли разтревожен поглед към Пати. — Тя ни увери, че не е незаконно.

Джеремая изсумтя шумно.

На Неса ѝ се прииска да го цапардоса. Той не беше мечтаният мъж. Беше нейният кошмар.

— Тъкмо тръгвахме към полицейския участък, защото който и да е извършил това, е сбъркал много. — Калиста махна с ръка към таксито.

Устните на Джеремая се изкривиха. Беше изписано на лицето му — мислеше си, че са извикали таксито да им помогне да избягат.

— Арестувайте ги всички. — Сега погледът му се спря на Неса и мъжът, който я бе държал тази сутрин, който ѝ бе дал годежен пръстен, който несръчно ѝ бе предложил любовта си... изчезна, сякаш никога не го е имало. Този мъж беше суров и жесток, мъж, който се интересуваше от нея единствено както ищец се интересува от длъжника си. — Арестувайте ги *всички* — произнесе той отново.

— Можете да арестувате мен и Хестия. В това има смисъл — каза Калиста. — Но защо ще арестувате Неса и Мади? Те нямат нищо общо с обирите.

— Съучастници са на престъплението — каза Джеремая.

Хестия се засмя.

— Не ставайте смешен! Мади и Неса са невинни. Наистина ли мислите, че аз и Калиста не бихме могли сами да измислим как да ограбим банка? Защо, според вас, събирахме мишки месеци наред преди последния обир?

— Моля ви, не казвайте нищо друго! — Началник Кътър бе в пълно отчаяние.

— Ей! — Най-близката им съседка се бе изправила на пръсти и надничаше над дялящата ги ограда. — Негодници такива, какво правите с мис Калиста и мис Хестия?

— Това е госпожа Кинг — обяви Хестия. — Тя е такава гадна стара досадница, надявам се, че няма да предизвика неприятни сцени — каза Мади с глас пълен със сарказъм.

На Неса й се доплака. Улицата продължаваше да се пълни с коли, репортери, от по-далечните пресечки прииждаха съседи. Картината напомняше на цирк, а лелите й бяха главната атракция.

И все пак унижението не можеше да се сравни със смразяващия хлад, който безстрастното, невъзмутимо присъствие на Джеремая създаваше.

Неса трябваше да говори с него. Да го помоли... Беше правила много трудни неща в живота си. Беше се кланяла на Стефанозавъра. Беше омиротворявала бесни клиенти. Беше понесла последиците, когато допусна онази касиерка да открадне пари. Но нищо не можеше да се сравни с ужаса, който я изпълни, когато премести единия си крак пред другия и тръгна към Джеремая Мак.

Той я гледаше как идва, клепачите му бяха тежки над пронизителните зелени очи.

Щеше да се чувства по-добре, ако той показваше емоция, каквато и да е емоция, но по лицето му не се четеше нищо — нито омраза, нито презрение, ни никакви следи от страст или любов.

— Джеремая, моля те. Те са възрастни. Ексцентрични. Не са имали намерение да навредят никому.

— Не мога да се съглася. Изглежда така, сякаш са искали да си отмъстят на Макнот.

Тя прехапа устни.

— Да, но в действителност не са му причинили нищо чак толкова, а и извършеното не може да се сравни със страданията, които ще понесат в затвора. Те нямат представа какво е там — пияници, душевно болни хора, осъдени на доживотен затвор престъпници, които ще изпитват удоволствие да ги нараняват.

— Да са мислили, преди да започнат кръстоносния си наказателен поход срещу Макнот. — Джеремая скръсти ръце пред

гърдите си.

— Той е богат. Влиятелен. Няма да спечели нищо от този съдебен процес. Ти го познаваш. Застъпи се за тях.

Устата на Джеремая се изкриви по неприятен начин, сякаш е отхапал изгнил домати.

— Срещата си се с мен, за да шпионираш разследването ми, да ме заблудиш, когато можеш. Спала си с мен, за да ме разсееш, така че те да могат да оберат банката днес.

— Те *не са* обрали банката ти днес.

Гласът му беше бавен, нисък и дълбок.

— Госпожице, не ви липсва смелост. — И като се завъртя на пети, той се отдалечи надолу по улицата, зави зад ъгъла и изчезна от поглед.

Неса гледаше след него, взряна в мястото, където беше изчезнал, очите и страните ѝ горяха от унижение.

Преди малко повече от час вярваше, че ще се омъжи за него, радваше се на неговата любов и го обичаше. После беше видяла новините, той беше видял новините и краткият им шанс за щастие се бе изпарил.

Нещо още по-лошо, той се беше опитал да я накара да повярва, че е безразличен към нея. Само че изобщо не беше безразличен.

Подозираше я в най-лошото. Презираше я, мразеше я.

Някъде отдалече Неса чу началник Кътър да казва:

— Добре, госпожице Калиста, госпожице Хестия. Съжалявам, но трябва да ви арестувам.

Слънцето изчезна зад плътен облак. Проблесна светкавица и се чу гръм.

— Знаете ли какво е това? — Неса посочи към небето и извика на Кътър: — Даже небесата се възмуцават от това, че арестувате две от най-добрите жени на света.

— Скъпа, не е нужно да крещиш на началник Кътър. Той само си върши работата. — Хестия се обърна към полицейския началник. — Когато се качим в патрулната кола, с включени светлини и сирена ли ще се движим?

— Не е нужно. — Кътър извади два чифта белезници.

— Би било толкова вълнуващо! — каза Калиста.

— Разбира се. Какво... толкова. Ще включа сирената и светлините. — Началник Кътър прозвуча задавено и безнадеждно. — Госпожице Хестия, протегнете китките си.

Неса остана обърната с гръб. Не можеше да издържи да гледа как Кътър надява белезници на нейните сладки, ексцентрични, леко откачени и обични стари лели. Чу щракването на метала, когато ги закопчаха, след което последва едно „туп“.

Завъртя се и видя началник Кътър да стои с отпусната челюст, а Хестия гледаше надолу към белезниците в краката си.

Калиста потисна усмивката си. Тълпата се разсмя подигравателно. Камерите щракаха и се въртяха.

— Началник, съжалявам много. — Като се наведе надолу, Хестия вдигна белезниците и ги подаде на Кътър.

— Калиста винаги ми се е подигравала за тесните китки и слабите ми ръце — както знаете, свиря на пиано и бях доста добра на младини. Сложете ми ги пак и обещавам, че този път няма да паднат.

Неса сложи ръка на хълбока си.

— Да, началник Кътър, в случай че някой от тълпата още не ви е снимал как закопчавате в белезници най-страхотните жени в Ню Орлиънс, направете го отново.

— Неса, не е нужно да говориш с такъв тон — смъмри Хестия.

Началник Кътър направи знак на Рав Удланд и когато младокът дотича, той се опита да му връчи белезниците.

— Направи го ти.

— Не, сър! — Рав се дръпна назад, размахвайки ръце.

— Майка ми ще ме обърне с хастара навън, ако разбере, че съм сложил белезници на госпожица Хестия или на госпожица Калиста.

— Какво мислиш, че ще ми каже жена ми? — промърмори Кътър. После повиши глас: — Ще си загубиш работата, ако не изпълняваш заповедите.

— Не ме интересува, сър. Не мога да го направя и няма да го направя. — Рав отстъпи още няколко крачки.

Докато Кътър се оглеждаше безпомощно, Неса видя лелите си да си надяват една на друга белезниците.

Беше забавно по някакъв ужасяващ начин човек да ги гледа как привличат вниманието на Кътър и да следи реакцията му: ужасеното

трепване, виновния му поглед, с който огледа враждебната, мрачна тълпа от съседни.

— Готови сме — изчурулика Хестия.

Калиста гордо показва окованите си китки на Неса.

— Никога преди не са ни арестували.

В тишината, нарушавана единствено от шума на вятъра в листата, началник Кътър ги хвана за ръце.

— Ще ви пуснем под парична гаранция колкото се може по-скоро, не по-късно от двацет и четири часа.

— Гаранция? — прошепна Неса.

Как щеше да плати парична гаранция за лелите си? Тя не разполагаше с никакви допълнителни пари в брой за евентуални арести!

Началник Кътър поведе стариците към патрулната кола.

Хестия сви ръце в лактите си, за да не се изхлузят белезниците отново.

Калиста махна с ръка и изчурулика нещо окуражаващо на приятелите си.

А сърцето на Неса се смъкваше надолу с всяка крачка, с която те се отдалечаваха.

Накрая, разплакана като изоставено дете, тя ги догони и като хлипаше, отпусна глава на раменете им.

— Всичко ще се оправи, Неса — промърмориха двете едновременно, опитвайки се да я потупат по гърба. — Всичко ще се оправи.

Една голяма тежка дъждовна капка падна на гърба ѝ. Друга улучи бузата ѝ. Тя успя да се овладее.

— Тръгвайте, преди да сте се измокрили. — Целуна едната, после другата, и им помогна да влязат зад зарешетените прозорци на задната седалка на полицейската кола.

Както обеща, началник Кътър включи сирената и светлините, и лелите ѝ долепиха лица в стъклата, докато ги откарваха.

Неса беше сигурна, че телевизията е снимала сбогуването и сега репортерите тичаха към нея с протегнати микрофони.

Но дъждът прииждаше заплашително. Проблесна светкавица. След малко протътна гръм. Тя не можеше да говори. Едва се сдържаше да не изтича към къщата. Към Мади. Към сигурността.

Добра се до верандата и осъзна, че Мади ѝ държи вратата да влезе. Шмугна се вътре, чувстваше се глупава, извън контрол... И изгубена. Толкова изгубена.

Лелите ѝ, единствената ѝ сигурност от петгодишната ѝ възраст, вече ги нямаше, бяха в затвора, а тя не знаеше как би могла да ги измъкне оттам.

Джеремая, нейният любим, мъжът, чийто пръстен носеше, я презираше.

Тя успя да направи няколко стъпки към фоайето, подпря се на стената и се разплака неудържимо.

Чу Мади да затваря входната врата срещу поривите на дъжда и репортерите отвън. Чу Пати да прочиства гърлото си многократно. И въпреки това не можеше да се измъкне от тресавището на отчаянието, в което беше пропаднала.

Докато не чу Пати да казва:

— Ще се кача горе да проверя някои неща, но преди това мисля, че трябва да знаеш... онзи мъж, когото мислиш за Джеремая Мак...

Неса сдържа дъха си. Вдигна поглед. Видя горчивото, изкривено и разтревожено изражение върху лицето на Пати.

— Когото мисля за Джеремая Мак? — задавено повтори тя.

— Представя се с фалшиво име. Той е изпълнителният директор на банка „Премиер Сентрал“! — Пати се отправи с тежки крачки нагоре по стъпалата. — Този тип е Мак Макнот.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

Онази нощ Стефани Декър стоеше в банята си, сваляше грима от лицето си и слушаше с половин ухо местните новини, когато една откъслечна фраза привлече вниманието ѝ.

— ... Арестуваха Калиста и Хестия Дал в собствения им дом днес за обирите в клоновете на банка „Премиер Сентрал“.

Стефани погледна в огледалото, очите ѝ се разшириха върху бялото, намазано с тоалетно мляко лице.

— Какво? — Тя изтича към спалнята, спъна се в края на халата си, хвана се с хлъзгавата си ръка за таблата на леглото, но не успя да се задържи и падна на пода.

Но не се ядоса. Това беше добре. Беше направо чудесно.

По телевизията Арлана Рамос стоеше пред Дома Дал с намръщено лице, докато полицейският началник Кътър слагаше белезниците на двете възрастни жени. Неса стоеше гърбом, изглеждаше отчаяна. Бясна. Безпомощна. Може би и унижена. Стефани се изкикоти доволно. Това беше най-хубавата новина!

Тя бързо грабна едно дивиди, сложи го в рекордера и натисна копчето за запис. Искаше да запази тези спомени *завинаги*.

Ох. Трябваше да напише един имейл на господин Макнот. Не че шефът не беше научил какво става, но тя бе ненадминат майстор в създаването на собствени малки истории и добавянето на пикантни подробности към обикновените факти. Виж какво беше направила досега. Беше дискредитирала Джеремая Мак до степен, че господин Макнот ѝ беше казал да го държи под око, освен това бе успяла да изтегли Неса от работата с него и да я върне към предишните ѝ задължения да ръководи банката. Кое то малката кучка умееше да прави най-добре, като се изключи това да се чука с частния следовател, което явно правеше изключително добре, защото той се влачеше след нея денем и нощем.

Капка грим падна върху устните на Стефани и тя разсеяно я облиза. Потръпна. Беше отвратителна на вкус.

Трябваше да реши кога да осведоми господин Макнот за бикините. И за да е ефикасно, трябваше да го направи преди следователя да си е заминал. Можеше да каже на господин Макнот тогава и за тайния вход към трезора, а той сигурно щеше да повиши още заплатата ѝ. А току-виж я преместил и в по-голяма банка. Всъщност, онова, за което щеше да го помоли, беше да я премести в някой друг град, където никой не я познава...

— ... *Мак Макнот*...

Споменаването на името му привлече вниманието на Стефани към телевизора.

Репортерката продължи:

— Мак Макнот, президентът и изпълнителен директор на банка „Премиер Централ“ присъства в момента на арестуването.

Само че операторите показваха погрешен кадър.

— Господин Макнот изрази задоволството си от добрата работа.

Стефани заговори към телевизора:

— Хей, глупаци, снимали сте неправилния човек.

— Господин Макнот не спря за разговор с репортерите, но отдели време да размени няколко думи с Йонеса Дал, племенница на сестрите Дал и служителка в „Премиер Централ“.

— Снимали сте неправилния човек! — Като обезумяла, Стефани потърси друг канал на дистанционното и попадна на местна новинарска станция, която показваше същата история и същия човек, Джеремай Мак, идентифициран отново погрешно като Мак Макнот.

Тя усети, че ѝ прилошава. Опита на друг местен канал, после се прехвърли на Си Ен Ен.

Разбира се, това беше глупаво. Националните мрежи нямаше да започнат да отразяват някаква история в Ню Орлиънс за две възрастни дами, които са мръднали и са откраднали...

— А днес в Ню Орлиънс...

Стефани седна изумена и загледа същата история със същото име, под кадъра с Джеремай Мак.

И тогава осъзна, че беше дрънкала за Мак Макнот... на него. Беше злословила по адрес на Макнот пред самия него.

Кариерата ѝ в банката беше приключила.

Но може би един имейл, в който да обясни, че е направила всичко от лоялност към банката, щеше да оправя нещата. Той със

сигурност би разбрал това.

А може би не си спомняше онази част от предишен имейл, в който го наричаше малък гаден развратник, който прекарва времето си в Ню Орлиънс като ходи по партита и танцува с травестити... Потръпвайки, тя седна пред компютъра си и се впусна в угоднически словоизлияния.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

На сутринта Мак се събуди с мрачно чувство. Беше предаден, но това не беше за първи път, ако трябваше да си говорим истината, и той го очакваше. В края на краищата хората в живота му бяха доказали за кой ли път, че човек не трябва да вярва на никого.

Така че той направи онова, което винаги беше правил в подобни случаи; позвъни на секретарката си:

— Къде е Радклиф?

— Той и екипът му се отправиха към Хюстън, но... — Той чу потракването на клавиатурата от другата страна на линията — ... самолетът им каца в момента и ще са в града навреме за изслушването за пускане под гаранция на сестрите Дал.

— Знаете ли кога е?

— В Луизиана подобно изслушване трябва да се състои пред съдията в рамките на четиридесет и осем до седемдесет и два часа, а изглежда обществеността оказва силен натиск сестрите Дал да бъдат пуснати колкото е възможно по-скоро. Така че изслушването е насрочено за този следобед. Когато приключи, ще ви уведомя.

— Направете го. Осведомихте ли се за ипотеката им?

— Да, сър.

— Започнете процедура по обявяването ѝ за просрочена.

— Аз... Господин Макнот? Това не е възможно. Те я изплащат — каза госпожа Фрейтаг.

— По време на трансфера компютърът се е прецакал и записите от плащанията им са се изгубили.

Госпожа Фрейтаг прозвуча изненадано и обидено.

— Наистина ли е необходимо?

— Съжалявам, госпожо Фрейтаг. Май не ви чух правилно. Поставяте под въпрос решението ми, или...

Той не можеше да види изражението на секретарката си.

— Не, сър. Ще се погрижа за това веднага.

С ефективност, която му служеше отлично, той използва останалия разговор да се осведоми за работата в офиса му.

Когато секретарката го въведе във всичко, което изискваше неговото внимание, той затвори, наля си чаша кафе, отпусна се на стола и закова поглед към мястото, на което Неса бе седяла само преди двайсет и четири часа.

Беше станал такъв, за какъвто го мислеше Неса. Безчувствен банкер, който обявява за просрочена ипотека на възрастни, безпомощни жени.

Трябваше да вземе решение.

Неса се беше оказала същата предателка, каквито бяха майка му и баща му, и за каквата я беше смятал.

Но това не променяше ни най-малко факта, че сексът не бе намалил желанието му да я има. Беше влюбен в нея, или най-малкото изпитваше безумна страст към нея, и като мъж, който се гордееше, че е способен да гледа фактите в очите, знаеше, че не би могъл да се върне към живота си и да съществува по предишния начин.

Така че пред него имаше два избора.

Да живее без нея и да се окаже един ден деградиран до онази представа, каквата тя имаше за Мак Макнот: ужасен, отвратителен тип, карикатура на чичо Скрудж.

Или да я приеме в живота си, знаейки прекрасно каква усойница прегръща до гърдите си, знаейки, че ще прекара остатъка от живота си в очакване на времето, когато тя ще простреля сърцето му и ще се опита да го убие. Е, в преносен смисъл, разбира се.

Нямаше избор.

Щеше да живее с нея.

Само че по своите правила.

В момента силата беше у него. Неса трябваше да плати гаранция, а неговите адвокати се бяха погрижили гаранцията да е висока. Тя също трябваше да наеме защитник за лелите си, а неговите адвокати направиха така, че единствените адвокати с изгледи за успех да са най-скъпоплатените в града.

В същото време неговата компания за отпускане на заеми щеше да изиска незабавно изплащане на тяхната ипотека. Ако този случай влезеше в съда, състоянието на семейство Дал щеше да бъде пометено.

Мак беше сигурен, че не е изтълкувал погрешно Несината привързаност към лелите ѝ. Тя щеше да дойде отново при него, да предложи себе си и каквото друго той поискаше, а той щеше да се пазари търпеливо, да ѝ плаща, за да е негова метреса, да се грижи за сексуалните му нужди, да показва пред него привързаност...

— Не! — Той се изправи, раздразнен силно на себе си. Никаква фалшива привързаност. Нищо, освен чиста, недвусмислена страст. Не искаше после да му шепне, че го е обичала, не искаше да се залепи за него и той да бърше сълзите от очите ѝ. Да си мисли за това как го е накарала да повярва, че е любимият от сънищата ѝ, че се е надявал някой ден да спечели любовта ѝ... Усети, че му прилошава като си помисли как го беше изоставила.

Само че тя още не знаеше какво чувства той — но сега истинската му самоличност беше вече разкрита. Да, нека и тя усети малко от измяната, която го разяждаше.

Запита се дали тя си спомня всичките неща, които му беше казала за Мак Макнот и разкайва ли се за тях.

Входният звънец извън и когато отвори, видя на прага изтощения, със зачервени очи Гейбриъл Прескът.

Мак отстъпи и му направи място да влезе.

— Как стигна дотук толкова бързо?

— Наех самолет да ме докара от Хюстън. — Гейбриъл влачеше малък куфар и куфарче с лаптоп. — В този град няма една свободна стая. Всички се оправдават с Марди Гра. Ще имаш ли нещо против, ако си оставя багажа тук и спя на пода?

— Ще накарам да ти донесат едно походно легло. Или... не, може би ще е по-добре ти да помолиш управата. Точно сега аз съм най-мразеният човек в Ню Орлиънс. — Слава богу, Мак беше запазил Градинския апартамент за още две седмици, преди да гръмнат новините. Ако можеха, хотелиерите биха го изхвърлили. Предишната вечер след излъчените с него кадри по всички телевизионни канали той беше чакал за маса в „Бренанс“ два часа в ресторанта, въпреки че имаше свободни.

— Веднага щом видя репортажите по Си Ен Ен, си спомних това. — Гейбриъл извади лаптопа си и го сложи на масата. Включи един видеозапис. — След първия обир полицията записала свидетелите. Това е Мелиса Джъд, обраната касиерка.

— Знам, че е абсурдно — каза Мелиса, седнала в сгъваем метален стол, като извиваше ръце в скута си. — Знам, че е невъзможно. Но изглеждаше, сякаш... мислех си, че те...

— Какво искате да кажете, госпожице Джъд? — подтикна я полицаят, който не се виждаше в кадър.

Тя вдигна очи, точно към камерата.

— Колкото повече мисля за това, толкова повече ми се струва... че тези типове бяха жени.

Мак гледаше в екрана и чувстваше как в него се надига горчивина.

— Значи това е било, за което на Мелиса не ѝ достигна смелостта да ми каже.

— Стояло си е тук през цялото време, под носовете ни — съгласи се Гейбриъл. — Когато ми изложи теорията си за Йонеса Дал, не мислех, че си прав, но ето че се оказа. Разигравала ни е и е направила на глупаци както нас, така и полицаите.

— Знам.

— Когато гледах тези ясни сини очи на видеото, си помислих, че тя трябва да е най-възвишената, най-милата и чиста душа на света. Неслучайно казват, че човек не трябва да съди по опаковката.

— Така е.

— Да. — Гейбриъл изтръска праха от дланите си. — Ще се преоблека. Ще посетя банките. Искам да поговоря с моите хора. Този последен обир не ми харесва. Изобщо не ми харесва.

— Не се тревожи, няма да има друг. Крадците са задържани.

Гейбриъл изгледа Мак с присвити очи.

— Шегуваш се, нали?

— То е очевидно. Момичетата Дал са ограбвали банките ми от години. Те са Мънистените бандити.

— Съгласен съм. Но не и вчера. Вчерашните бяха подражатели. Начинът им на действие е същият само външно, погледни записите! Единият крадец е по-висок от Мънистените бандити, а другият — по-нисък. Освен това единият е пълен.

Мак изгледа хладно Гейбриъл, чуваше думите, но не искаше да ги разбере.

— Гледал си лентите, нали? — попита Гейбриъл.

— Не.

— Гледал си всяка лента безброй пъти, но не си дал труда да видиш това. Какво, по дяволите... Харесва ти да мислиш, че сестрите Дал са извършили и този обир, нали? — Гейбриъл трябва да беше видял някакъв издайнически проблясък на емоция върху лицето на Мак, защото отстъпи назад. — Така е. Искаш те да са виновни за всичко. Какво? До такава степен ли си свикнал хората, на които вярваш да те предават, че се чувстваш по-комфортно по този начин?

Мак се дръпна назад, сякаш го бяха ритнали.

— Какво знаеш ти за това?

— Всичко. Аз съм човек, който се занимава с охрана, а ти стоиш в сянка, само че информацията си е тук, ако гледаш на правилното място.

Мак пристъпи напред със стиснати юмруци.

Гейбриъл също направи крачка към него.

Двамата мъже заковаха погледи.

В този момент Мак осъзна грубата истина. Гейбриъл нямаше да отстъпи.

Затова отстъпи той.

Ако капитулацията му бе победа за Гейбриъл, то Гейбриъл не я показва.

— Окей. Не изглеждаш като човек, който не го иска. Игнорирай истината, щом ти харесва. Само че ми плащаш за това да виждам онова, което ти не искаш да видиш. Ще се уверя, че банковите клонове са в безопасност, ще се уверя, че камерите са включени както трябва и не привличат внимание в трезора на банката на госпожица Дал. Предполагам, че щом тази дупка е била отворена в продължение на сто години, не е нужно да се трепем да я затваряме точно сега, но както са тръгнали нещата, цялото население на Ню Орлиънс в момента е там и пуши джойнт.

— Ще се обадя да изпратят колата ми за теб.

— Щом никой не ти говори, по-добре да го направя аз. — Гейбриъл отвори куфара си, извади си чисти дрехи, преоблече се и излезе.

Мак изпита облекчение, виждайки го да се маха. Гейбриъл беше прав. Мак беше приветствал опустошителния си гняв — така беше по-лесно да понесе болката от предателството на Неса.

Никой никога не бе предавал Гейбриъл. Никой никога не го бе изоставял на улична банда, избягвайки, докато онези го ритат до смърт... Мак направи нещо, което никога не бе правил. Опипа изучаващо белезите по лицето си. Разкопча ризата си, погледна към следите на гърдите си и докосна една от тях.

Някои белези бяха оставили записи по плътта му. Беше свикнал да мисли, че те са най-ужасните.

Сега вече знаеше: най-лошите следи бяха оставили следи върху душата му.

Един разговор от Радклиф го осведоми, че юристите са кацнали и са се насочили към залите на корпорацията в „Хилтън“, а после към съда, където се бяха уверили, че определената гаранция е достатъчно висока. Съдебната система в Ню Орлиънс беше толкова корумпирана, колкото повечето; те не предвиждаха по-нататъшни проблеми.

За няколко часа щеше да се наложи Неса да избере между това да остави лелите си да гният в затвора или да дойде да проси милост от Мак. А той... той нямаше да ѝ остави избор.

Седна пред компютъра си и се опита да работи, но не можа да се концентрира. Това предателство го беше разтърсило. Всеки път, когато погледнеше към постланите чаршафи се питаше какво ли прави Неса сега. Сега Неса щеше да реагира като го види. Представи си предстоящия сценарий: как тя щеше да се хвърли в краката му, да моли за милост, докато той се преструва на безразличен и остави юристите си да преговарят за капитулацията ѝ.

Само че не. Мак не можеше да остави юристите сами с нея. Докато тя свършеше с Радклиф, той щеше да се изпоти. По-добре сам да води преговорите с нея. Щеше да се наслаждава, оставяйки я да прилага своите малки хитринки върху него... Погледът му пробяга към витото желязно стълбище и пред очите му оживя споменът за свирката, която му беше направила, за начина, по който се усмихна, когато свърши и вдигна нагоре очи към него...

— По дяволите! — Той се изправи и закри из стаята.

Нищо, свързано с нея, не беше реално. Нито усмивката ѝ, нито страстта, нито грижливо изиграната неопитност. Трябваше най-после да спре да иска да вярва.

Когато моментът настъпи, той облече сакото си. Прекоси хотела. Портиерът го изпрати навън. Обичайната му усмивка липсваше и Мак

чу съскащ шепот.

Ясно. Онзи сигурно беше гледал новините.

Той се обърна към младия мъж в ливрея:

— Правилно. Такъв съм. Във всеки смисъл на думата. А сега ми повикайте такси.

Портиерът използва свирката си.

Таксито пресече улицата и спря под опънатата пред сградата тента.

— Къде отивате, сър? — попита портиерът.

— В градския съд.

— Разбира се. — Той се наведе и промърмори дестинацията на шофьора, който изглежда Мак със студени очи, после се обърна напред.

Мак благодарумно закопча предпазния колан на седалката си секунди преди таксито да излезе изпод тентата и да се понесе по улицата. Явно в желанието си да убие Мак таксиджията изобщо не го бе грижа, че може сам да се убие — а може би беше решил, че си струва?

Мак се държеше безучастно, изобщо не му пукаше, че е станал най-мразената личност в града. В края на краищата, бяха го мразили и преди. А този път беше достатъчно голям, за да си върне.

Улицата пред съда беше претъпкана с ванове на пресата. Таксито спря на ъгъла.

— Това е най-близкото място, където мога да ви оставя.

Мак му подаде парите.

— А това е най-близката сума, която мога да докарам до точната сметка. — Той се престори на изненадан. — О, почакайте. Така всъщност ще е по-точно. Без бакшиш за вас. — Той излезе от колата.

Репортерите го видяха веднага и се стълпиха като пчели — убийци. Сега знаеха името му и му викаха.

— Господин Макнот, какво се надявате да постигнете днес?

— Господин Макнот, ще настоявате ли за пълна присъда?

— Господин Макнот, ще вземете ли предвид възрастта на сестрите Дал, когато доказвате тяхната виновност?

Той си проби път през тълпата, безжалостно използвайки ръста и теглото си, за да напредва.

Юристите му образуваха фаланга и тръгнаха към него, а после заедно се заизкачваха по стъпалата към сградата на съда.

Радклиф викаше:

— Господин Макнот няма какво да каже този път. Господин Макнот няма какво да каже.

Мак го остави, но когато се изкачи на най-горното стъпало, той се обърна и погледна към камерите. Заговори директно в тях:

— Не ме трогва нито възрастта на виновниците, нито тяхната слабост и беззащитност. Тези жени са престъпнички, които откраднаха от мен и аз ще искам да се приложи пълната сила на закона. — После се обърна и влезе вътре.

Предполагаше, че Неса ще дойде при него и ще започне да го моли за лелите си.

Последните му думи щяха да я накарат да дотича.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Вътре в съда Неса гледаше как Мак Макнот влиза, заобиколен от угодници — юристи, облечени в корпоративните униформи — тъмни костюми и бели ризи. Единственият начин да ги различи един от друг беше това, че Макнот се извисяваше над дребните червеи, които беше наел да изпълняват заповедите му. Явно този тип постигаше всичко, каквото пожелае.

Хубаво. Днес обаче щеше да бъде изненадан.

Той я откри с поглед. Закова очи неподвижно в нея.

Тя ги издържа секунда. Усмихна се студено. После се обърна напред.

Благодарение на Пати можеше да плати гаранцията.

Миналата нощ Пати беше показала на Неса документите, обясни й, че преди десет години, когато се беше нанесла в пансиона, лелите й се бяха съгласили да й позволят да инвестира техните скъпоценни спестявания. Пати беше взела парите и се бе погрижила сумата да нараства. В началото се опитала да покаже на лелите годишните извлечения, но те я потупали по ръката и й казали да не се тревожи.

— Като че ли мислеха, че съм ги изгубила или нещо такова — каза Пати дрезгаво. — Така че престанах да им показвам каквото и да било, а и те никога не попитаха. Помислих си: „Какво толкова? Ами че аз живея там. Когато им потрябват, ще им ги дам. Просто никога не съм смятала, че ще ограбят банка“.

— Нито пък аз — каза Неса, точно преди да попита що за работа е тази на Пати във фирмата.

После бяха започнали веднага да тренират.

Сега Мак седна от другата страна на пътеката.

Не й бе необходимо да гледа, за да го знае. Цялото внимание, целият горчив гняв в съдебната зала бе концентриран върху него.

А той се бе концентрирал върху нея.

Знаеше го, без да гледа. Можеше да усети мрачния му поглед.

Лелите й влязоха, изглеждаха отпочинали.

Бяха прекарвали в собствена килия, отделно от пияниците и престъпниците, и очевидно всички в затвора се бяха постарали за тях да се грижат добре.

Съдията влезе.

Присъстващите се изправиха.

Съдията седна.

Присъстващите седнаха също.

Адвокатите заеха местата си.

Прокурорът доказа, че предвид дълго траялите серии от престъпления, които сестрите Дал са извършили и голямата сума взети пари, и злостните заплахи, отправени в деня преди извършването на обира, както и останалите невъзстановени пари, постановената гаранция трябва да бъде значителна.

Господин Калхаун, един от фамилията Калхаун, които бяха адвокати на семейство Дал в продължение на сто години, възрази, че сестрите Дал, обичани от целия град заради добрите им дела преди, по време и след урагана Катрина, са живели тук през целия си живот и не съществува никакъв риск да избягат.

Съдията се съгласи и определи гаранцията на сто долара.

Неса потисна една усмивка към явно обидените адвокати на янкито Мак. Ама те наистина ли си представяха, че могат да си правят тук каквото поискат, да си придават важност и да променят отношението на жителите на Ню Орлиънс към сестрите Дал?

Тя се изправи и отиде да прегърне пралелите си и да ги отведе въкъщи, но първо спря отстрани на редицата, където господин Макнот седеше с неподвижно каменно лице. После пусна в скута му една кутийка за бижута.

— Ето пръстена, който ми даде. — Усмихна се надменно във физиономията му. — Благодарение на Пати и на инвестициите, които е направила, ние можем да платим за освобождението на лелите ми.

Той се протегна толкова бързо, че тя не осъзна, докато не я хвана за ръката.

— Още не съм приключил с теб.

— Но аз приключих с теб. — Неса измъкна ръката си.

— Май не го разбираш. Не съм направила нищо лошо, с изключение на това, че обичам лелите си.

— Те са крадли. Всички го знаят.

— Никого не го е грижа дали са такива, или не са... освен теб. Всички в залата разбират, че са стари и безпомощни, че им липсват силни усещания, и че са искали да направят живота на някого по-добър, но не са имали парите, с които да го извършат. Всички в града — в Америка — ги защитават, защото са се опитвали, правейки собствени си живот по-добър, да подобрят живота и на други хора. — Говореше прекалено много, признавайки по този начин вината на лелите си, но какво значение имаше? Вчера те самите я бяха признали. — Не разбираш ли? Те са своеобразни Робин Худовци... а ти си шерифът на Нотингам, само че ти липсва дяволският чар на Алан Рикман. — Тя се дръпна рязко да се освободи... или може би той я пусна. Но тя залитна назад, блъсна се в пейката и се хвана, преди да падне на пода.

Той не помръдна, само гледаше със студено задоволство.

Хората наостриха слух. Хората гледаха. Не можеше да замахне и да го удари. Не че не искаше. Затова оправи ръкавите на самото си.

— Имам юристите, имам парите, имам и властта. — Той изреди преимуществата си, сигурен в себе си повече, отколкото един истински мъж имаше правото да бъде. — Ако е необходимо, ще отнесе делото да се гледа в друг съдебен окръг, за да съм сигурен, че съдът ще е безпристрастен.

И щеше да го направи.

— Ти си отвратителна пъпка върху лицето на тази честна земя.

— В трезора каза друго.

Тя чу ахването на тълпата.

Негодникът беше пуснал в обръщение слуховете отново и този път щеше да е късметлийка, ако не цъфнеше в уводната статия на „Нешънъл Инкуайърър“, а лелите й — в „Признър Уийкли“.

Макнот се наведе напред, гласът му беше малко по-висок от шепот:

— Когато си готова да признаеш поражението си, ела и ще поговорим конкретно. И не ме карай да чакам прекалено дълго, Йонеса, защото колкото по-дълго чакам, толкова по-малко снизходителен ще бъда.

— Няма да дойда, дори лелите ми да бъдат осъдени на обесване. — Тя се наведе напред и го погледна право в очите. — Ще направя това, което жените от семейство Дал са правили в продължение на

двеста години — ще си намеря един богат възрастен мъж с единия крак стъпил в гроба, а с другия — върху бананова кора. Ще взема парите му, ще задействам малко връзки и ще измъкна лелите си, след което ще убия негодника, който се опита да ги накара да платят.

Мак остана да гледа след нея с напрегнато лице... и с недвусмислен копнеж върху него. Произнесе с нисък, мрачен тон:

— Това е между теб и мен, и те предупреждавам: не смей да отиваш при никой друг мъж.

За първи път тя погледна през очите му и в душата му.

Мак Макнот беше безмилостен. Беше опасен. И нямаше да пусне онова, което смяташе, че е негово.

Сърцето ѝ задумка в гърдите и отекна в ушите ѝ.

Тя беше негова. Беше му се отдала и без значение колко силно се опитваше да се съпротивлява, все още го обичаше...

С трясък, който я накара да подскочи, вратите на съдебната зала се отвориха.

Разчорлен, с ужасен поглед, Рав Удланд влетя вътре и извика:

— Обран е клонът на банка „Премиер Централ“ на Клерборн авеню! Преследването на крадците продължава. — Той се ухили на Неса и размаха ръце триумфално във въздуха. — Госпожица Калиста и госпожица Хестия са невинни!

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Полицейски началник Кътър бе уверил Хестия и Калиста — пред телевизионните камери, — че подписването на документите за освобождаване ще отнеме два часа, че той ще направи всичко по силите си, за да се увери, че те ще бъдат оправдани по всички обвинения и им предостави луксозна лимузина, за която плати лично.

Хората около съда нададоха радостни възгласи, когато лимузината бавно потегли от тротоара и тълпата се сгъсти, докато шофьорът с мъка ги изтласкваше към улицата, за да избегне най-отчаяните гуляйджии по време на Марди Гра. Туристите и местните се тълпяха около колата, надавайки одобрителни викове към лелите.

Неса седеше на задната седалка между тях и когато те смъкнаха стъклата и показаха глави навън, махайки с ръце, Неса срещна тъмните очи на шофьора в огледалото за обратно виждане.

Беше едър, тъмнокож, облечен в униформено сако и папийонка, и усмивката му проблесна, когато произнесе:

— Казвам ви, мадам, това е като да возиш пенсионер на разходка с лимузина.

— А аз съм придружителка на пенсионера. — Но Неса не можеше да спре да се усмихва радостно. Тя нямаше да забрави, докато е жива, изражението върху лицето на Мак Макнот, когато Рав нахълта с новината и съдебната зала избухна в аплодисменти и радостни викове. — Видяхте ли изражението му?

— Имаш предвид съдията ли? — Леля Калиста кимна. — Да, беше абсолютно изненадан, и кой да знае, че отменянето на гаранцията изисква толкова подробности?

Неса не я беше грижа чак толкова за изражението на съдията. Споменът за студеното раздразнение на Джеремая бе този, който бе скътала до сърцето си и на който се наслаждаваше всеки път, когато сцената се разиграеше в съзнанието ѝ: изумлението му, объркването и изсъсканата полугласно ругатня.

Мижитурката му с мижитурка, беше се радвал, искаше да я държи във властта си.

Леля Калиста прибра главата си в купето, в ръцете ѝ блестяха пурпурночервени, златни и зелени камъчета.

— Погледни! Безплатна добавка! — Докато провесваше мънистата около шията на Неса, тя улови погледа на племенницата си. — *Chere*, добре ли си? Изглеждаш толкова свирепа!

— Наслаждавам се на себе си. — Неса се усмихна широко, разкривайки всичките си зъби.

Хестия отново провря главата си през прозореца навън. От косата ѝ се посипаха конфети и тя вдигна две червени пластмасови чаши в ръце.

— Този продавач ми даде коктейлите безплатно. — Тя ги подаде на Неса и на Калиста, после се подаде отново. Около колата се тълпяха още хора и тя се облегна назад с доволна въздишка. — Обичам Ню Орлиънс. Няма друг такъв град.

— И аз го обичам. — Неса се усмихна, когато над колата заваляха сърцераздирателни бележчици. Вчера сутринта беше готова да напусне дома си и да последва онзи мъж във Филадельфия. Никога не беше живяла на север. Това щеше да е един напълно нов свят, но точно тези няколко мига бе чакала вечно. По-късно щеше да започне да се чувства клаустрофобично в дома си...

Погледът ѝ се отмести към пралелите ѝ.

Но ако заминеше, кой знае докъде щяха да стигнат Хестия и Калиста?

Не че като беше тук се бе досетила какви ги вършат.

И все пак в онзи единствен, ярък миг сякаш целият свят се бе разтворил пред нея и тя щеше да го сподели с мъж, когото обожава, харесва и обича. Кое то правеше самотата днес още по-горчива...

Хестия попита:

— Може ли да минем покрай къщата на онази кучка Линда Бланк, така че тя да ни види?

— Лельо Хестия! — Неса беше ужасена от речника ѝ. Очевидно голямото количество алкохол в коктейлите беше развързало езика на възрастната жена. И я беше успокоило, също така.

— Ами че тя си е кучка — повтори намръщено Хестия. — Казала на Бетси Макбрайън, която споделила пред Тереза Харпър,

която пък го прошушна на мен, че през цялото време била сигурна, че сме виновни.

— Вие *бяхте* виновни — каза Неса.

Калиста реши да защити сестра си:

— Да, но се предполага, че приятелите ни не бива да говорят такива неща!

— И не бива да използват думата „престъпнички“ по отношение на нас!

Лелите имаха право. Но Неса не се сдържа и каза:

— Началник Кътър е наел лимузината за един час. Отне толкова време, докато минем през тълпата, а не бива да злоупотребяваме с щедростта му.

Лицата на лелите й увехнаха.

Все пак не й беше приятно да вижда как щастието им угасва.

— Преминахте през изпитание, така че аз ще платя времето над този един час. — Още не им беше казала за новопридобитото им състояние. Реши, че Пати заслужава тази привилегия.

Така че шофьорът влезе в квартал „Градините“ и мина покрай къщата, където живееше онази кучка Линда. Съседите зяпаха. Децата тичаха покрай колата.

— Виж, виж, ето я Линда! — Хестия посочи една жена на средна възраст с увиснала сламена шапка и градински ръкавици, която държеше лопата.

— Работи в двора си. Мили боже, изглежда потна, мръсна, направо ужасно — изграчи Калиста.

Изненадана, както и останалите й съседи, Линда се вторачи в лимузината и когато позна лелите, вдигна брадичка и се обърна с гръб.

Лелите държаха главите си гордо изправени и махаха с ръце като че ли английската кралица ги беше тренирала.

После, когато се насочиха към Дома Дал, достойнството им се сгромоляса и те се закискаха като момичета:

— Беше толкова забавно! — каза Хестия.

— Може ли да минем по нашата улица, да завием и да се върнем отново, преди да спрем пред нашата къща? — примоли се Калиста на шофьора.

— Да, мадам, ще бъда доволен да направя това за Мънистените бандити — каза той.

— Не чухте ли? — изчурулика Калиста. — Онзи мил човек, началник Кътър, отмени всички обвинения в кражба.

— Да, мадам, чух го. — Шофьорът се ухили.

Нямаше ни един човек в Ню Орлиънс, който да не вярваше, че момичетата Дал са Мънистените бандити и въпреки това да ги одобрява с цялото си сърце.

Добре де, с изключение на Линда Бланк.

И Мак Макнот.

Стигнаха до края на улицата. Направиха завой и се върнаха обратно до Дома Дал.

Хестия каза:

— Чувам сирени.

— Сериозно? Аз не чувам нищо такова. — Калиста отново провря главата си през прозореца навън.

— Имаш нужда от слухов апарат — напомни ѝ Хестия. — Само че си прекалено суетна, за да си вземеш.

— Нищо ми няма на слуха, просто не... а, чувам ги вече.

Сирените се приближаваха.

Лелите размениха погледи.

— Да не са си променили мнението? — зачуди се Калиста.

— Не, не са. Можете да сте сигурни, че началник Кътър не може да си позволи такъв вид негативна публичност — увери ги Неса. Но вътрешно прокле фалшивите крадци, че разбутват страховете на лелите ѝ, прокле Мак Макнот, който беше в основата на всичките им беди.

Докато пътуваха обратно към къщата, покрай тях минаха три полицейски коли и спряха до бордюра на тротоара към тяхната алея. От колите излязоха полицаи. Неса позна Сантино Лерой и своята най-добра приятелка, Джорджия, когато тръгнаха към къщата с извадени пистолети.

— *Наистина* са си променили мнението — изграчи отново Хестия.

— Не, мадам — обади се шофьорът. — Те знаят къде сте. Търсят другиго.

— Лошият човек? В нашата къща? Може би някой от истинските крадци? — Калиста протегна шия, после се облегна назад с ръка на устата. — Мади!

— Какво? — Хестия хвана Калиста за китката. — Не мислиш, че някой би наранил Мади, нали?

Тримата полицаи се разпръснаха. Останалите трима тръгнаха към предната веранда.

От околните къщи наизлязоха съседни, блокирайки гледката.

— Спрете да сляза — изкомандва Неса.

Шофьорът спря.

Тя изскочи и хукна по улицата.

— Какво става? — извика тя към Джорджия.

— Мис Мади ни се обади и каза, че един от фалшивите крадци се укрива във вашата къща — провикна се в отговор Джорджия. — Този път, когато ти кажа да стоиш настрана, Неса, стой наистина настрана. Това е опасно.

— Ще ти покажа какво е опасно. Лелите ми ще станат опасни, ако позволиш на някого да простреля мис Мади! — предупреди я Неса.

— Джорджия кимна мрачно и се подготви да обиколи къщата, когато входната врата се отвори с трясък и един мъж, облечен в бална рокля, украсена с пера, излезе отвън, залитайки. Изглеждаше като дундест, размъкнат Джинджър Роджърс, докато се опитваше да се измъкне от хватката на мис Мади, която го следваше.

Един полицаи се прехвърли на верандата отстрани; Джорджия се прехвърли от другата. Те насочиха пистолетите си и извикаха:

— Стой!

Пред къщата спря още една кола с изскърцване на гумите. Началник Кътър излезе от нея и изтича по моравата.

Мис Мади размаха бастуна си и го стовари върху широкия задник на Джинджър.

— Никога — *тряс* — не съм виждала такива като теб — *тряс* — да се обличат по такъв начин. Какво си мислиш — *тряс* — че ще каже майка ти — *тряс* — когато разбере, че си се забъркал в това?

Полицаяте продължаваха да стоят с насочени оръжия към заподозрения, но гледаха да са по-далеч от бастуна на Мади.

Странният мъж закачи тока на обувката си в един процеп между разхлабените дъски и се просна с пълна сила, карайки верандата да се разтресе.

Неса видя измъченото му лице с размазан грим и нелепо къса коса.

— Скийтър?

Скийтър, едрият, мълчалив, омиращ закуската си бас китарист
Скийтър е бил... бил е един от Мънистените бандити?

Началник Кътър застана до нея.

— Познаваш ли го?

— Разбира се. — Тя изкачи стъпалата.

Кътър извади оръжието си и я последва.

Мис Мади стоеше над Скийтър, притиснала гумения връх на бастуна си към гърдите му.

— Кажи ми истината, момче. Онзи отвратителен саксофонист ли ти каза да направиш това, а?

Разбира се. Неса сглоби парченцата на пъзела.

— Райън Райт? Онзи мръсник ли те въвлече в това?

Скийтър се сви пред двете жени и се дръпна назад.

— Да, мадам. Искаше да ограбва банки като Мънистените бандити. Каза, че ще е лесно, ако се престорим на тях, живеем тук, и използваме техните дрехи, складирани на тавана.

— Откраднали сте дрехите на госпожица Калиста и госпожица Хестия? — За Мади очевидно това бе най-големият грях.

— Идеята изглеждаше добра. Планирахме я внимателно и вчера наистина мина добре. Взехме много пари и никой не пострада зле. Но днес... — Едрият мъж започна да се задъхва.

Неса и Джорджия размениха погледи.

— Нямахме намерение днес да го правим отново — изскимтя Скийтър, — но Райън каза, че е минало добре и трябва да повторим. Заради това, че има зъб на онзи задник, собственика на банките. Само че не взе предвид това, че сега персоналят ще е друг. И че там ще е някой си Гейбриъл, който е довел един от хората си. Точно този човек простреля Райън, Райън падна назад, но се блъсна в стъклото и то се разлетя навсякъде.

Жените спряха.

— Имаше ли ранени? — попита Неса.

Скийтър се подпря на парапета на верандата.

— Навсякъде се виждаше кръв. В рамото на една жена се заби парче стъкло. Имаше и един мъж, цялото му лице беше окървавено.

Неса вдигна вежди и погледна Джорджия.

— Никой не е ранен сериозно, но мнозина са с леки контузии. — Джорджия поклати глава.

Скийтър продължи:

— Хората пицяха и Райън изтича на улицата. Когато излязох, него го нямаше.

— Знаете ли къде е? — попита началник Кътър.

— Не! Остави ме там и се покри. — Скийтър прехапа долната си устна, чувствайки се грубо използван.

— Къде са парите от първия обир? — Погледът на полицейския началник се плъзна по Скийтър. — Предполагам, че не сте ги изхарчили за дрехи.

— Всичките са в долното чекмедже на Деби Войтила под колекцията ѝ от вибратори — отвърна Скийтър. — Предположихме, че мис Мади няма да си даде труд да чисти там.

— Това е истина — поклати Мади глава. — По принцип стоя далеч от частните им дела.

Джорджия вдигна ръка.

— Ще отида да проверя. Не е приятна работа, но някой трябва да я свърши. — Тя влезе в къщата.

— Скийтър, какво си си мислил, вярвайки на Райън? — попита Неса.

— Тъй ти се пада — посочи към него Мади с бастун.

— Предполагам. — Скийтър наведе глава. — Когато излязох на улицата, никой не ми обърна внимание, така че хванах едно такси и дойдох тук, но после мис Мади ме проследи и веднага се досети какво съм направил.

Мади размаха ръка към премяната му.

— Още не съм изкуфяла.

Хестия и Калиста се опитваха да минат през тълпата.

— Когато мис Мади те видя, какво ти стори? — Сякаш Неса не знаеше, сякаш не беше израснала в този дом.

— Изгледа ме многозначително и ми каза да седна и да не мърдам. — Зъбите на Скийтър затракаха, когато си спомни. — Подчиних се, а тя се обади в полицията, после я помолих за чаша вода и когато тя отиде да ми донесе, се опитах да се измъкна, но тя ме удари с бастуна си. — Той разтърка задника си.

— Добре. — Началник Кътър направи знак на подчинените си. — Арестувайте го. Прочетете му правата. Отведете го оттук и пуснете бюлетин за Райън Райт. — Той се обърна към Калиста и Хестия: — Можете ли да дадете описание? Разполагате ли тук с някаква негова снимка?

— Снимка нямаме, но определено мога да кажа как изглежда — каза Хестия.

— За да изразим признателността си, позволете ни да почерпим хората ви с чаша студен чай, преди да се върнат към работата си — обади се Калиста.

— Госпожице Хестия, госпожице Калиста, може ли да отложим тази покана за по-късно? — Началник Кътър говореше срещу камерите, които се бяха събрали под верандата. — Вече е ясно, че тези двама мъже са извършили всички обири и че те са Мънистените бандити, затова Нюорлиънското полицейско управление ще направи всичко по силите си, за да залови и накаже другия престъпник. — Той докосна с ръка ръба на шапката си, обърнат към Неса и лелите й. — А сега ме извинете, чака ни работа.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

— Госпожице Хестия, госпожице Калиста, ще ми дадете ли автограф? — Осемгодишната Дженифър Травърс се беше изправила на пръсти на края на алеята пред Дома Дал и размахваше един смачкан лист от училищна тетрадка. — Мама ми каза, че сте известни.

— Може би печално известни? — промърмори Неса, докато лелите ѝ пишеха имената си.

— Ау, Неса, що за отношение. — Леля Хестия махна към фотографите.

— Всичко е добре, когато завършва добре. — Леля Калиста проявяваше по-малък интерес към феновете и по-голям към входната врата, която Мади държеше отворена. — Радвам се, че съм си вкъщи!

— Влизайте бързо! — извика Мади. — Няма да повярвате какво се случи.

— След днешния ден, Мади, бих повярвала на всичко. — Но с течение на времето Неса явно бе загубила чувството си за хумор. Тя продължаваше да мисли за Мак Макнот и начина, по който той гледаше, когато Рав влезе с новините за обира.

Беше станал на крака.

А тя се бе изсмяла в лицето му.

Тогава той бе пристъпил към нея и за секунда тя си помисли... и направи крачка назад. Той изглеждаше сякаш... ами, не сякаш ще я нарани, но сякаш ще я хване за косата и ще я повлече към пещерата си. Споменът я накара дори сега да се сгърчи от срам.

Той може и да бе загубил този рунд, но тя щеше да го види отново — и дори преди да познава истинската му същност той ясно ѝ бе дал да разбере, че винаги постига онова, което иска.

Не и този път, братле.

Хестия, Калиста и Неса влязоха в къщата.

Фоайето бе хладно и приятно, спокоен оазис след хаоса в съда и улиците, където шумните веселби на Марди Гра продължаваха дори

още по-яростни. Масите бяха украсени с цветя, а един поглед в библиотеката разкриваше три декорации над камината.

— Хубави цветя — отбеляза Неса.

— Боже мой! — ахна леля Калиста.

Изглеждаше като годишното парти за Марди Гра, но дори още по-разкошно. Всеки сантиметър от масата бе покрит с блюда. Пайове и петифури, желирани меса и риби, ястия с гъби и бамя, хлябове, бисквити, пълнозърнести кексчета...

— Кой изпрати това? — попита Неса, обикаляйки масата със страхопочитание.

— Кой ли не. Съседи, приятели, познати... хора, които никога не сме познавали, но които чули за госпожица Калиста и госпожица Хестия по новините. FedEx и UPS цял ден носят храна и цветя. — Мади се присъедини към Неса.

Леля Хестия поклати глава.

— Никога не съм виждала тази маса толкова отрупана след погребението на мама.

— Да видим. Днес е четвъртък. Великите пости започват следващата сряда. Добре е, иначе щяхме да бъдем принудени да раздадем всичко, а не познаваме чак толкова много протестанти. — Леля Калиста заби пръст в глазурата на прочутата карамелена торта на госпожа Лернър и го облиза. — Хубава е. Неса, хапни едно парче с нас.

— Не мога. Трябва да отида бързо до банката, искам да приключа с това, преди да празнувам.

Дълбокият глас на Мак се чу от входа на кухнята.

— Не може да бъде.

Неса не беше чак толкова изненадана, колкото би трябвало да бъде.

Той стоеше там с разкопчано тъмно сако, с ръце на хълбоците, истински непоносим трън в задника.

Как беше влязъл тук?

Познавайки го, сигурно беше прескочил оградата. Този човек определено не уважаваше преградите на цивилизацията.

Но какво правеше тук?

Казваше й какво тя може и не може да прави.

Не. Вчера в предния двор той бе изгубил правото да й говори каквото и да било.

Спомняйки си сега как го бе умолявала да прояви милост към лелите ѝ, спомняйки си колко жестоко я бе отхвърлил, тя пристъпи към него разгневена.

— Не ми пука дали Стефани Декър е намерила бикините ми, или ти си ги обувал. *Напускам.*

Ченето на Мади увисна.

— Обувал ти е гащите? Йонеса Аполония Дал...

Хестия и Калиста я избутаха от стаята, преди да е успяла да каже още нещо.

— Стефани Декар е намерила твоите... от къде на къде? — Прозрението го осени внезапно. — От трезора? Разбира се. Заради това трябва да са били извиненията ѝ в онзи имейл.

— Тази жена никога ли не спира?

— Тя е управителят на моите банкови клонове и ще остане такава до края на живота си. Освен ако не докаже, че е неспособна да поддържа високите си професионални стандарти. Чак тогава ще трябва да бъде понижена.

— И как ще го прави, като мен няма да ме има наблизо?

Той обиколи масата.

— Ще бъдеш. Не можеш да напуснеш.

Неса прецени движенията му, уверявайки се, че дългите му ръце няма да могат да я достигнат.

— Всъщност мога. Знаеш ли защо? Защото Пати ди Стефано ме обучава на търговия и се оказва, че ме бива в това. Ще работя за нея и нямам нужда от теб и гадната ти работа.

— Може и да нямаш нужда вече от гадната ми работа, но не можеш да вземаш от Пати ди Стефано онова, което вземаш от мен.

— Тук вече ще трябва да се съглася с теб. Пати не ме лъже.

Той си взе една соленка със сирене и я погледна.

— Налагаше се. — Отхапа една хапка и по реверите му се посипаха парченца.

— Налагало се? — В гласа на Неса се долови хлип като на оперна певица. — Дойде в Ню Орлиънс, знаейки коя съм. Шпионира ме с видеокамерите си и с частните си агенти. Наруши личното ми пространство, преди изобщо да знам, че съществуващ. Седял си си в онзи офис във Филадельфия, карайки хората да казват: „Да, сър“ и „Не, сър“ толкова дълго, че си започнал да се мислиш за някакъв бог.

Мислил си — и все още мислиш, — че имаш привилегията да правиш предположения и да си играеш игрички с живота ми. Решил си, че съм крадла и си направил всичко по силите си, за да докажеш, че е вярно. Това също ли се е *налагало*?

— Трябваше да знам истината, а ти беше логичната заподозряна.

— Истината? Истината е, че ме изнудваше години наред, оставяйки ме да работя за непостижима цел, а сега ме изнудваш наистина. — Тя почти усети вкуса на огорчението си.

— Но пък беше добър. — Той спря да дъвче и изтупа реверите си.

— Беше *добър*? За какво говориш — за вкуса на соленката или за секса?

— За секса. — Той отново закричи след нея около масата.

Пещерната му логика я разсейваше, а яростта ѝ се увеличаваше все повече. В следващия момент изригна във водопад от унижение.

— *Добър*? Ако *добрият* секс е всичко, което си търсил, аз мога да получа *добър* секс на улицата от професионален жиголо. Мога да го получа от Даниел. Мога да спя с почти всеки мъж и да го обуча да бъде *добър*. Мислех си, че правя любов с човек, когото познавам, който се е издигнал от мизерията и неправдата до силен и контролиращ се мъж. Мислех си, че ти си човекът, когото обожавам. А през цялото време си ме лъгал за най-основното — лъгал си ме за това какъв си. Кой си.

— Налагаше се. — Той прозвуча като счупена плоча.

— Да лъжеш? Не, не се е *налагало*. — Тя си представи как хвърля в лицето му карамелената торта. Щеше да изпита истинско задоволство.

Отмъщението на мис Мади, обаче, щеше да е страшно.

— Защо не ми изпрати някой от разбойниците си тук, за да разследват? — Той не беше единственият, който може да бъде логичен. — Поне щеше да е човек, който не е посветил живота си на това да вярва, че съм загубенячка... той можеше да ме разтърси хубавичко, а не да се опитва да ме купи с най-големия шибан грозен диамант на земята.

— Ти обаче прие почти веднага най-големия шибан грозен диамант. — Той спря да върви след нея.

Тя се засмя. Да види унижението му беше почти забавно.

— Помислих си, че е *сладко*, че имаш толкова лош вкус. Помислих си, че предложението ти за женитба, което между другото беше най-лошото в историята на света, означава, че имаш чувства към мен и не си знаел как да ги изразиш. Помислих си, че мога да ти покажа колко много те обичам и с времето да започнеш да вярваш в онова, което съществува между нас. Каква глупачка съм била! — Тя разпери ръце раздразнено. На себе си. На него. — Помислих си, че ще имаме брак и любов, която ще трае вечно. А вместо това разбрах, че си негодник. Не защото си незаконният син на Натан Манли — което, впрочем, можеше да ми кажеш, но не, трябваше да ме оставиш да го науча от Пати ди Стефано, която знае един куп отвратителни слухове за теб, — а защото си истински задник, който обича само две неща: парите и властта. Ами хубаво, господин Вайкър Втори, имай си хубавия живот, спи си в банковия трезор, гушнал една торба с пари, защото ти захвърли най-хубавото нещо, което някога си имал. *Мен*.

— Не съм те захвърлил. Нищо не е свършило между нас. Ти се съгласи да сключим договор. — Той говореше премерено, сякаш онова, което казваше, има смисъл.

— Договор? — *Какво означаваше това?* — Предбрачното споразумение ли? И имаш дързостта да ми говориш за предбрачно споразумение? — Тя едва дишаше от ярост. — Съгласих се да сключа договор с Джеремая Мак. Не с теб. Никога с теб. Казах ти, мразя лъжците. Помниш ли онази касиерка, която ме излъга, която ми каза, че детето ѝ е болно и се измъкна от банката с достатъчно пари, за да провалят кариерата ми? Аз бях виновна, че ѝ позволих да го направи. Поемам отговорността. Не си давам труд да я мразя — ще е загуба на време. Но не съм *глушава* и се научих да мразя да се изричат лъжи, за да се наранява друг човек. Твоите лъжи бяха казани, за да ме *наранят*.

Той сведе клепачи и пронизителните му зелени очи се скриха.

— Те бяха казани, за да науча истината.

— Тогава се надявам истината да ти хареса, защото това е всичко, което получавах от мен. — Тя тръгна към вратата.

Гласът му я спря.

— Включва ли твоята истина факта, че ти ме излъга, манипулира ме, за да повярвам, че ме обичаш, за да получиш информация за разследването ми? Или удобно ще забравим за това?

Не съм лъгала, че те обичам. Само че тя никога нямаше да го признае.

Когато тя не спря, той продължи:

— Юристите ми ще блокират всеки опит за оневиняване на лелите ти за предишните банкови обири.

Тя се завъртя.

— За какво говориш?

— Началник Кътър казва, че ще обвини онзи нещастник Скийтър и приятелчето му за всичките кражби, но аз, ти и всички в Ню Орлиънс знаем, че лелите ти са Мънистените бандити.

— Аз не го знам — бързо изрече тя.

— Днес в съдебната зала го призна. Така че по един или друг начин двете дами ще отидат на съд.

— Няма да го направиш.

Но той изглеждаше непреклонен.

— Искаш да ти се моля.

— Това определено ще е приятен бонус. Би ли опитала тук веднага? — Трябва да я познаваше отлично, защото не я изчака да отговори. — Освен това има противоречия в банковите книжа.

Не можеше да повярва, че е чак такъв мръсник.

— Е, и?

— Противоречията изглежда произлизат от теб.

— Шегуваш се.

— Имаш два избора. Да си докараш безкраен одит, или да се появиш в банката в понеделник сутринта на работа и да разбереш кой ти го причинява.

— Тези несъответствия току-що ли изникнаха? Не ти вярвам. — За да я задържи ли я лъжеше? Дотам ли щеше да стигне, за да спечели?

В този момент тя си даде сметка, че в понеделник ще отиде в банката.

— Имам една прабаба, Алтея Дал, омъжила се за съпруга си и го убила за парите му. Знаеше ли го? — Неса пристъпи към него, толкова близко, че можеше да я хване, ако пожелае. — Аз не ти искам парите — каза тя. — Нямам нужда от тях. Но мога да ти дам отрова с двете си ръце и да се усмихвам, докато го правя.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Онази вечер партито в Дома Дал беше спонтанно, пищно, с голямо количество чудесна храна и напитки, и всички се съгласиха, че е едно от най-страхотните, правени някога.

Именно затова в два часа след полунощ Неса се оказа с лелите си, миейки планините от семеен китайски порцелан в кухненската мивка.

— Не мисля, че Райън ще се върне. — Калиста трупаше внимателно съдовете. — Така че първото нещо, което трябва да направим утре сутринта, е да изчистим стаята му и да я подготвим за нов наемател.

— Ще погледна в списъка с чакащи и ще видя кой е на ред. Хората звънят и се молят да ги приемем, както знаеш — поверително съобщи Хестия на Неса.

— Всъщност това няма значение — каза Неса. — Вече не се налага да държите наематели.

Лелите размениха любопитни погледи.

— И защо не? — попита Калиста.

— Защото така. Защото имате пари. — Неса още не можеше да проумее напълно, че бремето се е вдигнало от раменете ѝ. — Пати не ви ли каза? Разполагате с достатъчно пари, за да изплащате заема по къщата и да ви остава. А ако останалото дадете на Пати да го инвестира, никога повече няма да имате никакви финансови притеснения.

Хестия примига.

— Знаем го. Пати ни обясни всичко. Но защо да не задържим наемателите?!

— Бихте имали къщата отново само за себе си. Помислете. — Неса се усмихна блажено и избърса поредната чиния. — Край с правенето на закуска, със сменянето на чаршафи... Домът Дал става един спокоен, мирен оазис.

— И какво да правим? Да седим на верандата? — вдигна рамене Калиста.

— Скъпа, ще имаме достатъчно спокойствие, когато умрем — каза Хестия.

— А ние още не сме мъртви — добави Калиста.

Не бяха схванали нищо. Но Неса можеше да ги накара да видят.

— Не искам да звуча като Пати Втора, но се уморих да бъда любезна с хората. Понякога искам да съм сама и просто да помисля... Да бъда разхвърляна, да бъда глупава, да бъда гола, ако искам. Искам да гледам някой глупав женски филм в дневната, без Даниел да ми се подиграва, или да чета книга, без да се налага да казвам на Деби какво чета. И повече от всичко искам да седна да закусвам и да не говоря на никого.

— Звучи така, сякаш не ти харесва да имаме наематели. — Хестия бръкна в сапунената вода и извади друга чиния.

— О, да — разпалено каза Неса.

— Само че, разбираш ли, на нас с Калиста ни харесва. На нас ни се отразява добре суетнята, това да има хора наоколо през целия ден. Ние обичаме да се грижим за хората. Мис Мади също обича. — Хестия се ухили. — Освен това ни харесва да се подпомагаме финансово. Работата около пансиона ни поддържа млади.

Хестия сигурно се шегуваше.

— Но вие никога не сте държали пансион, преди да изтеглите заема.

— Не сме знаели какво изпускаме — каза Калиста.

— Но... работите като крепостни селяни, за да ги храните и да чистите след тях.

— Крепостничеството е подценявано — каза весело Хестия. Когато видя изражението върху лицето на Неса, добави: — Чуй се, Неса. *Ти* искаш да се храниш сама. *Ти* искаш да гледаш филм. Ти не говориш за това, което ние искаме. Говориш за това, което *ти* искаш.

— Напоследък ти се случиха много неща. Може би е време да се изнесеш оттук. — Стиснала мократа кърпа в ръка, Калиста прегърна Неса.

Може би моментът бе настъпил, но Неса се почувства объркана.

— Но... вие можете да отидете на почивка!

— Говорихме за това, само че кой ще се грижи за наемателите? Мис Мади е прекалено стара.

Неса впери очи в осемдесетгодишната Хестия и се запита от коя възраст нагоре си „прекалено стар“.

— Добре, но... какво ще правите с парите? Парите, които Пати е инвестирала вместо вас.

— О! Парите. — Хестия махна безгрижно с ръка, разпръсквайки мехурчета из кухнята. — Пати ще ни помогне да учредим стипендиантски фонд — тя го нарича благотворителен фонд, но познаваш Пати, липсва ѝ всякаква чувствителност... и двете с Калиста ще го ръководим, ще раздаваме помощи, когато се налага. Ще е толкова забавно!

Лелите се канеха да раздадат парите си. Сигурността си.

Щяха да задържат наемателите. Неса беше работила седем години, за да изгони проклетите пансионери от къщата, а лелите ги обичаха.

И не им мигна окото да ѝ кажат да се изнесе.

Тя нямаше къде да отиде. Нямаше дом. И определено нямаше никакво влияние върху двете инатливи жени, които я бяха отгледали.

— Не гледай така, Неса. Пати няма да ни остави да мизерстваме. — Хестия я потупа със сапунената си ръка.

— Прави сте. Пати се е грижила за финансите ви от години, а вие дори не сте знаели. Няма да ви остави да бедствате сега. — Неса усети горчивина, че въпреки усилията ѝ, Пати беше тази, която ги беше спасила.

— Скъпа, ела и вдигни тези сухи чинии. — Калиста сложи една стълба за Неса.

Неса се качи и внимателно подреди китайския сервиз на най-горната етажерка на шкафа.

— Ами ти? — попита бързо Хестия. — Имаш нова работа... всъщност, още си на старата си работа. Изнеси се този уикенд. Какво ще правиш с твоя младеж?

Неса усети как гърбът ѝ се изправя.

— Нямам никакъв младеж.

Хестия продължи, сякаш Неса не беше казала нищо.

— Двете с Калиста слушахме пред вратата, докато двамата се карахте днес.

— Мис Мади каза, че не бива, но кой друг ще разбере какво става? — попита Калиста.

— Тогава знаете какво направи. — В бъркотията през последните минути Неса беше успяла да забрави гнева си към Макнот. И сега той я заля с пълна сила.

— Излъгал те е, защото е вярвал, че си постъпила лошо — изрецитира Калиста.

— Негодник — промърмори Неса и протегна ръка надолу за още чинии.

— Всъщност — подзе предпазливо Хестия, — сигурна съм, че в този случай трябва да спомена поговорката за хората, които живеят в стъклени къщи.

Неса едва не изгуби равновесие.

— За какво говориш?

— Струва ми се, че знаеш. — Хестия се намръщи. — Когато човек живее в стъклена къща, не бива да хвърля камъни.

— Знам поговорката, но не разбирам защо заговори за нея. — Неса погледна към сериозното лице на леля си.

— Скъпото ми момиче, не го приемай погрешно. Ние не те упрекваме — каза Калиста.

— Само че си виновна, колкото и той — добави Хестия.

По гърба на Неса пробягаха студени тръпки и ръцете и краката ѝ изстинаха, докато бузите ѝ пламнаха.

Калиста понечи да подаде на Неса няколко купи; после, сякаш ѝ хрумна нещо друго, ги сложи на плота.

— Възможно е да мислиш най-лошото за един човек, да вярваш с цялото си сърце, че този човек е виновен за някакво престъпление, което той не е извършил, макар да го познаваш от години.

— Защо ми го казваш? — намръщи се Неса.

— Когато чу, че нашите обири са били изимитирани, че е извършено насилие и са откраднати двацет хиляди долара, ти повярва, че с Калиста сме виновни.

Лелите не бяха споменавали този момент, когато Неса им препречи пътя и ги обвини за банковите обири. Кой знае защо, помисли си тя, се беше надявала, че каквито са смахнати, не са го забелязали.

Но, разбира се, лелите ѝ не бяха смахнати, просто обитаваха своя щастлив, ексцентричен свят, където нямаше нищо лошо в това веднъж годишно да обереш банка и да раздадеш парите на онзи, който наистина има нужда от тях.

— Живееш с мен и Хестия от петгодишна, и все пак повярва на уликите, а не на всичко, което знаеш за нас.

Хестия каза:

— Не казвам, че е правилно господин Макнот да допуска най-лошото за теб, но като се има предвид произходът му, това изглежда почти неизбежно.

— Произходът му? — Неса не можеше да повярва, че водят този разговор.

— Имал е трудно детство, баща му го е изоставил, а майка му... просто ужасно! И никой не му е показал, че съществуват благородни каузи и хора. — Калиста не можеше да сдържи неодобрението си.

— Ах, без малко да ме разчувстваш. Не мога да повярвам, че е имал дързостта да ти се изплаче. — Неса почти изплю негодуванието си.

Обикновено любезният тон на Хестия стана остър и строг.

— Не ми се е изплаквал, Йонеса. Каза ни, защото ние попитахме. Може би трябва да се опиташ да поговориш с него, вместо да ругаеш като разочарована стара мома след тридневна пианска оргия.

Неса задържа дъх. Хестия никога не ѝ беше говорила по такъв начин. Сините ѝ очи бяха ледени и неодобрителни и Неса я жегна, сякаш я бяха зашлевили.

— Съжалявам, че мислиш така, лельо Хестия. — Но тя беше рязка и обидена и всъщност ни най-малко не съжаляваше.

— Неса, ела тук.

Не беше чувала Калиста да раздава команди с подобен тон, откакто беше дете. Тя стана от стола и се изправи между тях, изпълнена с омраза към Макнот за това, че е нахлул в живота ѝ, че е настроил лелите ѝ срещу нея, за всичко, което се беше объркало.

Двете жени се обърнаха към племенницата си.

Хестия започна:

— През целия ти живот двете с Калиста сме се притеснявали за плашещите ограничения, които си поставяла пред себе си и пред емоциите си.

Калиста продължи:

— Когато Джеремая дойде, се зарадвахме, защото той пропука черупката, с която се беше оградила. За първи път те видяхме огряна от радост.

— Това не беше радост, а страст. — Ако Неса си въобразяваше, че това ще ги накара да зяпнат, то тя силно грешеше.

Хестия кимна.

— То е едно и също — удоволствие, което не бива да си отказваме.

— Аз трябваше да се откажа от него.

— Трябваше? — Калиста изглеждаше ужасена. — И защо? Животът е, за да се живее, а не да го отбягваш, докато дните се нижат един след друг, изпълнени с болка и огорчения.

— Ако се откажех от него, вие нямаше да сте ми ядосани.

— Това е глупаво, Неса. Онова, което мислим, не те засяга — каза Калиста.

Хестия се засмя.

— Е... не е важно, с изключение на случаите, когато знаем нещо, което трябва да споделим, както е сега.

Калиста също се засмя.

— Точно така. Твоите чувства са си твои чувства и имаш пълното право да изпиташ всяко едно от тях.

Хестия погали бузата на Неса и погледна в очите ѝ.

— Но, скъпо мое момиче, не всичко, което се е случило, е било лошо, а тази година празниците на Марди Гра отвориха нови врати пред теб. Учиш нова работа и си добра в нея. Двете със сестра ми имаме пари, за каквито не сме и мечтали, и знам, че това е свалило тежък товар от плещите ти. Така че си отговори защо си нещастна, после изправи рамене, усмихни се и продължи напред. И може би... не съди строго Джеремая, преди лично да си говорила с него.

— Говорих с него. Днес следобед, не помниш ли? И знаеш ли какво каза той? Каза, че при всички случаи ще ви даде под съд за обирите.

Калиста цъкна с език.

— Горкото момче. Ядосан е на целия свят и удря напосоки, опитвайки се да привлече внимание.

— Ама вие наистина ли не виждате, че той е истински задник?
— попита Неса отчаяно.

Хестия се обърна към вратата.

— Мис Мади! Какво правиш?

Мади застана на прага в червената си хавлия и мъхести чехли и ги изгледа.

— Хей, момичета, цяла нощ ли ще стоите и ще бърборите? Закуската е рано сутринта.

— Просто казваме на Неса да говори с Джеремая — обясни Калиста.

— Чух ви. Слушах известно време. — Мади изгледа Неса. — Ще го направиш ли?

— Не искам да говоря с него. — Дори Неса можа да чуе гневния тон в гласа си.

— Разбира се, че не. Защото се забавляваш на собственото си жалко парти толкова много! — Хестия я оципа по бузата, която преди малко беше погалила.

Неса не искаше да го признае. Не сега. Не за него. Но лелите й имаха инстинкт за хората.

Дали имаха инстинкт за Мак Макнот?

— Мис Мади е права. Всички сме уморени — каза Хестия.

— Разбира се, че мис Мади е права. — И Мади направи отпъждащ жест към стълбите.

— Да си лягаме — кимна Калиста. — Неса, утре си потърси апартамент. Този уикенд можеш да се преместиш. Понеделник е началото на нова седмица и шанс да изчистиш нещата с Джеремая.

— Той не се казва Джеремая. Казва се Мак. Когато лелите излязоха от кухнята, Калиста каза:

— Джеремая е истинското му първо име, скъпа. Не знаеше ли?

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

На следващия ден Гейбриъл запозна Мак с промените, които бяха направили в банковия клон на „Премиер Сентрал“ на Чартърстрийт.

— Ще работим този уикенд и следващия, ще поставим нови охранителни камери и ще обновим алармите. Цялото наблюдение ще се контролира дистанционно от един централен пункт в града. Единственото, което не можем да контролираме, разбира се...

— ... са хората. Знам. — Гейбриъл го беше повтарял достатъчно често. Човешкият фактор винаги беше непредвидим и независимо каква охрана инсталираха, някой с достатъчно интелигентност, смелост или отчаяние можеше да я разбие и да вземе каквото иска. Като сниши глас, Мак попита: — Ами трезора?

— Да поговорим тук. — Гейбриъл изчака Мак да набере кода на електронното табло и двамата влязоха вътре. Огледаха малкото помещение с рафтовете, криещи тайния проход и поклатиха едновременно глави. — Този Виктор трябва наистина да е бил много откачен — каза Гейбриъл. — Без приятели. Без семейство. Някак си е тъжно, не мислиш ли?

— Да, да. — Господин Виктор Втори. Подигравателният глас на Неса отекна в съзнанието му. Не, той не беше господин Виктор Втори. Той имаше приятели.

Погледна косо към Гейбриъл. Може би беше малко пресилено да нарече Гейбриъл приятел, но в Градинския апартамент двамата бяха заедно, нали? Не бяха говорили много, но пък и не беше нужно. Разбираха се, никога не си препречваха пътя един другиму, ядяха едни и същи неща, гледаха едни и същи състезания... Беше почти плашещо колко общо имат помежду си.

А и Мак щеше да има семейство. Семейство с Неса. А пралелите й щяха да са негови...

Щеше да се свърже с крадци... но пък не беше ли свикнал вече? Баща му беше Натан Манли.

Неса щеше да дойде в понеделник, или поне трябваше да го направи, ако разбираше кое е добро за нея. Щеше да иска да научи какви несъответствия има в банковите книжа. А той трябваше да скалъпи нещо, защото беше излъгал: всичко в книгите си беше наред.

— Има ли нещо, с което да ви помогна, джентълмени? — извика Стефани от прага на трезора.

Мъжете се спогледаха.

— Не — отвърна Мак.

— О! Добре тогава. Извикайте ме, ако имате нужда от нещо.

Те се заслушаха в отдалечаващите се стъпки на Стефани.

— Тази жена е наистина ужасно дразнеща — каза Гейбриъл.

— Тази жена направи някои отвратителни грешки и сега се опитва да си запази работата. Всъщност, сигурно ѝ се иска да ме одере жив. — Устата на Мак се изкриви доволно. Щеше да използва Стефани като изкупителна жертва за книгите. Може и да не ѝ харесваше, но щеше да го направи.

Един проблем беше решен.

Гейбриъл почука по рафтовете.

— Следващата сряда ще доведе най-добрите си хора да запушат дупката. Ще го направят през нощта и никой няма да разбере, че я е имало.

— Не можеш ли да го направиш по-скоро? — При мисълта, че съществува достъп до трезора, Мак усети, че гърбът го засърбява.

— Не и докато тече Марди Гра, не и докато се пази в тайна. Но следващата сряда празненствата свършват.

Всички ще спят след запоите. Това е най-подходящото време да се свърши работата.

Двамата мъже излязоха във фойето.

Стефани стоеше отзад, опитваше се да изглежда заета.

Касиерките и клиентите го следяха с тъглчетата на очите си, изпълнени с неприязън.

Гейбриъл сви рамене.

— Боже. Никой не е забравил какво каза вчера в съда за момичетата Дал.

— Знам.

— Изненадан съм, че не са взели въже за линчуване.

— Още едно погрешно движение от моя страна, и няма да мога да се откупя каквото и да кажа.

— Казах ти, че аз трябваше да играя ролята на застрахователен следовател. — Гейбриъл изгледа суровото лице на Мак. — Имаш ли намерение да правиш такива погрешни движения?

— Ще правя каквото си искам. — Заради онова, което беше казал на Неса вчера, той беше сигурен, че тя ще дойде днес да се пазари. Всеки път, когато вратата се отвореше, очакваше да я види облечена в един от онези тъмни костюми, които не можеха да скрият извивките ѝ, и с червените ѝ точета. А когато я видеше, щеше да знае, както щеше да знае и тя, че той ръководи отношенията им.

Може и да беше влюбен, но нямаше да позволи да го контролира една жена. И това трябваше да стане ясно веднага.

— Предупреди ме, преди да ядосаш още някого, така че да мога да се дръпна — каза Гейбриъл.

— Ти ще си първият, който ще разбере.

— Ще свършим с поставянето на инсталациите за три седмици. — Гейбриъл огледа класическия интериор на банката. — Освен ако, разбира се, не се натъкнем на стари жици, спукани тръби или термити.

— Кое ти се иска. — Мак прекъсна разговора.

В този момент в банката влезе мис Мади. Вървеше бавно, опряна на бастун. Костите стърчаха под нежната ѝ кожа, тя очевидно трепереше. За първи път дребната чернокожа жена си изглеждаше на годините. Тя го забеляза. Черните ѝ очи се разшириха, после се присвиха. Мис Мади тръгна към него, всяка стъпка ѝ костваше усилие.

Цялото ѝ същество бе проникнато от тъга, прилепнала към нея като наметало, и той осъзна, че вместо да дойде лично, Неса беше изпратила старата готвачка да моли за лелите ѝ.

Малката мерзавка.

Той поне имаше някакво възпитание. С няколко дълги крачки се приближи към мис Мади.

Когато дребната старица осъзна, че отива при нея, тя спря в средата на фойето.

Проклетата Неса. Готвачката изобщо не трябваше да се движи.

Той се закова пред нея и учтиво взе ръката ѝ.

— Добре дошли в банка „Премиер Сентрал“, мис Мади. Какво мога да направя за вас?

Тя каза нещо, но гласът ѝ беше толкова нисък и трепереше толкова силно, че той не разбра.

— Елате да седнете в кабинета ми — предложи той. — Ще ви дам да пийнете вода и после ще ми кажете от какво имате нужда.

Тя поклати глава и го хвана за реверите.

Той се наведе надолу.

Тя отново го дръпна.

Макнот се наведе още, приближавайки ухото си към лицето ѝ, така че тя да говори право в него.

А тя го хвана с костеливите си пръсти и го завъртя. Болката го прониза чак до коленете. Тя извика силно в ухото му:

— Какво си мислиш, че правиш, като заявяваш, че ще пратиш на съд две изискани дами като госпожица Калиста и госпожица Хестия? Мислиш, че две старици като тях трябва да отидат в затвора заедно с *туристите, пияниците и янките*, така ли?

Той се опита да се отскубне от нея, но тя знаеше какво прави. Жилавите ѝ пръсти не пускаха ухото му и му причиняваха *болка*. Адска болка.

Разбира се, мис Мади беше стара, крехка и дребна. Можеше да хване ръката ѝ. Можеше да я блъсне на пода.

Но не би могъл да го направи. Не би могъл, защото хората в банката го мразеха достатъчно, за да го съборят и да натикат тялото му под масата, а ако се нахвърлеше на мис Мади, това щеше да им даде оправданието, от което се нуждаеха.

А и, честно казано, той просто... не би могъл.

— Нямах ли уважение, момче? — извика старицата. — Майка ти не те ли е научила как да се държиш човешки, когато си бил малък?

— Тези жени от семейство Дал... са крадли. — Мак примига и се сви.

— Познавам тези жени от времето, когато бяха в пелени, и ти казвам, че никога не са откраднали и едно нещо за себе си. — Мади пусна бастуна си, облегна се на рамото му и разтърси ухото му.

Това едва не го накара да отскочи.

— Ако имаше мозък в главата си, щеше да го знаеш. А сега ще се обадиш на предвзетите си модни адвокати и ще им кажеш да оставят на мира госпожица Калиста и госпожица Хестия, иначе ще остана тук през целия ден, докато ми скимтиш в ръцете.

Хората в банката се разсмяха и той чу гласа на Гейбриъл сред останалите.

Охранителят се въртеше наоколо, очевидно знаейки, че трябва да направи нещо, но не знаеше какво точно.

Добре дошъл в клуба.

Така че Мак промърмори:

— Ще го направя.

— Какво? — извика тя.

— Ще го направя! — изрева той в отговор.

Тя спря да го разтърсва.

— Ще го направиш сега, нали?

— Да.

Мади го пусна.

— Хубаво. Имах надежди за теб, момко, и съм силно разочарована. *Горчиво* разочарована. Не знам дали е възможно някога да успея да ти простя. Не знам.

Той бавно се изправи. Ухото му пицеше. Гордостта му беше наранена.

Клиентите, касиерите и Гейбриъл зяпнаха развеселени.

Единствено охранителят се хилеше.

А Стефани Декър изглеждаше така, сякаш е преглътнала цял лимон.

С юмруци на хълбоците, Мади го огледа отгоре до долу.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Току-що една стогодишна старица му беше трила сол на главата. И нямаше какво толкова да каже, освен:

— Съжалявам, мис Мади. Няма да използвам госпожица Калиста и госпожица Хестия в битката между мен и Неса.

— Това е добре. — Мади кимна одобрително. — Ха сега ми подай бастуна.

Той го вдигна.

— Но ще използвам други средства, за да стигна до нея и да я задържа.

— О! Хубаво. — Мади закачи бастуна на ръката си. — Това е между теб и нея, момче. Между теб и нея.

Докато гледаше Мади да излиза от банката, той осъзна — старицата току-що му беше дала одобрението си.

Той имаше всички войници на своя страна. Това беше битка, която щеше да спечели.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

В 8:30 в понеделник сутринта Неса влезе в банката и се огледа.

Всичко изглеждаше така, както си беше преди дванайсет дена. Декорациите за Марди Гра още красяха фоайето. Ерик все така стоеше и пазеше на вратата. Петте касиерки седяха зад гишетата както обикновено. Тя заключи чантичката си в същото бюро.

Само едно нещо беше променено.

Мак Макнот я чакаше.

Той не направи нищо. Не каза нищо. Просто отбеляза, че тя е тук, погледна часовника да види часа и се върна в офиса си. И изпрати смъртоносни лъчи на неодобрение, докато тя се захвана с работата си.

Стефани също беше тук, опитваше се да бъде любезна и услужлива.

Но Неса едва я забелязваше и определено не изпитваше друго, освен раздразнение от това, че се мотае наоколо. И как другояче, като знаеше, че господин Макнот се спотайва в офиса си, макар че не можеше да го види? Сутринта се проточи, всяко изпъкване на часовника дращеше като стъкло по нервите ѝ.

Всъщност, господин Макнот изнервяше цялата гвардия от касиерки и Неса се запита дали да не му обясни, че така той съсипваше предишната приятна атмосфера в банката ѝ.

Тя беше толкова заета да измисля какви ли не ругателства по негов адрес, че подскочи, когато в единайсет и половина той застана до лакътя ѝ и произнесе:

— Трябва да отида до клона на Айбървил стрийт. Шефът на охраната иска да обсъдим подобренията в охранителната система. Ако ти трябва нещо, обади ми се.

— Ъъъ... разбира се. — Тя го изгледа как се отдалечава и се прокле. Това ли беше всичко, което успя да измисли?

Можеше да каже например: „Какво ли от това, което ми трябва, можеш да ми дадеш ти?“.

Или пък: „Не дишай, докато не ти звънна“.

Или: „По-скоро бих умряла, отколкото да взема нещо от теб“.

Това последното беше малко мелодраматично, но при всички случаи беше по-добро от: „Ъъ... разбира се“.

— Добре ли сте, госпожице Дал? — попита Ерик.

Неса вдигна глава.

— Защо?

— Изглеждате малко... тъъ... нищо. Изглеждате добре. — Той се отдалечи. — Наистина добре.

С изключение на факта, че продължаваше да чува в съзнанието си думите на лелите си: „Говори с него, изслушай го“ — тя наистина се чувстваше добре.

Да. Наистина.

Погледът ѝ се отклони към касиерките. Те всички работеха бясно, не поглеждаха в нейната посока, не приказваха с клиентите. Нейните редовни клиенти също не говореха, стояха стоически на опашка и бързаха да излязат от фойето колкото е възможно по-скоро. Мълчание обви банката, беше от онази тишина, която обикновено се свързва с погребален дом.

Нещо се беше променило, нещо, което изтри дружелюбното отношение.

Би могла да обвини за това Макнот, но той сега не беше тук.

Би могла да обвини Стефани, но по начало присъствието на Стефанозавър в банката бе като да стоиш на вятъра, който духа отвън.

Не, Неса беше тази, която хвърляше този мрачен воал над салона на банката и това трябваше да спре веднага. Можеше да храни дълбок, тъмен гняв към Макнот, но това не беше причина да го излива върху касиерките и клиентите.

Все пак утре беше празник. Отвън, по улиците, забавленията бяха достигнали пика си, подкрепени от силни напитки, солидна храна и огромно количество незаконен секс. В Дома Дал лелите приготвиха специална вечеря от всички продукти, които щяха да бъдат забранени по време на Великите пости.

Така че тя, Неса, трябваше да сложи усмивка на лицето си и да спре да се цупи — а докато го правеше, щеше да наблюдава Стефани и да следи дали онази няма да се изкуши да пъхне някакъв кеш в джоба си. Ако тя бе причината Макнот да застави Неса да се върне в банката, Неса щеше лично да оскубе с корените косата на Стефани.

Тази мисъл я накара да се усмихне весело и изведнъж нивото на шума в банковия салон се повиши. Обедната навалица се оживи, когато туристите влязоха вътре, блъскайки се, дойдоха и постоянните клиенти, излезли в обедна почивка. Неса продължи да се усмихва. Касиерките се усмихваха. Стефани се шмугна в офиса си и затвори вратата, което направи мястото определено по-приветливо, и за първи път от дни наред Неса се почувства... нормално. Контролираща живота и емоциите си.

Беше се преместила в апартамент този уикенд, нейното първо собствено жилище, и беше излязла да закуси.

Не се налагаше да уведомява никого къде отива. Не се налагаше да обяснява, че тенджерите и тиганите ѝ още не са разопаковани. Просто се облече, излезе, хапна и отиде на работа, и през целия час почти не произнесе и дума.

Истинско блаженство.

Тя обичаше лелите си, но постоянната бъркотия, която ги заобикаляше, я дразнеше, пък и винаги можеше да ги види, когато поиска.

Нещо повече, не беше длъжна да работи тук вечно. Имаше си работата с Пати, която снощи беше изсумтяла: „Добре“, когато Неса извърши купуване.

Бикините, които Стефани държеше... е, добре, истината за Мак Макнот беше изтръгнала зъбите на тази малка опасност. Всъщност, ако Стефани искаше да запази работата си, щеше да е по-добре да си държи устата затворена за сексуалния живот на Макнот.

Освен това, когато Макнот се върнеше, Неса щеше да се е успокоила. Щеше да го накара да седне и да ѝ покаже несъответствията в счетоводните книги и Неса щеше да разбере проблема... Суетнята замря и тя се насочи към бюрото си.

Детекторите за метал се включиха.

Нещо удари пода.

Някой бе изпуснал нещо. Или беше паднал. А мраморният под беше твърд.

Неса сдържа дъх, когато се обърна, очаквайки да види някое дете, което се е подхлъзнало, готова да хукне да оказва първа помощ — но вместо това видя Ерик, паднал по гръб, със затворени очи, а от една дълбока рана върху челото му да блика кръв.

Мърляв, намръщен, Райън Райт стоеше над него, стиснал полуавтоматичен пистолет, и той беше насочен към нея.

Над писъка на алармата надвисна ужасяваща тишина и първата мисъл на Неса беше: „Къде е Мак Макнот, когато имам нужда от него?“

Каръл изпищя.

Лиза извика:

— Всички долу!

Хората се подчиниха, касиерки и клиенти, останаха да стоят само Неса и Райън. Тя бавно вдигна ръце.

— Райън, какво правиш тук? Мислех, че си напуснал града преди дни.

— Направих го — отвърна той, скърцайки със зъби. — Само че снимките ми бяха разлепени навсякъде. Не можех да хвана никакво превозно средство, не можех да си купя дори най-обикновен сандвич. Затова тръгнах през блатата. — Гласът му се извиси: — Знаеш ли какво е да се движиш през блатата?

Неса го разгледа внимателно. Той изглеждаше значително зле заради дрехите. Рошава брада покриваше страните и шията му. Дрехите му не му бяха по мярка и бяха кални, с лекета по тях. По челото и ръцете му се виждаха червени петна — ухапвания от комари. Той приличаше на някой от бездомниците на Ню Орлиънс. Нищо чудно, че никой не го поглеждаше втори път.

— Чувала съм, че във водата има отровни змии.

— Видях ги. — Той потърка единия си глезен с петата на другия си крак.

— Загазил си — каза Неса.

Той се намръщи.

— Той е виновен.

— Кой?

— Онзи негодник Мак Макнот.

Изведнъж в съзнанието ѝ изплува как Скийтър произнася: „Райън има наистина зъб на онзи задник, собственика на банката, не знам защо“.

— Добре, ще изключа алармата за металния детектор. — Неса отиде бавно към контролния панел. — Вече знаем какво я е активирало.

Райън вдигна пистолета с две ръце и я проследи с него.

Той я правеше неспокойна.

Ядосваше я.

Но тя запази гласа си овладян и любезен.

— Ограбването на тази банка не изглежда добра идея. Мога да ти гарантирам, че поне една от касиерките вече е включила безшумната аларма. Ченгетата идват насам. Защо не оставиш оръжието?

— Не обирам банката — каза Райън.

— Хубаво. Какво правиш, тогава? — Тя изключи детектора и в салона се възцари благословена тишина, нарушавана единствено от една хлипаща тийнейджърка.

— Чакам да се покаже господин Макнот и да се опита да спаси възлюбената си. — В тона му се просмука задоволство.

Неса се оказа в центъра на всеобщото внимание. Тя въздъхна. Да, слуховете никога не спираха.

— Значи затова си насочил пистолета в мен?

— Умно момиче — одобрително промърмори той.

— Използваш ме за заложница.

— Още точки за Неса!

Тя мразеше този тип от момента, в който го беше срещнала.

— След като искаш мен, не може ли да освободим клиентите и касиерките?

— Не убивам невинни хора — каза Райън. — Това е заради влеченията на Мак Макнот и неговия баща.

Използвайки интонацията за успокояване на раздразнени клиенти, тя каза:

— Тогава нека всички бавно да се изправят и да отворят вратата.

— Всички, освен теб — ухили се Райън. — Ти трябва да стоиш в средата на салона, така че когато Макнот дойде тук, да те види веднага.

— Не може ли първо да пуснем хората да излязат? — Неса не изчака отговора му. — Клиентите, близо до вратата, излизат първи, и моля ви, не бързайте. Не искаме да стреснем господин Райт. Дона, когато излезеш, би ли помогнала на младата дама? Изглежда, че ще изпадне в истерия. Джефри, Ерик мърда. Трябва да го окуражиш да остане буден, ако може. Справяш се много добре. Точно така. Остани спокоен. — Неса насочи мисълта си към Стефани в нейния офис. Но

ако Стефани се страхуваше прекалено много да излезе, тогава тя сигурно се беше свила под бюрото си.

Когато последният клиент и касиерка излязоха през вратата, Райън отново посочи средата на пода.

— Сядай долу и чакай гаджето си.

ЧЕТИРИЙСЕТ

— Питам се какво става там. — Шофьорът на Мак опъна врат. — Изглежда нещо се случва в банката.

Мак вдигна поглед от алармените схеми, които Гейбриъл му беше дал.

— В банката? Какво например?

— Не знам. Има ченгета и линейка. Оградили са улицата с полицейски ленти. Изглежда някой е погледнал лихвите по ипотечния си кредит и е получил сърдечен пристъп. — Човекът се разсмя, след това се овладя и се изкашля.

— Сигурно. — Мак нави на руло листовете и ги сложи в служебното си куфарче. — Остави ме тук.

Улицата беше преградена с жълта полицейска лента, но това не го забави.

— Хей! — извика един от полицаите, преди да го познае. След това се усмихна угоднически: — Господин Макнот, пристигнахте почти толкова бързо, колкото и ние.

— Какво става!? — Той огледа района.

Касиерките стояха на улицата и плачеха. Полицията разпитваше клиентите.

Той усети, че сърцето му започва да бие оглушително.

Обир? Може би. Поредните подражатели на Мънистените бандити. Може би Райън Райт се е върнал?

Но къде беше Неса?

Той забеляза Джорджия. Извика я по име.

Тя се обърна към него и заговори, докато го приближаваше:

— Този негодник, който е извършил другите два обира, е дошъл тук с полуавтоматичен пистолет, прострелял е охраната ти и държи Неса за заложница.

Сърцето му заблъска още по-силно.

Райън Райт беше човешкият фактор, за който Гейбриъл говореше. Този тип беше толкова отчаян, че не го интересуваше какво

ще стане.

— Тя го убедила да пусне касиерките и клиентите. Двамата с Неса сега са сами. В момента строяваме отряда за специални действия. — Гласът на Джорджия беше овладян. — Веднага, щом имаме достатъчна видимост, ще стреляме...

— Не. — Кръвта му изстина, когато си представи ситуацията. — Не можем да чакаме. — Като хвана Джорджия за раменете, той попита: — Може ли да ме качите на покрива?

— На покрива? Вижте, Макнот, това че сте на покрива, няма да ви помогне с нищо.

Мак я погледна в очите и бавно и отчетливо произнесе:

— Господин Вайкър не би се съгласил.

Отне й само няколко секунди, за да схване. И още секунда, за да направи логическата връзка.

— Идвам с вас.

— Не.

— Господин Макнот.

— Не. Освен това ми трябва пистолет.

— Добре! — Тя го хвана за ръкава и двамата тръгнаха към шефа на пожарната, който стоеше наблизко. — Само че аз не успях да заловя Мънистените бандити и в момента правя голяма жертва.

— Заемете позиция. Не изпускайте от очи Неса. Ако зърнете онзи кучи син, който я държи... стреляйте на месо.

* * *

Когато последният човек излезе навън, Райън размаха пистолета към Неса.

— Хайде, сега заключи след тях.

Тя си пое дъх. Ако не заключеше, ако вместо това натиснеше бравата и изтичаше, сигурно можеше да я избяга. Погледна пистолета в ръката му. Само че, по всяка вероятност, не жива.

Погледът й се стрелна навън, тя видя оградения с полицейска лента район, запалените двигатели, проблясващите светлини.

Добре. Ченгетата бяха тук.

В полезрението ѝ попадна един полицай, който вдигна успокоително палец към нея.

Джорджия.

Гледката я трогна. Ето, тук бяха нейните полицаи, нейните приятели. Нямахше да позволят тя да бъде убита.

А в най-тъмната, тайна част на съзнанието си, тя знаеше, че някъде там навън е и Мак Макнот. Той вярваше, че тя е негова и нямаше да позволи тя да умре.

С решително изщракване тя заключи вратата. Заключи се сама с този откачалник.

Но това беше Несината банка и тя познаваше нейните тайни.

— Какво правиш? — попита Райън, когато я видя да върви към трезора.

— Предположих, че искаш банката да те финансира, така че ще отворя за теб трезора.

— Не си давай труд. — Райън закуцука след нея, като се държеше далеч от вратата и близо до стената. — Не ме интересува.

Тя набра кода върху електронния панел. Обърна се и го погледна, когато вратата се отвори.

— Не те интересува? Но те интересуваше миналата седмица, когато разби една банка и изпразни пистолета си в друга. Тук има много пари.

— Няма да вляза и да ги взема, и да ти позволя да ме затвориш вътре, няма да позволя и на теб да влезеш и да се затвориш, така че бъди така добра да отидеш в центъра на фойето, където гаджето ти да може да те види, и стой там. — Гласът му се повишаваше с всяка следваща дума, докато накрая не започна да вика, изпадайки в истерия от ярост.

— Добре. — Неса отново вдигна ръце. Отиде в средата на салона и се огледа. — Имаш ли нещо против да използвам стола си? Подът е твърд, а е трудно, когато човек е на токчета. Но мисля, че го знаеш.

— Какво, опитваш се да бъдеш забавна ли? — Начинът, по който пръстите му се стегнаха върху оръжието...

— Не. Не мисля. Точно сега наистина не ми е забавно. — Тя отиде до бюрото си.

— Не пипай нищо, освен стола. — Райън се отпусна в един стол до стената, обърнат към едно от гишетата на касата.

— Няма проблем. Нямам пистолет в чекмеджето. Правилникът го забранява. Иначе щяхме да застреляме мениджъра. — Докато говореше, тя хвърли поглед към бюрото си, търсейки нещо, което да използва като оръжие.

Единственото, което можеше да послужи — ако имаше ръката на професионален питчър, разбира се — бяха ролките от по двайсет и пет цента. Всъщност, годините софтбоул в училище я бяха научили на едно нещо — тя хвърляше като момиче. Последната седмица беше единственият път, когато успя да зашемети някого с удар, а онези сипещи се камъни бяха много по-леки от ролки с монети... Мисълта я слиса. Тя погледна към Райън.

— Хей, в онази алея... Ти беше човекът, който ни нападна с Макнот тогава, нали?

Райън се ухили предизвикателно.

— Виж ти, колко си била умна!

— Защо го направи?

— Импулс. Видях онзи негодник. Носеше скъп костюм. Беше с модерна подстрижка. Беше с теб. И ми се прииска да го убия заради всичко това. — Райън излъчваше смайваща омраза към Макнот.

— О! — Като взе ролката с монети, тя ги сложи на седалката на стола си и тръгна към центъра на банковия салон. Токчетата ѝ поскърцваха, докато се движеше по мрамора.

— Точно тук — каза Райън, — където ще може да те види още щом влезе през вратата.

— Не очакваш ли твърде много от Макнот? — Тя седна на стола си, уверявайки се, че може да бъде лесно видяна от трезора. — Може би, докато си бил в блатата, си пропуснал новините, но аз бях доста разстроена, когато разбрах, че той ме е лъгал, че е застрахователен следовател.

— Сякаш това е най-лошото, което е направил.

— Искам да знам истинското име на мъжа, преди да спя с него. Той излъгал ли те е за името си, преди да спи с теб?

— Преди да дойде, ти не беше кучка — каза Райън възмутено.

— Признавам, че той освободи скритата в мен развратност. Но и ти, използвайки ме като заложница, също се справяш добре. — Тя започна да плъзга стола си напред-назад, напред-назад, приближавайки се бавно и неусетно към един от клиентските центрове, оборудван с

химикалки, вносни бележки и издърпващо се чекмедже на гишето. Мраморният плот беше старинен, солиден. В случай на стрелба — и освен ако тя не измислеше да го въвлече в някакъв забавен разговор, който да го разсее, стрелбата беше неизбежна — центърът за обслужване на клиенти би служил за барикада. — Затова предполагам, че идването ти в Ню Орлиънс и обирането на банковите клонове на Макнот не е било съвсем случайно. Трябва да си го планирал много преди това.

— Следя онова, което се случва на Макнот, така че когато прочетох за Мънистените бандити, си помислих: „Ето това е план, зад който мога да застана“. — За първи път Райън се усмихна по познатия, самодоволен начин.

Точно така, Неса, продължавай да го караш да се чувства щастлив.

— Къде прочете за това?

— В Интернет, в „Ню Орлиънс Таймс-Пикъюн“.

— Не разбрах, че си бил тук толкова дълго. — Той започна да клати глава, още преди тя да е спряла да говори. — Защо четеш „Таймс-Пикъюн“?

— Пуснах името на Макнот в Гугъл и намерих историята, а ние, момчетата в затвора, имаме много време за четене. — Той плъзна за миг поглед по лицето ѝ и каза: — Нападение и нанасяне на побой с намерение убийство.

— Какво? — Дори в собствените ѝ уши гласът ѝ прозвуча глупаво.

— Не беше ли точно това, което искаше да попиташ? Причината, поради която съм бил в затвора?

— Да. Точно това се канех да попитам. — Тя внезапно разбра сериозността на ситуацията. Не че наличието на някакъв тип, който размахва пред нея пистолет не беше сериозно, но преди виждаше в негово лице просто Райън Райт, уличен музикант и загубеняк. Сега знаеше, че той възнамерява да упражни насилие, и тази усмивчица на лицето му подсказваше, че изпитва удоволствие от това. — Каза ми, че не си убивал невинни хора. Ще ме убиеш ли?

— Ти не си невинна. Чукаш се с Мак Макнот.

Нямаше какво да отговори на това.

— Ти си рецидивист. Ще те върнат отново в затвора, може би ще те осъдят на смърт.

— Не. Няма да се върна в затвора. А пък ти, ако искаш да обвиниш някого, обвинявай малкия Джеремая, защото цялата тази бъркотия е по негова вина.

Тя завъртя стола си в кръг, вдигна ролката с монетите.

— Какво ти е направил Мак Макнот?

— Той и баща му. Ама каква двойка бяха само! — Кратката усмивка на Райън изчезна. — И майка му. Боже, тя беше и курва. Баща ми разправяше, че си получила заслуженото, като спала с онзи кучи син.

— Имаш предвид Натан Манли?

— Натан Манли. — Той остави пистолета на коляното си, насочен към нея, и разтърка крака си с другата си ръка. — Знаеш ли откъде съм?

— Някъде от Север.

— От Уедъртоп, Пенсилвания, родното място на „Манли Индъстриз“.

Неса започна да разбира. Тя мълчаливо разви хартията, с която бяха обвити монетите.

— А знаеш ли откъде е Мак Макнот?

— От Уедъртоп, Пенсилвания, родното място на „Манли Индъстриз“? — Тя освободи ролката от едната страна и се захвана с другата.

— Точно така. Баща ми беше добър човек. Майка ми винаги го казваше. Той работеше здраво за проклетата „Манли Индъстриз“, пиеше здраво и... — Пистолетът се разтресе, сякаш раздрусан от земетресение.

— И е биел здраво? — предположи Неса.

— Всички нас, децата, щом ни пипнеше. Някоя и друга синина. Не беше кой знае какво.

Да, не е било кой знае какво, но Неса изпита съжаление за този човек тук, който я държеше като заложница.

А лелите й щяха да искат да знаят защо е слушала Райън Райт, а не е искала да изслуша Мак Макнот.

Чуй ме, Господи. Разбирам. Това е урок. Разбрах го. Уча се.

— Всички получаваха по някой и друг пердах от бащите си, с изключение на малкия принц, Джеремая Макнот. *Неговият* баща не живееше с тях, защото беше женен за друга жена и имаше друго дете от нея. Знаеш ли, завиждах му. Баща му се появяваше веднъж-дваж в годината, носеше му подаръци и го развеждаше из завода. Никога не го биеше. Никога не оставаше достатъчно дълго, че малкият сладък Джеремая да го изкара от нерви. — Райън изсумтя.

— А след това „Манли Индъстриз“ е рухнала, цялото предприятие, и баща ти е останал без работа.

— Не, не рухна. Натан Манли открадна парите, всичките пари в онзи бизнес, а това беше голям бизнес, и ни остави да мизерстваме. Остави целия град и всички на опашката за помощи за безработни, да не споменавам цялата група от акционери. Така че не ме съжaliaвай. Съжaliaвай бедния малък принц Джеремая.

— Защото баща му го е изоставил. — Неса си помисли, че е била до такава степен обзета от гняв, че не ѝ е хрумнало, че Макнот може да има несъгласия с хора, които крадат, после изчезват и никога не плащат цената.

— Не. — Райън не би могъл да изрази презрението си по-ясно. — Защото всички в онзи град мразеха баща му, а баща му беше избягал.

— Значи всички в онзи град са си го изкарвали на него. — Белезите по лицето и гърдите на Макнот придобиха друго значение. *Нападение и побой с цел убийство.* — Ти какво му стори?

— Аз нищо не съм му сторил — побърза да отрече Райън. После се ухили. — Но помогнах на баща ми да го хване. Лесно беше. През цялото време, дори след като баща му се покри, той се държеше мило с мен, защото си мислеше, че на мен ми е по-трудно, отколкото на него. Това лайно ме съжaliaваше. Така че в онзи ден... беше декември, валеше леден дъжд... боже, беше направо отвратително! В онзи ден изтичах към него — той беше с майка си, пазаруваха за Коледа — и му казах, че се нуждая от помощ. А той каза на майка си да остане да го почака и тръгна с мен като агне на заколение.

— На колко години е бил тогава?

— На тринайсет. Едър за възрастта си.

— Колко души беше събрал баща ти?

— Седмина.

— Значи седмина възрастни мъже са били тринайсетгодишно момче? — Тя вложи голяма доза сарказъм. — Виж ти. Баща ти е бил герой!

— Беше! Това искаха всички в града. И той щеше да се размине само с това, но майка му ни последва, видя какво се случва, изприпка и доведе ченгетата. — Райън показва кафявите си зъби. — Арестуваха баща ми и заради Джеремая и проклетата му майка баща ми умря в затвора.

Бащата на Райън го беше малтретирал като дете, беше пребил едно тринайсетгодишно момче, а Райън се гневеше заради смъртта на същия този баща. Обвиняваше за това Макнот. Тя не разбираше. Никога нямаше да разбере.

Като подбираше думите си внимателно, тя подхвърли:

— Ако търсиш отмъщение, това изглежда рискован план. Макнот ще остави това на професионалистите.

— Не, няма.

— Той няма да преговаря с човек, взел заложник.

— Обича те.

— Всъщност, не. Никой, който обича, не би се държал към мен по такъв начин.

— Тъпа си като всички жени. Държи се така, защото те иска. — Лицето на Райън изразяваше мрачна убеденост. — Наблюдавал съм ви. Видях го как те гледа. Той те обожава и е от онези мъже, които ще направят всичко, за да защитят своята жена.

— Виж ти. — *Виж ти.* — Ти сериозно ли мислиш, че ме обожава?

— Защо според теб направих повторен опит да те нападна? Защото ако онзи си помисли, че те изгубва, ще откачи. — Райън обърса потното си чело с опакото на ръката си. — Ще дойде за теб.

— Но това няма никакъв смисъл. — Тя се завъртя в кръг. Залюля се напред-назад в стола си. — Какво ще направиш, ако Макнот се появи? Ще го накараш да влезе в трезора, да поръча хеликоптер, който да ни вземе от покрива. Това не ти е Джеймс Бонд.

— Баща ми все повтаряше, че не мога да направя нищо като хората. Наричаше ме педераст. Казваше, че съм бил глупав. Но аз ще му покажа. Ще направя онова, което баща ми не можа да направи. —

Райън вдигна пистолета в една ръка и с другата погали цевта. — Ще убия Джеремая Макнот.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЕДНО

Вътре часовникът тиктакаше на стената.

Отвън Неса чу вой на сирени и викове.

Погледна към Райън.

— Каниш се да го убиеш? Това не е същото като да застреляш кокошката, която снася златни яйца. Как смяташ да избягаш?

— Няма да бягам. Не мога да живея в блатата. Не мога да избягам от града. Няма да се върна в затвора. А и кракът ми... прострелях го миналата седмица. Оттогава сълзи и вони. Ще го отрежат, сигурен съм. — Лицето на Райън стана мрачно. — Така че той ще умре. Аз също ще умра. А ти...

Неса улови с крайчеца на окото си движение във вътрешността на трезора.

Разкъсвайки последната хартия от ролката, тя хвърли монетите на мраморния под.

Те издрънчаха, пръскайки се във всички посоки. Звукът отекна странно в празната банка.

Слисан, Райън скочи на крака и се завъртя с насочен пистолет.

С всичка сила Неса се оттласна с крака към пункта за работа с клиенти. Приклепна — и с тъгълчето на окото си видя Макнот. Той коленичи на прага на трезора. След това насочи черното око на полицейския револвер право към Райън. Пистолетът подскочи в ръцете на Макнот.

Когато Неса се плъзна по пода и се сви зад тежката мраморна плоча, чу изтрещяването на един-единствен изстрел, вика на Райън, последван от тежко тупване.

Вика на *Райън*. Той беше извикал... нали така? Ако Макнот беше застрелян, тя не би могла да го чуе.

До слуха ѝ достигнаха решителни стъпки.

Погледна иззад гишето и го видя. Мак Макнот.

Зелени очи. Тъмна коса, падаща върху челото. Тяло на боксьор. Белези върху челото. Белези, които разказваха история, която Неса

можеше да разбере.

На пода Райън лежеше в безсъзнание, кървеше от рана в ключицата.

Макнот се наведе над него, взе полуавтоматичния му пистолет и се изправи.

Неса се надигна, залитайки.

Макнот я погледна, лицето му изразяваше облекчение и радост.

Райън беше прав. Макнот *наистина* я обичаше.

— Йонеса? — Гласът му потрепери.

Никога не бе чувала по-сладък звук.

Изтича в ръцете му.

Той я притисна, сякаш никога нямаше да я пусне.

— Помислих си, че ще те загубя. Че ще изляза от банката, без да съм ти казал...

— Свърши ли всичко? — попита един висок, задъхан глас от ъгъла.

Макнот подскочи, освободи се и насочи пистолета.

— Кой е там?

— Не ме застрелвай. Не ме застрелвай! — С вдигнати нагоре ръце Стефани пристъпи от коридора.

— Какво става, по дяволите? — Макнот гледаше невярващо.

— Тя се криеше в офиса си — каза Неса.

— Оставила те е *сама* с него? — Гласът на Макнот се издигна.

Гласът на Стефани се извиси остро:

— Може би трябваше да се оставя да убие и мен, така ли?

Ръмжейки като ядосан дог, Макнот скочи.

Неса го дръпна.

— Стефани е права. Ако аз бях в нейния офис, а тя беше на моето място тук, ти щеше да искаш да си остана в офиса.

— Но не си била там.

— Не. Но ти би го искал. — В този миг Неса видя Джорджия нещо да жестикулира отвън.

— Полицията иска да влезе.

— Стефани, отвори вратата — нареди Макнот.

— Ключовете ми. — В паниката Стефани започна да се потупва отстрани. — Не знам къде са.

— Ето. Вземи моите. — Неса ѝ ги хвърли.

Треперещите ръце на Стефани ги изпуснаха.

Макнот произнесе с глухо ръмжение:

— Тази жена не става за нищо. А той... — Погледът му се отклони към Райън.

— Позна ли го? — попита Неса.

— Не. А трябва ли?

— Казва се Райън Райт и е израснал в същия град, в който и ти.

— Райън Райт. Не познавам никого с това име. — Макнот отиде до проснатото тяло и обърна лицето на мъжа към светлината.

— Учил е в твоето училище. Баща му е работил във фирмата на баща ти и когато баща ти...

Да, наистина.

— Това е Ръсел Уимпър. С брада!

— Ръсел Уимпър^[1]!

Стефани се доближи с ключове в ръка, но те тракаха.

— Всъщност Ръсел Уимпър, но той винаги беше в синини и с гипс на ръката, затова му викахме Ръсел Уимпър. — Макнот говореше с увереността на човек, който е загърбил онези дни и онова място. — Баща му непрекъснато беше пиян и го пребиваше от бой, а Уимпър подсмърчаше и се въртеше около училище, защото го беше срам. Бедното момче. Не се бях сещал за него от години.

— Той е обсебен от теб — каза Неса. — Обвинява те за всичко. Когато си бил тринайсетгодишен и те са те били...

Макнот внезапно застана нащрек и я погледна в очите.

— Разказал ти го е, нали?

— Похвали се. Направили са го баща му и неговите приятели. А Ръсел е бил този, който те е подмамил.

Инстинктивно Мак вдигна ръка към челото си. Взря се в Ръсел, после поклати глава.

— Може и да е. Не си спомням онзи проклет ден. Помня само едно нещо със сигурност.

— Спри! — извика Стефани на Джорджия, която се опитваше да вкара ключа в ключалката. — Сега ще отворя!

— Какво си спомняш? — попита Неса.

— Спомням си как майка ми ме оставя и бяга.

Неса го погледна изненадано.

— Бяга? Тя не те е оставила. Тя...

— Пази се! — Макнот се наведе. Сграбчи я толкова бързо, че едва не я измъкна от обувките ѝ.

Изстрели разкъсаха въздуха.

Стъклото на входната врата се взриви.

Стефани започна да пищи.

Макнот и Неса се претърколиха и се свряха под гишето.

Чуха се трясъци от разбито стъкло. Още викове.

— Полиция!

Мак избута Неса да не се вижда.

Тя го придърпа към себе си.

— Всичко е наред! — Гласът на Джорджия прогърмя. — Хванах го.

— Хванала го? К-какво стана? — заекна Неса.

— Беше тъпо, това стана. — Мак се излегна по гръб на студения мрамор. — Мислех, че Уимпър е в безсъзнание и не го проверих за оръжие. Когато ти ме погледна, той извади един пистолет от колана си и го насочи към теб.

— Той ми каза, че няма да се върне в затвора. — Сега, когато опасността беше преминала, зъбите ѝ затракаха.

Макнот я сграбчи, сякаш да я стопли — или да я задържи на едно място.

— Слушай, Неса, трябва да ме оставиш да ти обясня защо дойдох в Ню Орлиънс.

Той ѝ беше спасил живота. На два пъти. Тя не искаше да мисли повече за това, че я е излъгал.

— Не мислиш ли, че трябва да говорим първо с полицията?

— Не. — Ръцете му я стиснаха още по-здраво. — Трябва да ти кажа *сега*.

Тогава си спомни какво ѝ бяха казали лелите ѝ: „Изслушай го“. Но сега не беше моментът.

— Ако е за това колко много мразиш крадците, защото баща ти е откраднал всичките пари и те е изоставил, приемам го. Дори не те обвинявам. И аз на твое място щях да съм бясна. И да направя това, което ти направи.

— Не, не е само това. — Гласът му прозвуча по-слабо.

— Виж. — Неса забодѐ лакът в реброто му и се дръпна. — Джорджия крещи, Стефани е в истерия, приятелите ми имат нужда от

мен. Ти си собственикът на банката — сигурно трябва да говориш с ченгетата и с пресата...

— Не, искам да говоря само с теб.

Студеният въздух я накара да усети едно влажно петно върху корема си.

— Някой трябва да каже нещо, защото... — Тя погледна надолу.

Върху блузата ѝ се виждаше кърваво петно.

Неса вдигна очи към Макнот.

Беше блед като хартия, държеше се от лявата страна, а през пръстите му се процеждаше кръв.

Ченгетата продължаваха да викат.

Тя извика достатъчно силно, за да ѝ обърнат внимание.

Без да се бави и секунда, Джорджия дотича при тях.

— Ела тук, човече! — Тя се опита да издърпа Неса, за да направи път на парамедиците.

Макнот не пускаше ръката на Неса.

— Не е добре. Не е добре! — Един от парамедиците разтвори ризата на Макнот. — Коя кръвна група сте, сър? Знаете ли кръвната си група?

— О, не. — Макнот дръпна Неса още по-силно към себе си. — Слушай, може да нямам друг шанс.

— Вярвам ти. Каквито и причини да си имал да се държиш като негодник, са били достатъчни. — *Не сега, Неса.* — Съжалявам, че го казах така. Ти си ранен. — *Може би умира.*

Той направи опит да се засмее.

— Но все пак негодник, а?

Тя искаше да каже „не“, той не беше негодник.

Но не можа. Не и сега, когато може би умираше.

— Ще се оправи ли? — обърна се тя към един от медиците.

Мъжът освети с фенерче раната.

— Той...

Макнот го хвана за китката и парамедикът го погледна.

Двамата проведоха безгласен разговор.

— Искам да кажа, че ще живее. Почти съм сигурен.

О, Господи. Значи е *по-лошо*, отколкото си мислеше.

— Макнот. Слушай. Ти ми спаси живота и аз съм ти благодарна.

— Върви по дяволите с твоята благодарност. Не ми трябва благодарността ти. — Когато медикът започна да почиства раната и да го превързва, Макнот изпъшка от болка.

Неса се възползва от мълчанието му.

— Много лошо. Сам си го изпроси. Ти ме спаси и съм ти признателна. Но не е само това. Бясна съм, обидена съм и... — Тя затвори очи, опитвайки се да накара думите да излязат от устата ѝ.

Когато отвори клепачи, видя двамата парамедици, Джорджия и Макнот да я гледат втренчено.

— Хора, бихте ли ни оставили за минутка насаме? — помоли Макнот.

— Не ме оставяйте с него. Трябва да го отведете в болницата — извика тя уплашено.

Те не ѝ обърнаха внимание и се подчиниха на Макнот.

Той взе ръката ѝ.

— Лелите ти казаха, че трябва да ти кажа как съм получил тези белези по лицето си.

— На мен ми казаха, че трябва да те попитам.

— Роден съм...

Тя го възпря, като притисна длан към устата му.

Джеремая внимателно я отстрани.

— Бях незаконно дете. Внук на докер. Чувам, че не е кой знае какво за повечето хора, ако някой има незаконородено дете, но в семейството на майка ми не мислеха така. — Той примига и се размърда. — Както и сред познатите им. Баба ми и дядо ми се срамуваха. Ненавиждаха мисълта, че съществувам. Не помагаха на майка ми. През цялото време, докато бях малък, бяхме оставени сами на себе си. Но мама не се предаваше. Докато... — Той затвори очи и по бузата му се търкулнаха няколко сълзи. — Никога няма да забравя как ме остави и избяга.

Тя не издържаше да го гледа така — наранен и страдащ.

— А сега, Макнот, ме чуй.

Клепачите му потрепнаха и той отвори очи.

— Първо ти ме чуй. Аз съм син на чудовища, и двамата искаха да оставят сина си на божията милост. А ти си наследница на стара фамилия с история и достойно минало. Знам, че не заслужавам дори да лъскам обувките ти, но не съм като родителите си. Работя много, не

бягам, когато нещата се закучат и независимо дали имам право, или не, те обичам.

Беше го казвал и преди, но тогава тя не смяташе, че той знае какво означава това. А сега... сега беше убедена.

Пък и беше произнесъл прекалено дълга реч за човек, който може би умира. Изведнъж ѝ станаха ясни погледите, които Макнот и парамедикът бяха разменили мълчаливо.

Неса се наведе и заговори в ухото му:

— Ще направиш всичко, за да спечелиш, нали?

— Да — каза той немощно, може би защото наистина се чувстваше изнемощял, а може би защото му беше задала неудобен въпрос. Като извади една позната кутийка за пръстени от джоба си, той ѝ я подаде. — Ето. Можеш да смениш този шибан, грозен пръстен с друг, който ти харесва, но сега...

Когато тя не го взе веднага, той се закашля слабо.

Щом беше в състояние да измисли такъв план, значи щеше да живее. Но той наистина бе прострелян, определено бе в шок и се нуждаеше от лекарско внимание. Затова тя махна с ръка на парамедиците и прошепна бързо в ухото на Джеремая:

— Ръсел ми каза. Майка ти не е избягала. Единствената причина да не те убият, е била, защото е изтичала да доведе полицията. Макнот, майка ти ти е спасила живота.

[1] Whimper (англ.) — скимтя, хленча. — Б.пр ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДВЕ

Неса гледаше как медиците настаняват Макнот и системите и мониторите в болничното легло в кабинета на Дома Дал.

Даниел стоеше до нея, облечен в костюма си за представления и си тананикаше мелодията от „Кръстникът“.

— Не е ли ободряващо какво могат да купят един милион долара? — промърмори той в ухото ѝ.

— Да, наистина. — Неса завъртя огромния диамантен пръстен около пръста си.

Отвън, от верандата, можеха да чуят как Калиста и Хестия се провикват към екипа на линейката:

— Благодарим ви, момчета. Беше толкова мило, че го докарахте. Сигурни ли сте, че не искате да си вземете още сладки? Трябва да ни помогнете да ги изядем! Не забравяйте, утре започват постите!

Собственичката на „Домашна медицинска грижа“, Моргейн Рукс беше висока, слаба, великолепна сестра с изваяни ръце, които издаваха, че има доста опит с преместването на пациенти. Тя имаше студени ръце, силна челюст и генералски маниери, което накара Неса да си помисли, че Макнот си е получил заслуженото, искайки да го изпишат по-рано от болницата. Моргейн провери всички монитори, наведе се над леглото и произнесе високо и бавно:

— Готово, господин Макнот. А сега трябва да си почивате.

Макнот бавно отвори очи.

— Аз... си почивах.

— Хайде, хайде. — Тя оправи чаршафите на гърдите му. — Не сте могли да спите по време на пътуването.

Неса се усмихна на Даниел и двамата излязоха на пръсти.

— Колко време ѝ даваш? — попита Даниел.

— Десет минути. — Неса седна на стъпалата.

Бяха минали само пет, когато Моргейн излезе с тежки стъпки, като мърмореше под нос. Когато видя Неса на стъпалата, каза:

— Горката вие. Този човек ще ви съсипе живота.

Още не излязла през вратата, Даниел се усмихна и прошепна на Неса:

— Не издържа толкова много, а?

— Мога да се справя с него. — Тя стана и се изтупа.

— И аз така мисля. — Даниел изгледа с присвити очи дънките ѝ и шоколадовокафявата ѝ тениска. — Хубави обувки имаш, скъпа.

— Да, нали? — Неса се усмихна, поглеждайки червените си токчета. — Снощи ги купих.

— Имаше ли нещо конкретно наум? Може би ти се е приискало да поизтезаваш малко любимия?

Очите на Неса се разшириха и тя запърха с мигли.

— Защо, господин Френдли, какво точно искате да кажете?

Даниел се ухили.

— Точно така си помислих. Скъпо момиче, трябва да тръгвам. Чака ме дълъг ден.

— Но когато свърши, зад нас ще е останал още един Марди Гра.

— Слава богу.

Неса го прегърна.

— И никога повече няма да помагаш в никакви банкови обири...

— Слава богу — произнесе той разпалено и я целуна по главата.

— Хайде, скъпа, влизай вътре, преди господин Макнот да е спукал някой кръвоносен съд, а утре ще се видим с теб в църквата.

И с пърхане на пера той се насочи към вратата, сблъсквайки се със сестрите Дал.

— Довиждане, Даниел. Успешна работа — каза Калиста.

— Неса, какво каза Джеремая на онази жена? На онази Моргейн? — Хестия погледна през рамо объркано.

— Той не трябва да гони медицинската си сестра — каза Калиста. — Все пак вчера го простреляха!

— Само че не беше сериозно — напомни ѝ Хестия.

— Загуби един литър кръв, сестрице. Това е сериозно.

— Знам, но куршумът не е засегнал важни органи.

Докато сестрите се разправяха, Неса отиде в кабинета. Пъхнала ръце в джобовете, тя застана на прага и загледа Макнот.

Една от ръцете му беше свързана към система с две бутилки. Около гърдите му имаше жици, които водеха към монитор за отчитане

на сърдечната дейност и една щипка на пръста му, свързана към друг монитор. Той изглеждаше блед и силно раздразнен.

— Хубав костюм — каза тя.

Той погледна надолу към избелелия болничен халат в червено и синьо, вързан с колан през кръста му.

— Благодаря. Можеш ли да накараш тези момичета да се махнат?

Неса хвърли съчувствен поглед към двете медицински сестри, които правеха нещо в дъното на стаята.

— Нали няма непосредствена опасност за живота му?

— Ако продължава да се държи по този начин, има — промърмори едната от тях.

— Почакайте отвън до вратата — помоли ги Неса. — Ще ви извикам, ако започне да кърви по килима.

Момичетата излязоха и бяха поздравени с викове на възхищение от лелите.

— Отново ли пекат сладки? — изскърца Макнот.

— И пралини. — Неса отиде до него, но остана все пак на известно разстояние. — Ако обиждаш сестрите, ще те изпратят обратно в болницата.

— Болницата няма да ме приеме.

— Ще те приеме, ако си прострелян отново.

Макнот се усмихна накриво.

— Казах ли ти колко умело си успяла да отвлечеш вниманието на Уимпър с онези монети?

— Не, беше прекалено зает, докато докторът ти преглеждаше раната. — Тя го погледна внимателно, питайки се колко подробности си спомня от вчера. — Звъня ли на майка си?

— Да. Беше изненадана, когато ме чу. Попита дали съм болен, тъй като не й се бях обаждал от Коледа.

— И какво й каза?

— Казах й, че съм прострелян, тъй като предположих, че така или иначе ще разбере, но я успокоих, че вече съм добре. — Той впери очи в Неса. — Казах й, че й се обаждам с добри новини — че съм се сгодил.

Вдигайки ръката си, Неса му показва пръстена.

Той се усмихна и се отпусна на възглавницата.

— Е, какво те накара да промениш мнението си?

— Направих каквото ми казаха лелите ми. Изслушах те и осъзнах, че неслучайно имаш проблеми с честността. После осъзнах, че и аз неслучайно имам проблеми с доверието. И си дадох сметка, че двамата с теб можем да решим заедно проблемите си. Мисля, че няма да е зле, тъй като те познавам и съм убедена, че си си създал достатъчно врагове и следващият може и да се справи по-добре. — Тя се опитваше да звучи небрежно, но от очите ѝ бликнаха неочаквани сълзи.

— Не плачи. А отсега нататък нали ще си до мен, за да очароваш враговете ми?

Тя се усмихна разтреперано.

— Ти си имаш свои начини да очароваш.

— Ако си достатъчно внимателна, можем да се любим. — Той разтвори ръце.

Неса погледна отворената стая, после входа, където двете ѝ лели и медицинските сестри се бяха спрели и говореха.

— Ако си късметлия, ще ти държа ръката.

— Целувка и прегръдка.

— Не трябва да се пазариш за всичко. — Но се разсмя, приближи се, целуна го и му позволи да я прегърне. После наведе внимателно главата си към гърдите му и се заслуша в биенето на сърцето му. — Боли ли те?

— Не. — Той я погали по косата. — Мислих си за онова, което ми каза вчера. За майка ми. Знаеш ли, много съм се старал да не мисля за онзи път и то е защото аз...

— Никога не си го обмислял? — Като внимаваше да не го блъсне, тя се плъзна на матрака и се настани до него.

Така и двамата се чувстваха щастливи.

— Когато бях на единайсет — каза той — майка ми се омъжи. Не харесвах доведения си баща и не мисля, че и той ме харесваше.

— Защото си бил едър, недодялан, гръмогласен?

— Може и затова да е било. Освен това той работеше в „Манли“.

Неса можеше вече да види ситуацията.

— И му е било трудно да се оправя с хлапето на Натан Манли?

— Предполагам. Да, вероятно. — Макнот си пое дълбоко дъх. — А после истинският ми баща офейка.

— Колко ли трудно ти е било...

— През цялото време, докато бях дете, татко — Натан Манли — не е бил често край мен, но когато беше, той винаги се държеше така, сякаш ме обича. Сега, като се замисля... струва ми се, че наистина ме е обичал. Но когато компанията рухна, той офейка, без да се обърне назад, като взе всичките пари, и изоставяйки мен и мама. Това поведение изумяваше Неса.

— Как е могъл?

— Бащите го правят непрекъснато — бягат със секретарките си. Нали и аз го виждам в работата си. Но не съм допускал, че татко ще го направи, а той го направи в действителност. „Манли Индъстриз“ затвори и доведеният ми баща остана без работа, с увиснала на врата му жена, която хората наричаха курва и хлапе, което той наричаше негодник. Времената бяха тежки и аз обвинявах майка ми. За всичко.

Макнот я стискаше прекалено силно, но тя се сгуши в него още повече. Усещаше болката, която той изпитваше и страданието, което тези спомени му причиняваха.

— Аз наистина не си спомням много за деня, в който ме пребиха. Коледни украси и дъжд, който преминава в поледица... Мисля, че отидохме да пазаруваме, защото предположихме, че никой друг няма да отиде и няма да ни заплую. — Сърцето му ускори ритъм. — Когато онова момче, Ръсел Уимпър, изтича към мен, трябва да съм имал някакво предчувствие за беда, защото казах на мама да се върне в магазина, а аз отидох с него в алеята... Мисля, че единият от тях ме удари с дъска, или нещо подобно, защото не ги видях. Просто паднах на земята, усещах как ме ритат в ребрата... погледнах нагоре и видях мама, и си помислих, че ще ме спаси.

— А тя е избягала.

— Да.

— За да доведе полицията.

— Има логика, нали? — Той прозвуча възмутен от себе си. — Не знам защо това никога не ми хрумна.

— Защото си бил тринайсетгодишен, ядосан и наранен. — Можеше да си представи унижението, което е изпитал. — Бил ли си в кома?

— В продължение на месец, може би, в медицинския център във Фили, така че когато се събудих, мама не беше там. Когато дойде,

доведеният ми баща беше с нея. Беше си намерил работа в Ню Йорк. Местеха се. Тя беше бременна. Аз... не бях мил.

Неса го погледна.

— Трудни времена.

— Бил съм такъв глупак. — Той погледна Неса объркано. — Искане ми се да можех да ѝ кажа... Миналата нощ се канех да го направя. Опитвах се. Опитвах да обясня, но не можех да обясня какво... как да обясниш на майка си нещо такова?

Неса разбираше.

— Тя разплака ли се, когато ѝ се обади?

— Да. — Той прозвуча толкова ужасен, колкото всеки мъж при вида на женски сълзи.

— Бих казала, че тя подозира. — Неса изпълзя нагоре в леглото, така че лицата им застанаха едно срещу друго. — Не ми беше лесно, когато изгубих родителите си. Хестия и Калиста бяха понесли много загуби и страдания. Целият Ню Орлиънс се издига от смърт и страдания. Аз наистина разбирам, че ти мразиш крадците, както и поради каква причина. Но трябва да разбереш, че онази касиерка, която ме излъга, едва не разруши живота ми. Освен това аз не съм краля от теб, а ти наистина ме излъга. Така че нека го изясним още сега — ако някога го направиш отново, ще те накарам да съжаляваш.

— Обикновено не говоря лъжи. Известен съм с откровеността си — което хора като Гейбриъл Прескът наричат нетактичност.

— Знам това.

— Никога преди не съм купувал пръстен на жена, та дори и грозен.

— Съжалявам за думите си. Обикновено не съм груба.

— Забелязах. Колкото до мен — никога не съм правил диаграми за това как трябва да функционира един брак. Никога не съм карал юристите си да съставят предбрачни споразумения. Никога за мен не е имало друга, освен теб. Гейбриъл ме видя как гледам онова видео, на което си записана, и ми стана ясно, че ме мисли за някакъв перверзник. — Той обхвана лицето ѝ в длани. — Но когато видях лицето ти се влюбих, не можах да устоя. Обичах баща ми, а той избяга, без да се обърне назад, а мама чака, докато онази банда ме биеше до смърт, преди да избяга. Да те обичам с цялото си сърце беше прекалено голям риск... Но след като те срещнах няхах избор. Защото, Неса, ти си

толкова красива вътрешно, колкото и външно, и за мен не съществува друга жена.

Тя се усмихна през сълзи. За човек, когото не го биваше в разговорите, той бе намерил начин да докосне сърцето ѝ.

— Когато родителите ти дойдат на сватбата, с майка ти можете да прекарате известно време заедно. Дори и да не успееш да ѝ кажеш всичко, докато бебето се роди, майка ти ще разбере.

Той подскочи.

— Бременна ли си?

Тя се усмихна спокойно.

— Не искам да чакаме прекалено дълго. Лелите ми не стават помлади, а мис Мади обича да дундурка бебета.

— Това е проект, по който ще работя с удоволствие. — Той я целуна. Целуна я дълбоко. Целуна я силно. Едва не събори стойката със системата. — По дяволите...

— Макнот! — Неса я хвана и я задържа. Като се плъзна от леглото, тя оправи косата си и се отдалечи.

Медицинските сестри нахлуха с разтревожено кудкудякане. Лелите проточиха вратове от прага.

Пати влезе, по лицето ѝ се виждаха черни петна. Без да обръща внимание на Неса, тя каза:

— Мак! Щепселът на каната за гореща вода в стаята ми пуска искри. По-добре се погрижете за това.

След миг довтаса и Деби Войтила.

— Господин Макнот, направете нещо с тази жена, преди да е изпепелила покрива над главите ни.

Объркан, той вдигна вежди озадачено.

Неса се намеси твърдо:

— Деби, трябва да говориш с леля Калиста и леля Хестия.

— Той е мъж — каза Пати. — Мъжете се занимават с електрически инсталации.

Деби погледна Пати.

— И с небрежни пансионери.

Пати се засмя подигравателно.

— Той няма да ме изхвърли. Имам договор.

— Няма значение, господин Макнот беше прострелян вчера. Мисля, че трябва да му дадем поне двацет и четири часа, преди да

тръгне да оправя електричеството в тази къща. — Неса внимателно поведе двете спорещи жени към вратата, после седна на тапицирания стол, където той можеше да я вижда, но не и да я докосва.

Медицински сестри. Лели. Пансионери. Целият Ню Орлиънс се месеше в частния живот на Мак с Неса.

Той осъзна внезапно, че тя е обула червени обувки с токчета. И като кучето на Павлов реагира с мигновена страст.

Лелите се сблъскаха коя да влезе в стаята по-напред.

Той издиша раздразнено. Беше заобиколен от жени.

— По дяволите!

Калиста носеше чиния с пралини.

Хестия крепеше чиния със сладки.

Те ги сложиха на леглото до него.

— Джеремая, звучиш толкова по-добре. — Калиста притисна ръце към гърдите си. — Снощи си помислих, че си на прага на смъртта.

Хестия се усмихна щастливо.

— Толкова се радваме. Че си добре, искам да кажа. Защо си мислехме...

— Ние? — предпазливо попита той.

— Двете с Калиста. Мислехме си, че ще е хубаво, ако направиш някаква реклама с Мънистените бандити.

— Реклама? — повтори той глупаво.

— Да, нали разбираш? Нещо от сорта на: „Ако си откриете спестовен влог в «Премиер Сентрал», когато Мънистените бандити нападнат, получавате тостер!“.

Мак не можеше да спре да се удивлява на духа на тези старици.

— Никой не иска тостер!

Неса едва сдържа смеха си с ръка пред устата.

Хестия не се отказа:

— Може тогава нещо друго? Например мебелировчик, който крещи пред камерата и скача във въздуха?

— Да ти кажа, Хестия, ако скочиш във въздуха, коляното ти ще поддаде — предупреди я Калиста.

— Не е нужно да правим точно това — срязва я Хестия. — Аз определено няма да крещя пред никого, но знам, че можем да докараме пари на тази банка. Джеремая може да ни плаща!

— Тостерите вече не звучат чак толкова лошо, нали? — обърна се Неса към Мак.

Калиста сигурно беше забелязала изражението на Мак.

— Или пък можем да събираме пари за благотворителност. Появяваме се в банката, облечени в костюми и протягаме шапката.

Върху лицата им той вече виждаше облика на бъдещия си живот. Обърна се с небрежен тон към Неса:

— Знаеш ли, че навсякъде хората се страхуват от мен?

— И защо? — вдигна вежди тя.

— Известен съм като истински негодник.

Неса прозвуча мило.

— Човек не би го допуснал.

— Не. Най-малкото пък ти. — Той се обърна към лелите: — Само че този път без мишки.

— Ще ни позволиш ли да го направим?! — Хестия потупа сестра си по гърба. — Не ти ли казах, че си струва да опитаме?

— Никакви мишки и изобщо никакви живи твари — отсече той.

Лицата на лелите увехнаха.

— Ами... мислехме да съберем пари за приют на животни и да спасим някои бедни бездомни котенца... — обясни Калиста.

Той отпусна крак на пода.

— Котенца може.

— И хубави мънички кутрета — допълни Хестия.

Как кракът му беше хлътнал в тези подвижни пясъци?

— Само котенца и кученца.

— Трябва да започнем веднага да работим по проекта! — Калиста тръгна към вратата и Хестия я последва.

Неса се провикна след тях:

— Лельо Хестия! Лельо Калиста! Не мислите ли, че трябва да започнете да планирате нашата сватба?

Хестия махна весело с ръка.

— Вече сме я планирали. Планирахме я още когато ти беше на пет.

И като събраха глави, сестрите Дал излязоха от стаята, оставяйки Неса и Мак да гледат невярващо подире им.

— Винаги са искали да използват банката, за да съберат пари за приют за бездомните животни, нали? — Той беше напълно

манипулиран. — Всичко останало е било уловка.

— Когато съм била на пет... — поклати глава Неса.

— Има да газя до колене в кучешко пиш, нали?

— До колене е малко преувеличено. — Неса разтърка челото си.

— Чудя се как ли ще изглежда сватбената ми рокля?

— Не знам, но ти ще изглеждаш много красива в нея. — Мак протегна ръка.

Тя отиде до него и я хвана.

— Благодаря ти, Макнот.

— Казвам се Джеремая.

— Джеремая. — Те се усмихнаха един на друг.

Без да поглежда наоколо, Мак извика:

— Хей, сестри, бихте ли се пръждосали за известно време?

В този момент влезе Гейбриъл.

— Здравсти, братле. Изглеждаш по-добре.

Мак избухна:

— Не може да нахълтваш така! Опитвах се да целуна жена си, а всички в Ню Орлиънс явно са решили точно сега да посетят болния!

— Ние, южняците, сме общителни хора. — Гейбриъл се усмихна и намигна на Неса; после стисна ръката на Мак. — Искаме да знаеш, че ни е грижа за теб.

Неса понечи да се дръпне, но Мак не я пусна.

— Докладът за охраната на банката може да почака.

— Тук съм по работа, наистина. Само че не по тази точно — каза Гейбриъл.

— Сестрички, защо не донесете кафе? — предложи Неса. — Мис Мади винаги има сварено в кухнята.

Неса изчака двете момичета да излязат, после приседна на леглото на Мак.

— Какво не е наред, Гейбриъл?

Изражението на Гейбриъл — сериозно, неуверено — означаваше, че се е случило нещо много важно. Мак сложи една възглавница под главата си.

— Сядай.

— Ще остана прав. — Гейбриъл изправи рамене. Хвана ръце пред себе си.

— Ти си един от незаконните синове на Натан Манли.

Мак чу неизречените думи.

Гейбриъл знаеше много за Натан Манли. Неща, които беше скрил от Мак.

Той продължи:

— Преди няколко месеца убедих Карик Манли, законният син на Натан, както и Роберто Бартолини, и Девлин Фицуилям, двамата му известни незаконни синове, да ме наемат да открия останалите им братя.

— Джеремая, оказва се, че си имал повече полубратя! — произнесе Неса удивена.

— Всъщност, това не ме учудва. Натан Манли не е известен с принципността си — промърмори Мак.

Неса стисна ръката му по-силно в своите и се усмихна:

— Винаги съм си мечтала за братя и сестри. И сега, скъпи, твоите стават и мои.

Но Мак не знаеше какво да чувства. Радост, че има още братя? От личен опит смяташе, че семейството не е нещо хубаво, пък ако и другите синове на Натан Манли бяха като него, хич и не искаше да ги познава.

— Ти запозна ли се с тях, Гейбриъл? Свестни ли са?

— Заех се със случая лично и добре познавам Роберто и Девлин. Свестни са. Женени са за добри жени. — Гейбриъл не помръдваше.

Както обикновено, Неса слушаше внимателно и си направи някои изводи от речта на Гейбриъл. Побърза да зададе въпроса си:

— А защо си се заел лично със случая?

Гейбриъл се обърна към нея:

— Защото имаше много загадъчни неща. Защо Манли ще разрушава собствената си компания и ще тръгне да краде парите? Къде е избягал и защо няма никакви следи към него? Какво е станало с парите? И последното, но не на последно място, колко синове все пак има?

Мак наблюдаваше изпитателно Гейбриъл, който изглеждаше целия стегнат, сякаш се подготвя да отбие внезапен удар.

— И колко се оказаха, Гейбриъл? — попита Мак.

— Знам за петима. Ти, Карик, Роберто и Девлин. — Гейбриъл погледна Мак право в очите. — И аз.

Издание:

Автор: Кристина Дод

Заглавие: Съблазън

Преводач: Диана Райкова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ергон

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

ISBN: 978-954-9625-87-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9589>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.